

7

S. N. Lazarev

VASPITAVANJE RODITELJA

deo V

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VASPITAVANJE

RODITELJA

V deo

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2018.

Naslov originala:

Человек будущего. Воспитание родителей. Часть 5.

Санкт-Петербург, 2010

Copyright © S.N. Lazarev, 2010

Copyright © Satja Juga, 2018

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

ZASNIVANJE PORODICE

Sredina oktobra 2009. godine.

Svaki čovek želi da bude srećan. U našoj podsvesti, u dubini duše, pojam sreće je neraskidivo povezan s ljubavlju. Ljubav se ispoljava kao briga, saosećanje, žrtvovanje, vaspitavanje drugih, pomoći. Jednom rečju, ljubav je davanje duševne, duhovne i fizičke energije.

Za opstanak na fizičkom planu neophodno je uglavnom trošiti i primati, iako je prisutna i potrošnja energije, isto kao što je za hvatanje plena potrebno krenuti u lov. Za opstanak na duhovnom nivou potrebno je učiti, razvijati sposobnosti, komunicirati, dakle, potrebno je više davati nego primati. Da bismo sačuvali dušu, potrebno je pre svega давати energiju. Ukoliko telo dobija životnu energiju kroz konzumerizam, duša je dobija kroz davanje.

U prirodi se proces razvoja odvija prinudno. Da bi preživela u nepovoljnim uslovima, živa bića moraju da pomažu i brinu jedna o drugima, što razvija njihovu dušu i svest. Kod životinja, ptica i insekata prisutan je primitivni govor, komunikacija, a nedavno su naučnici otkrili da je socijalno ponašanje prisutno čak i kod bakterija, odnosno, može se govoriti o tome da dušu i svest ima svako živo biće. Kod čoveka je, za razliku od drugih živih bića, nivo duše i svesti kvalitativno drugačiji, viši.

Po svoj prilici, najsnažniji faktor razvoja čovekove duše je trenutak rađanja potomstva. Dete ne može da pruži ništa drugo, sem ljubavi. Ali o njemu je potrebno brinuti se na sva tri nivoa: na fizičkom, duhovnom i duševnom. Ljubav prema detetu i briga o njemu isključuju bilo kakav lični interes, već pomažu ljudskoj logici da se transformiše u božansku. Što veći broj dece roditelj ima, potrebno je da im pruža mnogo više ljubavi, topline, brige i pažnje. Zbog toga se porodica, u kojoj ima više dece, može nazvati pravom školom ljubavi. Negovanje ljubavi pomaže u spoznaji Boga i razvija čovekovu dušu kao njegovu primarnu osnovu.

Raspad otpočinje sa slabljenjem čovekove težnje ka Bogu. Glavni interesi se prebacuju na požudu, nasladu duše, odnosno onog njenog dela koji je povezan s fizičkim svetom. Zatim se ti interesi premeštaju ka budućnosti i srećnoj sudbini. Primarna energija postepeno kopni, ali čovek to ne oseća iako su spoljašnji znaci već očigledni. Postaje mu sve teže da prihvati gubitke, neuspehe i bol koji mu nanosi voljena osoba.

Osećanja gube svoju nežnost i lepotu. U zadovoljstvima se primećuje sve više konzumerizma, fizičkog zadovoljstva. Zatim se interesovanja prebacuju na telo, pri čemu pobeđuje životinjski princip i čovek postaje rob nagona. Na kraju otpočinje proces raspada, što je potpuno prirodno i zakonomerno.

Riba ili gušter mogu da žive kako na temperaturi od 30 stepeni tako i u uslovima kada su telesna i spoljašnja temperatura nešto iznad nule. Ako se čovekova telesna temperatura spusti ispod 35 stepeni, on se razboljeva, a ako padne ispod 26 stepeni - on umire. Zbog toga i jeste čovek, naime fiziologija mu ne dopušta da postane životinja. Priroda je izgradila mehanizme koji ne dopuštaju da ljudska duša degradira na životinjski nivo.

Sve civilizacije kod kojih je došlo do promene prioriteta ka telesnim uživanjima odavno su iščezle. Takav pristup životu uništavao je kako dušu tako i porodice, jer su žene postajale neplodne. Moralni raspad se završavao ne samo takvim posledicama, već i bolestima, ratovima, kataklizmama koji su uništavali civilizaciju lišenu osnovne životne energije.

Podsvesno, svako od nas zamišlja sreću na isti način - ona je povezana s verom u Boga i s ljubavlju. Nedavno su naučnici sa Univerziteta u Bristolu otkrili da se sva deca na Zemlji rađaju s verom u natprirodne pojave i Viši razum. Naučnici su doneli važan zaključak: kada je čovečanstvo tek bilo u povoju, vera u Svevišnjeg je stvarala čvršće socijalne veze i povećavala stopu preživljavanja ljudi. Oni koji su izgubili veru, izumirali su kao dinosaurusi.

Detetova duša se seća boravka u drugim svetovima, a nivo njegovog jedinstva sa Svevišnjim prilično je visok. Zbog toga je svako dete intuitivni vernik. Osim toga, za njega su važni roditeljska ljubav i komunikacija. Otud svako dete mašta o zasnivanju porodice. Ali nekoliko godina nakon rođenja, u njemu počinje da se formira sekundarni sistem vrednosti. Detetovu dušu je lako pokvariti ako mu se propoveda o kultovima sposobnosti, novca i moći. Kasnije će za to biti odgovorni ne samo roditelji, već i država.

Iz ovih razmišljanja me je prenuo telefonski poziv. Jedna žena je želela da shvati zašto joj se posle seminara naglo pogoršalo zdravlje.

Naime, počeli su da joj atrofiraju zglobovi, a sve to je bilo propraćeno nepodnošljivim bolom. Zanimalo me je da razumem o čemu se tu radi.

Teško sam uzdahnuo. Pre desetak godina bio sam u stanju da po 15 sati dnevno primam pacijente. A sad, nakon posete dva ili tri pacijenta, osećam se opustošeno i iscedeđeno kao limun, što svedoči o velikom gubitku energije. Ceo dan ču potom biti razdražljiv, eksplodiraču zbog najmanjih sitnica, zbog nečega što mi ne odgovara, a onda ču se razboleti. Biće da sam na vreme shvatio da konsultacija mora biti izuzetak, a ne pravilo. Na kraju krajeva, ruku na srce, nekada osnovni cilj mog rada nije bilo spasenje čovekove duše, već poboljšanje njegove subbine.

Jedanaestogodišnja devojčica, invalid, poslala mi je pismo: „Osećam da bi moja duša bila okamenjena i ozlojeđena da nisam bolesna. Stoga sam zahvalna Bogu za svoju bolest. Želim da ozdravim, ali istovremeno shvatam da pre svega mora ozdraviti moja duša“. Ovo priznanje me je veoma dirnulo i nateralo na razmišljanje. Da li je potrebno biti tako revnosten u težnji ka isceljenju? Na kraju krajeva, najbolji lek je poštovanje zapovesti. Ukoliko ih se čovek ne pridržava, izlečenje od bolesti će dovesti do daljeg raspada njegove duše.

Ispostavilo se da savremena medicina već duže od jednog veka vrši obrnutu selekciju tako što vraća zdravlje ljudima koji su izgubili ljubav. To znači da će se rađati sve više đavolčića, dok će savremeni filozofi, s penom na ustima, raspravljati o tome da li je neophodno spasavati zdravlje čoveku kome je duša degradirala. Svakako će pobediti oni koji izjavljuju da je neophodno pomagati, a dalja degeneracija čovečanstva biće podsticana i dostižeće sve veće razmere.

U životinjskom svetu je oduvek postojala prirodna selekcija. Svako živo biće veruje u Boga zato što ima dušu i što dobija od Tvorca višu energiju. Ako iščezava ljubav, kod životinje dolazi do smanjenja energije i njena slika sveta postaje pogrešna usled čega ona više ne može strateški da se prilagodi životnoj sredini. Stoga kod nje otpočinju problemi, bolesti, a zatim i smrt kao način spasenja od pogrešnog ponašanja.

Savremeni zapadni humanizam uzrokuje sve snažniju tendenciju obrнуте selekcije. Na spoljašnjem planu je lako dokazati ispravnost takve tačke gledišta. U staroj Sparti su ubijali bolesnu i nejaku decu, ali to nije

dovelo do procvata države. Naprotiv, kult tela, koji je isprva davao uzlet sposobnostima i blagostanju, kasnije je uzrokovao raspad. Hitler je pokušavao da učini isto - da odabere najbolje muškarce kako bi odnegovao kvalitetno potomstvo. Ova ideja se okončala krahom.

Jednu krajnost je zamenila druga: za fizičko zdravlje i čovekov opstanak potrebno je učiniti sve. To je druga krajnost, koja nije ništa manje štetnija od prve. Na taj način dobijamo začarani krug iz kog nema izlaza. A nema ga samo zato što je taj problem nemoguće rešiti na spoljašnjem, fizičkom nivou.

Čovek, za razliku od životinja, može da se menja i vaspitava. Pomoću ljubavi, slaba, bolesna i za život nesposobna osoba može da postane snažna i zdrava. Ali da bi se to postiglo, pre svega je potrebno baviti se spasenjem njene duše, a tek potom isceljenjem tela. Ako se društvo prevashodno bude brinulo o zdravlju i dobrobiti duše, mehanizam fizičkog spasenja će biti usmeren na stvaranje. Ukoliko društvo zaboravi na dušu, fizičko spasenje ljudi sa umirućom dušom uključiće program samouništenja.

Postoji jedna stara ruska poslovica, koja kaže: „Crna ovca kvari čitavo stado.“ Bez brige o moralnosti i vaspitanju duše, današnje čovečanstvo vratolomnom brzinom pogoršava svoj genetski fond. Broj ljudi sa grešnim, zločinačkim i nemoralnim mislima naglo se uvećava i truje energiju celog čovečanstva.

Ma kako čudno zvučalo, ali ideolozi fašističke Nemačke, osetivši da se približava kraj moderne civilizacije, tražili su puteve njenog spasenja. Ipak, spasenje putem isceljenje tela i duha postaje samoubilačko. Spasavanje uz ignorisanje ljubavi, duše i moralnosti na početku daje pozitivan efekat, a zatim vodi ka brzoj degradaciji i smrti.

Telefon mi je ponovo zazvonio. Na raspolaganju sam imao bukvalno sekund kako bih se usredsredio i sistematizovao svu neophodnu informaciju koja će ovu ženu uveriti u to da joj je neophodno da se menja.

Dakle, ako se njen fizički bol uvećao nakon seminara, znači da je počelo pročišćenje duše ne samo kod te žene, već i kod njenih potomaka. Na seminarima se rad odvija na suptilnim planovima, pa se pročišćenje dešava na nivoima gde su deca, unuci i rođaci jedna celina. Deca u takvim slučajevima obično osećaju mučninu, povraćanje,

dijareju, imaju visoku temperaturu, a odrasli pate od manjih zdravstvenih tegoba. Izuzetno agresivne osobe prolaze kroz ozbiljne bolesti i probleme. To je zapravo dobro, ali nisu svi u stanju da razumeju zašto.

Ako ovoj ženi atrofiraju zglobovi, znači da je razlog njenog reumatizma u onome što sam ranije nazvao ljubomorom. Dakle, u mladosti je imala probleme - nije mogla da sačuva ljubav i nije osetila Višu volju u onom što se dešavalо. Najverovatnije su njena deca izuzetno nesrećna jer nisu bila u mogućnosti da uoči svog rođenja prihvate pročišćenje koje im je sledilo.

Kada bi ljudi samo znali kakvo je predivno sredstvo za pročišćenje duše neuvraćena ljubav ili uvreda koju nam nanese voljena osoba! To je od velike pomoći da se priklonimo veri u Boga. Ali ljudi veruju u blagostanje i požudu, a na pročišćujući bol reaguju s mržnjom i gube volju za životom. A zatim počinju da im se razboljevaju deca, raspada porodica i pojavljuju se slabunjavi unuci koje će celog života pratiti bolesti i nesreće. Samo kad bi ljudi to znali...

Sve počinje s gubitkom čovekove težnje ka Bogu. Požuda postaje centralna baza u sistemu vrednosti, a ono čemu se klanjamо mora za nas da bude večno. Kao posledica toga, krah požude postaje nepodnošljiv. Mehanizam gubitka ljubavi prema Bogu, s jedne strane, izgleda kao seksualna neumerenost, a s druge, kao nemogućnost da podnesemo gubitak sreće koja se crpi iz seksualnog uživanja, odnosno kao neprihvatanje izdaje i prevare od strane voljene osobe. Zapravo, voljena osoba, postupajući prema nama na način koji često liči na nemoralnost i podlost, intuitivno pokušava da spase potomstvo, ali i našu dušu.

Nedavno sam jednom mladiću objašnjavao šta je imitacija izdaje. Njegovu ženu su svi optuživali da ga vara, a ona ne samo što nije nameravala da se pravda, već i više od toga - nagovestila je da je to istina. Objasnio sam mu da je podsvesni nivo njegove ljubomore takav da mora zaraditi bolest ili osetiti bol koji mu nanosi voljena osoba. Za sad on dobija bol. Ako ne bude krenuo ka ljubavi - oboleće. Mesec dana kasnije mi je poslao mejl: ništa nije potvrđeno, žena je blefirala. Zašto je to učinila, nije mogla da objasni. Sve u svemu, spasenje duše ne zahteva

objašnjenja. Ako u svemu vidimo Božju volju, onda se ljubav i duša spasavaju.

Sećam se još jednog slučaja. U auri jednog mog prijatelja video sam da mu se približava smrt. Nisam ulazio u detalje jer je, između ostalog, to i opasno. Nije bila u pitanju smrt, već neizlečiva bolest ili velika nesreća u životu. Prvi signali su već pristizali - na neobjašnjiv i nelogičan način počela je da ga cima poreska inspekcija, a to je trajalo oko šest meseci. Obično se ne mešam u sudbinu druge osobe. Ako čovek sam to ne zatraži, opasno mu je pomagati, jer možemo preuzeti tuđe probleme na sebe. Ali ovaj čovek je pročitao sve moje knjige i prisustvovao seminarima, a to je već sasvim druga situacija. Zanimalo me je da shvatim odakle mu se iznenada pojavila mogućnost smrti.

Pozvao sam ga i rekao mu da može očekivati probleme. Za svaki slučaj, da bi slika bila potpunija, zamolio sam ga da mi kaže ime čerke i kada sam distanciono uradio njenu dijagnostiku, sve je bilo jasno. Njen suptilni plan je bio katastrofalan. Ona se nedavno udala i trebalo je da postane majka, ali pred nerođenim detetom nije bilo budućnosti. Zbog toga je trebalo da umre autor, koji je uzrokovao problem.

- Pročitajte moje poslednje knjige - posavetovao sam mu - i veoma ozbiljno shvatite rad na sebi.

- Možete li bar da mi nagovestite odakle da počnem? - pitao me je.

- Ponovo prođite kroz sve situacije kada ste bili ogorčeni na žene. Za vas su one bile izuzetno nepodnošljive.

Telefonski razgovor se završio, ali ja nikako nisam mogao da se oslobodim osećaja opasnosti koja se nadvila nad njim. Osećaj mi je govorio da mu moj savet svejedno neće spasiti život. Kako je uspeo da toliko našteti svojoj duši? Kada je uspeo da tako silovito postavi svest na prvo mesto, a dušu odgurne u drugi plan? Kada je počinio zločin prema moralnosti i ljubavi? Čudno, jer je u pitanju bio vrlo čestit i pouzdan čovek. Stop! Čestit i pouzdan. U čovekovom polju se nalazi sva informacija o njegovoj prošlosti. Stupio sam u te vremenske slojeve kada se odricao ljubavi i slika je počela da mi se razjašnjava: postojala je ogromna koncentracija na idealima, koji su za njega bili daleko važniji od ljubavi. On upravo na taj način doživljava moralnost.

Kad slabi težnja prema Bogu, tada neprimetna postaje i najvažnija komponenta moralnosti - ljubav. Tada se moralnost pretvara u pravednost, a svako narušavanje reda izaziva mržnju, osudu i odbacivanje ljubavi. Upravo se u takvom stanju nalazio i jevrejski narod pre 2000 godina. Sada se u sličnoj situaciji nalaze islam, katolicizam i pravoslavlje.

Moralnost štiti ljubav, ali ona nije ljubav. Ljubav je sadržaj, a moralnost je forma. Ponekad je, da bismo zaštitali i uvećali ljubav, potrebno da prođemo kroz proces raspada moralnosti. Ukoliko smo pravednost postavili iznad svega, tada svoju budućnost stavljamo iznad ljubavi. Stoga ćemo, kroz neko vreme, svedočiti nesreći svoje dece i smrti unučadi.

Zakoni Vasione su univerzalni. Lica ljubavi su mnogobrojna. Kada sam prvi put čuo jednu japansku priču, nije mi palo na pamet da ona opisuje mehanizam očuvanja ljubavi. Naime, kod jednog mudraca, koga su poštivali, došao je samuraj i upitao ga: „Šta je sreća?“ „Želiš li da znaš? Onda slušaj. Prava sreća je kada umre prvo otac, potom sin, a zatim unuk“. Etapnost smrti svedoči o zdravoj energiji loze. A nju je nemoguće sačuvati bez moralnog ponašanja koje štiti i spasava ljubav.

Dopala mi se još jedna priča o relativnosti ljudskog znanja i svesti.

Inače, ruski jezik je neverovatno precisan. Koje je značenje reči „со-знание“ (svest)? Povezanost, saučesništvo i saosećajnost predstavljaju spoj s nekim objektom, jedinstvo s njim. Svest, povezana s telom, odvojena je od istine, ograničena. Sva punoča informacije se krije u našoj duši, u našoj podsvesti. Naš duh, odnosno svest, u sprezi s dušom, dobija potpunu informaciju, istinsko znanje. Ljudska logika će uvek biti ograničena i, u određenoj meri, manjkava.

Dakle, sad sledi najavljeni priča. U jednom selu je živeo čovek koga su smatrali proroljivim i prorokom. On je predskazivao sve ono što je trebalo da se dogodi. Jednom prilikom su ga pitali: „Šta će se desiti za mesec dana?“ Prorok je zavrteo glavom i odgovorio: „Tog i tog datuma Sunce neće izaći“. Među onima koji su mu verovali pojavila se panika. Ljudi su se podelili na dva tabora: neki nisu sumnjali da je u pravu, a drugi su tvrdili da je lažov. Ali strah je obuzeo i jedne i druge. Naznačenog dana rano ujutro okupili su se pored njegove kuće, a zatim su videli kako se Sunce lagano podiže na horizontu. Zatim su se čuli

podsmesi, psovke i reči osude. Ljudi su nagrnuli ka kući proroka, ušli unutra i videli ga mrtvog. Zapravo, njemu tog dana nije svanulo sunce.

Istinitu informaciju čovek prihvata kroz svoju ograničenu i nesavršenu svest - i to je prirodno. On nije savršen i upravo je to ono što ga podstiče da se razvija.

Sa osmehom sam se prisetio zahteva nekih pacijenata i slušalaca. Oni u mojim knjigama i lekcijama žele da pronađu ključ zdravlja i sreće, ne shvatajući da i jedno i drugo, poput parčeta hleba, moraju da zarade neprestanim trudom. Onaj koji neće da radi ne može ni da bude srećan. „Onaj koji ne radi, taj i ne jede“ - rečeno je u Bibliji. Ne radi se o fizičkom poslu. Da bi se duša razvijala, poput duha i tela, ljudi moraju kontinuirano da troše energiju - iako je univerzalna formula sreće ipak drugačija: sreća je neprestana lična težnja ka Bogu.

Setio sam se nedavnog razgovora s mojoj čerkom. Pozvala me je telefonom jer mi je unuka iznenada dobila visoku temperaturu - 40 stepeni. Detetu su dali lekove, ali temperatura se nije smanjivala.

- Tata, s čim to može da bude povezano? - pitala me je.

- Reći ću ti i posle 15 minuta će se temperatura stabilizovati. Ali mislim da shvataš da će koren problema ostati. Zato, učinimo ovako. Pomoli se, radi na sebi a ja ću sa odstojanja pogledati kakvi su ti uspesi. Nakon toga ćeš morati da pročitaš poslednje moje knjige - treću i četvrtu „Vaspitavanje roditelja“, dok su još u rukopisu. Pročitaj ih i odgledaj nekoliko nedavnih seminara. Sve ovo moraš sama da učiniš. Ukoliko uspeš da se izboriš, znači da ti ja nisam potreban. Na kraju krajeva, sutra mogu da umrem, ili da izgubim sposobnosti. Kome ćeš se onda obraćati? Prema tome, najbolje što mogu da učinim za tebe je da te zaštitim u radu koji je usmeren na razvoj duše i da ti skrenem pažnju na greške.

Zahvalila mi se te smo završili razgovor. Iznenadio sam se kad sam sagledao situaciju sa strane. Za pacijente organizujem konsultacije, seminare i nastupe, a svoju čerku sam odbio.

Biće da su mi zbog toga s Višeg plana blokirane konsultacije. Neophodno je da sazdam takav sistem gde neću biti potreban.

Telefon je zazvonio i treći put. Podigao sam slušalicu i začuo glas žene koja je imala probleme sa zglobovima. Doseguo sam suptilni plan i u njemu video smrt deteta. Potvrđile su se prepostavke o tome da je

njena bolest povezana s decom. Zapitao sam se šta je to što je počinila u mladosti.

- Imate li decu? - postavio sam joj prvo pitanje.
- Da - odgovorila mi je - čerku od sedamnaest godina.
- Razumljivo - pomislio sam - uskoro će nastupiti prva ljubav i prvi snažan duševni bol. Požuda i zadovoljstvo u odnosu s voljenom osobom moraju da se raspadnu. Biće to neuvraćena ljubav ili će se zaljubiti u oženjenog muškarca. Subrina je velikodušna kada su u pitanju varijacije. Voljena osoba može biti „nagrađena“ veneričnom bolešću, jer bi se moglo ispostaviti da joj je mladić narkoman. Generalno, po svoj prilici, devojka neće moći da prevaziđe traumatičnu situaciju. Dakle, njena deca neće biti životno održiva. Ne iznenađuje me to što njenoj majci zglobovi propadaju usled reumatizma.

- Recite mi ime svoje čerke - zamolio sam je.

Rekla mi je i ja sam obavio dijagnostiku. Da, zaista, kod njene čerke je situacija bila katastrofalna. Duševni bol bio je u potpunosti nepodnošljiv, a najviše zasluga za to ima njena majka.

- Da li ste imali neke probleme pre čerkinog rođenja?

Zamislila se, a zatim mi je odgovorila:

- Ne, ništa posebno. Na muža nikada nisam bila ogorčena, niti sam bila sklona uniniju. Porođaj je prošao bez problema. Udalala sam se bez preteranog osećanja ljubavi, pa stoga ni nekih naročitih strasti i ogorčenosti u principu nije bilo.

- Čudno - rekao sam joj. - Ja vidim nešto sasvim drugo: sedmostruki program uništenja muškaraca i ogroman nedostatak volje za životom, kao i odricanje od ljubavi u situacijama kad su se unižavali duša i budućnost.

- To se desilo pre moje udaje - prisetila se. - Imala sam prvu ljubav i doživljavala sam poniženja, povređivanje osećanja i preljubu. On mi je na početku govorio da me voli, a zatim me je odbacivao i odlazio kod druge žene da bi se ponovo vraćao kod mene. Na kraju nisam mogla da izdržim te patnje i preselila sam se u drugi grad.

- Nemojte pomisliti da smo ostali u kontaktu - užurbano mi je pojasnila. Ali se nisam odrekla svojih osećanja.

- Zato ste i mogli da rodite dete - rezonovao sam. - Ali ste pritom ipak mrzeli, osuđivali i bili skloni uniniju, a u takvoj atmosferi ostaje vrlo malo mesta za ljubav. Uz sve to, odbili ste lek koji vam je ponudila sloboda - takoreći ste dezertirali sa bojnog polja, pobegli ste od bola i patnji. I sad, da bi vaša čerka mogla pravilno da prođe vaš put i reši sličan zadatak, vi je nesvesno osiguravate i spasavate. Svojevremeno niste mogli da prihvati duševni bol i zato sad podnosite fizički.

- Recite mi, mogu li da koristim lekove protiv bola?

- Sami odlučite o tome. Ipak, moram vam reći da je bol ono što vas podstiče na molitvu i pomaže vam u spasavanju života svoje čerke i budućih unuka. Na vašem mestu bih koristio lekove samo ukoliko je bol potpuno neizdržljiv. U drugim slučajevima, kao pomoć vam je potreban rad na sebi.

- Recite mi, kakva budućnost može da očekuje moju čerku? - upitala me je.

- Kao prvo, šanse da zasnuje porodicu su vrlo male - odgovorio sam joj. Šta je porodica? To je odnos prema ljudima, njihovo vaspitanje. Verujte mi, to zahteva puno energije. Ali ako je čovek navikao da uzima, a da ne daje - to je direktni put ka neplodnosti i raspadu porodice. Energiju dobijamo iz ljubavi prema Tvorcu. Ako vaša čerka ne može da prihvati bol, neće imati ni energiju. Ljutnja, bol i gubici su oblici žrtve, ali prinudne. Askeza, apstinencija i post takođe su žrtva, ali dobrovoljna. U trenutnom stanju vaša čerka će umreti, biće neplodna ili neće imati svoju porodicu. Kada nema dovoljno energije, sloboda može da oduzme život, decu, porodičnu sreću, ili će, pak, dati teško bolesno dete koje je potrebno voleti i za koje se dvostruko više treba žrtvovati. To će spasiti dušu majke i deteta. Ovakvih „ili“ može biti mnogo.

- A da li se patnja može zaobići? - iznenada me je upitala.

- Može - odgovorio sam joj. - Ako ljubav bude isticala u potocima, tada će energije biti dovoljno za sve. Ali problem je u tome što će za osobu sa izopačenim sistemom vrednosti energija ljubavi biti samoubistvena. U celini će biti usmerena ka seksualnim zadovoljstvima,

sposobnostima i težnji prema novcu i vlasti, a to će dovesti do još težih posledica.

Jedna moja pacijentkinja, mlađa žena, ispričala mi je o svojoj prijateljici koja, kako se kaže, nije mogla da odbije nijednog muškarca. Uzdržanost i probirljivost po pitanju muškaraca za nju prosto nisu postojali. Ako joj se muškarac bar malo dopadao, bez oklevanja je odlazila s njim u krevet, tako da je u mladosti u slast šarala. A zatim se, u 25-oj godini skrasila i udala. Međutim, nije mogla da ima decu. Već nekoliko godina ona i njen muž bezuspešno pokušavaju da začnu dete. Lekari su im saopštili da su potpuno zdravi, a vračare i ekstrasensi takođe nisu pronašli nikakav problem.

- Znate li zašto ne može da rodi dete? - nastavio sam. - Zato što će ono biti sa oštećenom dušom; tačnije rečeno, za njega će zadovoljstva biti mnogo važnija od ljubavi i moralnosti. Takva deca su se rađala u Sodomi i Gomori. Priroda pokušava da spreči rođenje takve dece. Ona mogu da postanu silovatelji, ubice, nemoralne i okrutne osobe. Za njih će novac, od samog početka, biti važniji od moralnosti, a u budućnosti će biti spremni na svaki zločin zarad svog blagostanja i zadovoljavanja životinjskih nagona. Jer, ako je duša paralizovana, mogu da budu aktivni samo nagoni.

- Recite mi - upitala me je - kakav treba da bude čovek da bi zasnovao normalnu porodicu i imao zdravu decu?

- Hajde da počnemo izdaleka - predložio sam joj. - Zamislite čoveka koji je lopov, pljačkaš i ubica. Zamislite da je povrh toga još i silovatelj koji uopšte nije u stanju da obuzdava svoje želje. Isto tako je lažov, a pritom se odrekao svojih roditelja, koje prezire. Najveću sreću u životu predstavljaju mu alkohol, novac, seks i nasilje. A sad ću vam postaviti pitanje: da li ovakva osoba može da ima normalnu porodicu i zdravu decu?

Nastala je dugačka pauza. Ona očigledno nije shvatila na šta je upućujem.

- Pa to je sasvim očigledno - konačno mi je izgovorila - Naravno, za takvu osobu je prosto nemoguće da ima porodicu. Njena osećanja su toliko primitivna i gruba da ne može biti ni govora o toplini, prijateljstvu, saosećanju, uzajamnoj pomoći. I sami ste rekli da kod supružnika na prvom mestu treba da bude prijateljstvo, a tek potom seksualni odnos.

- Tako je - složio sam se. - Štaviše, svim pacijentima ponavljam da supružnici ne treba da budu stoprocentno seksualno srećni jedno s drugim, zato što će u tom slučaju zadovoljstvo prognati priateljstvo i ljubav. Dok savremena nauka tvrdi suprotно jer je seksualnu kompatibilnost načinila osnovom porodice. Lekari i ne slute da se seksualni problemi pojavljuju u porodici kao mehanizam zaštite ljubavi, ali i zbog spasenja dece. Napori kompletne medicine su usmereni na zadovoljstvo, ispunjenje želja, ili obezbeđivanje tela, čak i ako to dovodi do oštećenja i degradacije duše. Ali prirodu ne možemo prevariti. Jednostavno se uključuju sve snažniji mehanizmi zaštite. Konačno, ukoliko medicina i nauka nastave da se bori za telo tako što uništavaju dušu, cela naša civilizacija će nastradati.

- Oprostite - prekinula me je - ali mi smo počeli razgovor o zasnivanju porodice, a vi ste nabrojali ekstremne oblike čovekovog raspada. Jasno je da takva osoba ne može imati normalnu porodicu. Da li možete nešto da kažete o normalnim ljudima? Kakvi bi oni trebalo da budu da bi zasnovali porodicu?

- Smešno je - odgovorio sam joj - ali o normalnim ljudima sam i govorio. Niste obratili pažnju, ali ja sam samo nabrojao šest od deset zapovesti i opisao osobu koja ih krši. „Ne ubij. Ne ukradi. Ne svedoči lažno. Poštuj oca i majku“ - to su moralne norme koje omogućavaju spasenje duše i postavljaju temelj za razvoj ljubavi. Čovek je sazdan po liku Božjem, što znači da je on jedan, kao što je jedan i Tvorac. Nakon kršenja jedne zapovesti, svesno ili nesvesno, počinjemo da kršimo i druge.

A sada o najvažnijem. Konačno, sve proizilazi iz prve zapovesti. S jedne strane ona glasi da je Bog jedan. S druge strane tvrdi da Boga treba voleti iznad svega. Odnosno, smisao prve zapovesti se sadrži u stalnom i neumornom stremljenju ka Bogu i sjedinjenju s Njim. Čim oslabi ljubav prema Bogu, naše težnje se prebacuje na druge objekte poklonstva. Pojavljuju se idoli, koji se pretvaraju u druge bogove.

Nepoštovanje prve i druge zapovesti dovodi do postepenog i neprimetnog nepoštovanja svih drugih zapovesti. Duša ima svoju fiziologiju, koja se strogo potčinjava zakonima Vasione. Potomci čoveka koji je izgubio veru u Boga zasigurno postaju zavidni i lažljivi. Samim tim oni se lako pretvaraju u pljačkaše i ubice. Setite se oktobarske revolucije.

Pre revolucije su bili teroristi, nakon nje se desio građanski rat, a zatim su nastupili teror, kolektivizacija i masovne represije. Tek je u toku Drugog svetskog rata narod stekao veru u Boga i moralna klima u zemlji se promenila.

Muškarac koji je izgubio veru u Boga počinje da se ponaša nemoralno, a zatim mu neizbežno slabi duh. Umesto da upravlja ženom, on počinje da joj se potčinjava. Ako nema ljubavi prema Bogu, telo će uvek pobedjavati svest, a materijalni aspekt će pobedjavati duhovan. U to je teško poverovati, ali milioni smrti koji su opustošili Rusiju, kodirani su u jednoj rečenici književnog lika. Setite se dela Gribogedova „Nevolje zbog pameti“. Šta je ono o čemu najviše brine Famusov, kada sazna za čerkinu sramotu?

Ah, šta l' će Bože moj, na ovo reći
kneginja Marija Aleksejevna?

Ovo su poslednje reči komedije, njena kulminacija. Muškarac, koji je izgubio veru u Boga, onaj koji se klanja novcu i blagostanju, neminovno pada u materijalno ropstvo i zavisi od žene. Pre dve stotine godina ovaj proces je tek započinjao. Međutim, to je tema zasebnog razgovora.

- Dakle, šta je potrebno da bi se zasnovala normalna porodica? - nastavio sam. - Potrebno je da se shvati najvažnije - zašto se ona zasniva. Mislim da svaka osoba zna da se porodica pojavljuje kao mala država s ciljem spasenja, zaštite i vaspitavanja potomstva. Ukoliko se životinska mladunčad brzo osamostaljuju nakon rođenja i za nekoliko meseci steknu navike koje su im potrebne za opstanak, kod čoveka taj proces traje mnogo godina. Čovekova porodica ne znači samo reprodukciju, zaštitu i vaspitanje potomstva, već su porodica i deca potrebni da bi se razvijala ljubav u duši. Porodični odnosi treba da osnažuju ljubav prema Bogu. Sam život je sredstvo vaspitavanja i razvoja ljubavi. Prema tome, jedan od glavnih mehanizama koji uzrokuje porodični raspad je klanjanje voljenoj osobi kao Bogu.

Kako to izgleda? Mi želimo da dobijamo od nje samo zadovoljstvo; idealizujemo je i ne tolerišemo njene nedostatke; numereni smo u

seksualnim odnosima, hrani, užicima, ali ne možemo da prihvatimo bol koji nam ona nanosi. Sve su to potajni znaci koji svedoče o tome da voljenu osobu podsvesno činimo idolom. Što se više klanjamo nasladi koju dobijamo od nje, što agresivnije reagujemo na osujećenje zadovoljstva - duševnog, duhovnog i fizičkog, to znači da smo brže-bolje odbacili prvu zapovest. Zatim se odvija spor i postojan raspad, koji će uticati na naše potomke. Zato pogrešan način života i nepravilna ishrana mogu da utiču na porodicu i zdravlje dece. A da ne pominjemo izopačen pogled na svet i agresivne emocije. Ali, za početak je potrebno da se naviknemo na jednostavnu misao: da bismo imali normalnu i zdravu porodicu potrebno je da imamo veru u Boga, da razvijamo ljubav u duši i da poštujemo glavne zapovesti. Ukoliko možete da ispoštujete najvažnije, detalji će se sami urediti u neophodnom redosledu.

KRIZA

Sedeo sam u dnevnoj sobi, udobno smešten u fotelji. Televizor je bio isključen. Prethodne nedelje sam bio bolestan i ništa nisam mogao da radim, te sam nekoliko dana uzastopno gledao televiziju. Rezultat je bio ravan nuli. Nijedna korisna informacija. Televizijski ekran krade energiju jer je čovek usmeren na konzumerizam. Slični procesi se odvijaju i kada čitamo tabloidne novine i časopise. Cilj komercijalnih emisija i članaka uopšte nije razvoj, niti čovekovo obrazovanje, već oni moraju da ga razonode, da mu pruže pozitivne emocije, jer on ta svoja zadovoljstva plaća.

Dijagnostikovao sam decu koja gledaju TV: sat vremena nakon gledanja televizije kod njih dolazi do pada energije. Reč je o tome da dete ništa ne daje, već samo konzumira. Odvija se imitacija komunikacije, imitacija života. Verovatno zbog toga kod dece, ukoliko gledaju televiziju više od dva sata dnevno, nastaju psihički problemi. To je naučno potvrđena činjenica.

Deca se daleko manje druže, igraju pokretljive igre. Veština komunikacije im slabi. Ona imitiraju odrasle televizijske heroje. Prolaze godine pri čemu se ispostavlja da se omladina potpuno odvikla od komunikacije, pa, samim tim, ne ume ni da rešava konflikte. S takvim prtljagom je nemoguće zasnovati porodicu.

Država se izlovala, napustila TV stanice, a privatnike zanima samo profit. Ispostavlja se da je kvalitet duhovne hrane još lošiji od namirnica koje služe za ishranu. U principu, ovaj proces je zakonomeran. Ako postoji neki problem, on mora da se ispolji svuda i u svemu.

Ako se pojave neki fizički problemi, to znači da su pre toga oni već nastali u duhu i duši. Ako se kvalitet hrane i ekologije približava opasnoj granici, znači da su naš način razmišljanja i moralnost već odavno dospeli u kritičnu fazu. Želeći da obezbedimo konzumiranje telu, pristiže nam imitacija hrane u obliku nekvalitetnih namirnica. Kad želimo da nam konzumira duh - dobijamo imitaciju istine. Kad nam konzumira duša - pristižu nam lažna osećanja u obliku televizijskih serija, jeftinih filmova, različitih šou programa. Primetio sam kako je dovoljno da ne gledam televiziju samo jedan dan i odmah mi se povećava energija,

pojavljuju mi se kreativne misli, želja za druženjem i nekim aktivnostima. „Virenje kroz ključaonicu“ oduzima energiju životu.

U današnje vreme sve vrste hrane - fizička, duhovna i duševna imaju za cilj podsticanje apetita i prekomerni konzumerizam.

Uravnotežena osoba malo jede, što znači da ne zavisi toliko od hrane.

Međutim, tržište mora da postigne obrnuto - da sputa čovekovu energiju i da na taj način ojača sklonost ka konzumerizmu.

Razvijen refleks konzumerizma pretvara se u nagon. Negde sam pročitao da su ljudi ranije kupovali automobil jednom u 12 godina - to je bio prosečni vek upotrebe automobila, bez ikakvih kvarova. Zatim je auto počeo da se kupuje na svake tri godine. Uoči krize 2008. godine, mnogi bogati ljudi na Zapadu kupovali su nov auto na svaka tri meseca. Nekada je tržište opsluživalo ljude, a danas ono opslužuje samo sebe, odnosno tržište diktira svoje uslove.

Zdravo tkivo radi za dobrobit organizma, a patološko samo za sebe. Tržište se iz sluge pretvorilo u gospodara koji nemilosrdno uništava sve ono što smeta njegovom razvoju, a to su pre svega ljubav, vera i moralnost.

Bez ove tri komponente, odnosno ljubavi, vere i moralnosti, koncept monoteizma postaje nešto nerealno. Monoteista uči kako da fizičke i duhovne potrebe podređuje duši, dok su kod idolopoklonika interesi tela na prvom mestu. Zadatak tržišta je da uništi monoteizam, koristeći u te svrhe različite instrumente. Jedan od njih nam je poznat i naziva se politička korektnost. Njegov zadatak je da se religiozna simbolika proglaši za religioznu propagandu koja bi mogla da ograniči prava homoseksualaca. Osim religiozne simbolike i same vera u Boga može da se nazove politički nekorektnom budući da poziva na mnoga ograničenja, a to smeta prosperitetu tržišta.

Osmehnuo sam se prisećajući se jednog priloga iz televizijskih vesti. Neki naivni kolekcionar uložio je novac u slike čiju su autentičnost potvrđili stručnjaci Tretjakovske galerije. Međutim, ispostavilo se da su u pitanju falsifikati i da je on uludo potrošio mnogo novca. Nakon toga, prevareni kolekcionar je morao da postupa u skladu sa zakonima tržišta, odnosno da prečuti šta se desilo i pokuša slike da preproda još naivnijem kolekcionaru. Međutim, ta osoba je nesvesno podigla mnogo buke. Ispostavilo se da je na tržištu bio prisutan ogroman broj kopija. Sada taj

kolekcinar mora da se skriva kako bi ostao živ. Mamon ne oprašta napade na sebe.

Nekom prilikom me je jedan antikvar uputio u tajne zakone kolekcionarske logike:

- Pravih umetničkih dela na tržištu ima svega oko 2-5%. Reč je o originalima, o radovima na najvišem nivou. Da bi se tržište razvijalo, potrebno je da ih bude najmanje 50-60%. Prema tome, svi znaju da se obavlja trgovina falsifikatima, ali svi čute. Inače, na aukciji „Sotbija“ je identična situacija: predmeti su bilo ukradeni ili falsifikovani. Tržište podseća na automobil u ubrzaju. S tom razlikom što on ne može niti želi da se zaustavi ili uspori.

Ono što se u svetu naziva „krizom hiperprodukcije“ zapravo je tržište koje je izgubilo kontrolu. Setio sam se ovog razgovora sa antikvarom kada su otpočeli poznati i tužni događaji u svetskoj ekonomiji.

Trenutna svetska kriza je posledica neobuzdanog procvata Sjedinjenih Američkih Država. Sve je počelo sa američkom hipotekom. Da bi tržište funkcionalo ljudi moraju da kupuju. To znači da uslovi za kupovinu moraju biti sve povoljniji. Došlo je do toga da čoveku po ulasku u prodavnicu kažu: „Ako kupite mašinu za pranje veša, možete da je otplaćujete tek za godinu dana i to u malim ratama“. Pristajemo na sve, samo kupite. Kupovina stana na kredit je bila povoljnija od iznajmljivanja. Uslovi su se snižavali, a kupovine povećavale.

Da bi se tržište razvijalo, potreban mu je stalni priliv svežeg novca. Nekada je novčana suma bila adekvatna postojećem proizvodu. Danas se novac pojavljuje iz vazduha i zahteva stvaranje novog proizvoda. Dakle, uzrok krize je hiperprodukcija novca, za šta je odgovorna Amerika.

- Zanimljivo je - razmišlja sam - kako se razvija današnji svet... Nekada je koncept moralnosti, povezan sa monoteizmom, bio uobičajeno korišćen u međunarodnoj politici. Danas se narušavaju ne samo moralni, već i pravni zakoni, grubo se krše međunarodni sporazumi, a ceo svet čuti. Zakoni „žanra“ su obavezujući. Zahvaljujući Americi, ovaj proces se raširio po celom svetu.

Početkom 90-ih godina u Rusiji nisu postojali moralni zakoni, odnosno prestali su da funkcionišu čak i pravni. Ovu situaciju je narod nazvao jednom rečju - „bezakonje“. Geslo: „Sve je dozvoljeno“, zahvatilo je društvo od samog dna do vrha. Takvog bezakonja nije bilo čak ni u paganskim, idolopokloničkim državama. Nekažnjavanje greha je dovelo zemlju do ivice samoubistva.

Isti taj proces danas predvodi Amerika. Posle rata je bio načinjen pokušaj da se sazda struktura koja bi bila garant moralnosti. Nazvali su je Organizacijom Ujedinjenih Nacija. Amerika ju je ignorisala 2003. godine, prilikom napada na Irak. Moralnost štiti dušu i ljubav, omogućavajući osećaj jedinstva svih ljudi na Zemlji. Vera u jednog Boga i moralnost neraskidivo su povezani. Odricanje od moralnog zakona zarad sile označava povratak u idolopoklonstvo.

Posle raspada Sovjetskog Saveza u Rusiji se nije dogodio građanski rat, ali se odvijalo neprimetno uništenje države, kao i poslednjih tragova moralnosti, a sve više je jačao kult novca. Poštovanje zakona je potpuno prestalo. U Sovjetskom Savezu je ono takođe bilo vrlo slabo, budući da je komunistička moralnost zapravo bila fikcija. Na kraju krajeva, moralnost proizilazi iz brige o duši, iz osećaja jedinstva svih ljudi. Osnovni principi moralnosti proishode iz religije, ljubavi i vere.

Boljševici su se svojevremeno odrekli vere i moralnosti, zbog čega je u Rusiji nastao haos i građanski rat, a zatim se desio moralni pad koji je bio bez presedana. Porodice su se raspadale, a ulice su bile prepune beskućnika. Krađe, pljačke i ubistva su postali svakodnevica. Da bismo spasili zemlju, morali smo da se prisetimo discipline i moralnosti, bilo je potrebno da hitno ojačamo porodicu. Ali osnovne principe, koji su pozajmljeni iz hrišćanstva, niko živi nije razumeo; smisao osnovnih pojmoveva mnogima je bio nejasan. Stoga je bilo neophodno da garant moralnosti bude Komunistička partija, a garant pravnih zakona - vlada.

Kad su se duhovna i sekularna vlast ujedinile u liku Staljina, završila se dijalektika. U nemoralnom društvu neminovno dolazi do nepoštovanja zakona i poredak se može održati samo krvlju. Rusija je ponovila proces koji se dogodio za vreme Ivana Groznog: srasle su duhovna i državna vlast; zakon se nije poštovao ni na jednom nivou; pojavili su se opričnici (članovi specijalne garde cara Ivana Groznog - prim. prev.), odnosno kazneni organi, koji su pokušavali da spasu zemlju

od raspada; a zatim su nastupili neminovni haos i rat. Posledica opričnine bilo je slabljenje Rusije. Došlo je do toga da je krimski kanat umarširao u Moskvu i spalio je. Posle toga je Ivan Grozni bio prinuđen da uništi opričnike, koji su, zaboravivši na državu, radili za svoje interese. Posle nekog vremena, već nakon careve smrti, počelo je doba previranja, koje je nanelo veliku štetu ruskoj državi. Rusiju je spasilo to što nije imala jake neprijatelje.

U Sovjetskom Savezu je tridesetih godina dvadesetog veka započeo isti proces samouništenja. Državu je mogao da spase samo rat i zato se rukovodstvo zemlje aktivno pripremalo za njega, shvatajući njegovu neminovnost. Početak Drugog svetskog rata i kasniji napad Nemačke na Sovjetski Savez pokazali su strašnu slabost i haos u upravljanju državom. Nemoralnost, kukavičluk i izdajstvo u prvim mesecima rata doveli su zemlju na ivicu propasti.

Narod je bio spremam na heroizam i sva lišavanja. Milioni vojnika su ginuli na bojnim poljima izvršavajući maloumlna naređenja. U glavama šefova i rukovodilaca zemlje bio je potpuni haos. I tada su odgurnuti u stranu lažni zakoni i imitacija morala. Svi su poverovali u Boga: od vojnika do generalisimusa. Odnosi među ljudima su počeli da se menjaju. Moralni, pošteni i hrabri postali su cenjeni. Na prvo mesto je stupio profesionalizam, a ne proletersko poreklo i porodične veze. Vojska je doživela transformaciju i počela da odnosi prve pobeđe.

Tokom nekoliko godina rata, zemlja je više puta doživela užas poraza i bila na ivici propasti, a zatim je pronašla veru u Boga, obnovila moralne osnove, prošla faze mukotrpog spasenja, vaskrsenja i konačno postigla zakonomernu pobedu.

Postalo je uobičajeno da Rusija ima sposobnost vaskrsavanja u situacijama kad joj je smrt gotovo neizbežna.

- Zanimljivo - razmišlja sam - da li je rat moguće sprečiti? Da bi se čovečanstvo zaštitilo od smrti, neophodno je, pre svega, zaustaviti moralni raspad, koga podstiče svemoćno tržište. Ako budemo razmišljali u krajnostima, proizilazeći iz paganskog „modula“, tada analiza svake situacije dovodi do traženja krivaca. Polovično razmišljanje zahteva da se problem rešava kroz eliminaciju uzroka. Pri ovakvom načinu razmišljanja lako je naći krivce, a to je Amerika, koja je trenutno glavni garant nemoralnosti.

Ispostavlja se da su specifičnosti današnje Amerike, njena politika, ekonomija i moralnost, uslovljene stvarnom moći. Nakon ubistva Kenedija, cela zemlja je shvatila da njome ne upravlja predsednik, već neka sila koja se krije iza leđa političara. Ta sila je novac.

Pre XVII veka vlast nije bila u rukama onih koji su posedovali sirovine, ljudske resurse i robu, a potom se desila tih revolucija - vlast je prešla u ruke onih koji su imali novac, jer je novac postao samostalna vrednost. Količina novca više nije bila povezana sa realnom vrednošću neke robe. To se desilo zato što su štamparske prese bile date u ruke privatnim posednicima.

Ako je nekad sumu novca u opticaju kontrolisao vladar zemlje, ne dozvoljavajući „zlom duhu da se osloboди iz flaše“, sa slabljenjem katoličke vere, koja je prestala da bude garant moralnosti, jedinstvo naroda i države je počelo da slabi i da se slama. Čovek se više nije osećao kao čestica države, religija više nije ujedinjavala ljude, a duša je funkcionalisala još lošije. Greh, odnosno moralni zločini, širili su se i umnožavali, otpočinjući od epohe renesanse, i tokom nekoliko vekova su doveli do stanja duševne paralize. Sistem vrednosti je neminovno morao da degradira, a glavni ciljevi su morali da postanu prosperitetna budućnost, vlast, status i moć.

Realna vlast u nekoj zemlji ne pripada onom koji upravlja vojskom ili policijom, jer je moć tek na trećem mestu. Realna vlast ne pripada onome koji donosi zakone i bavi se ekonomijom i politikom; duhovna moć je na drugom mestu. Ako u zemlji ne postoji moralni osnov, tada njome upravlja onaj u čijim se rukama nalazi štamparska presa.

Sve dok su u srednjovekovnoj Evropi vera i moral bili na prvom mestu, bankari su se potčinjavali državi i radili u njenom interesu. A zatim je zdravo tkivo počelo da se degeneriše u kancerogeno.

Kad ljudi ne žive u skladu sa interesima duše i morala, već kroz svest, status, sopstvenu svetu budućnost, neminovan je proces raslojavanja, ili rasparčavanja na klanove moći. Tada banke i štamparske mašine prelaze u posed privatnih lica i oni počinju da upravljaju politikom i ekonomijom. Posedujući štamparsku presu, oni uvode kreditne kamate, koje su zabranjene u Bibliji, i ostvaruju sve veću zaradu. Novčana suma se uvećava, jer kamatni procenat neminovno vodi ka tome. Kao rezultat toga nastaje tržište koje živi u skladu sa

svojim zakonima. Što više privatnika naštampa novac, može pozajmiti veće sume i ostvariti veći profit kroz procenat kamate.

Tržište radi za sopstvene interese, a zatim samo sebe guši. Da bi se sprečila tržišna propast i krah ekonomije, bankari su prinuđeni da proizvode krizu, odnosno da spaljuju višak novca.

Kad se čoveku raspada duša, on ponekad, umesto sporog umiranja, izabere samoubistvo. Model samoubistva današnje civilizacije se prvi put pojavio u Japanu u vidu sekte Aum Šinriko. Što ima više snage i sposobnosti, čovekov moral mora da bude viši, jer će se u suprotnom pretvoriti u ubicu. Isto se odnosi i na veće grupe ljudi - fašizam je živa potvrda ovoga.

Tendencija uništenja duše zarad novca danas dostiže ubrzanje i urasta u meso i kosti. Idolopoklonstvo ne jača samo u finansijskoj i ekonomskoj sferi, već metastaze prodiru u kulturu i umetnost. Nauka, koja obezbeđuje novčane interese, iskoračuje van dopuštenih granica. Medicina, koja se klanja telu, pridajući mu kulturni značaj, nesvesno nanosi još veću štetu čovekovoj duši.

Poludeli vrtlar, primera radi, seče koren stabla da bi lišće dobilo više soka, što je čudan proces. Zar je moguće da ljudi ne shvataju do čega će to dovesti? Moramo priznati da suština onoga što se danas dešava prevazilazi ljudsko razumevanje. Filozofi brane svoje disertacije, naučnici i političari dobijaju Nobelove nagrade, a televizijske vesti svakog trenutka izveštavaju o industrijskom indeksu Dau Džonsa. Verovatno je i u Sodomi i Gomori bilo onih koji su želeli da viknu: „Ljudi, vi umirete! Zaustavite se! Uskoro vas neće biti, nestaćete sa lica Zemlje!“ Ali njih svejedno ne bi imao ko da čuje.

Kasnije su se u istoriji čovečanstva pojavljivali proroci i apelovali na ljudе, ali su bili ubijani. U Biblijи se o njima kaže: „Vapeći glas u pustinji.“

Jevrejski narod je prošao kroz proces spasenja putem raspada subbine i budućnosti, odnosno putem odsecanje grane i stabla. A danas se izgleda priprema za nov proces.

Kako je samo zanimljivo ustrojstvo sveta. Čini se da sve vodi ka uništenju; treba samo malo da se zagledamo i da shvatimo da neće biti bolje. Tim pre što ja, kao stručnjak, znam kako nastaju bolesti, kako se razvijaju, šta je ono što ih čini neizlečivim. Na prvi pogled, čovečanstvo

je neizlečivo, a mračna predviđanja su, čini se, potpuno zasnovana. Ali, ipak, s obzirom na činjenicu da se pre 2.000 godina pojavio Isus, putem koga je dat mehanizam spasenja, to znači da civilizacija ne bi trebalo da propadne.

Ako nam Bog već 2000 godina omogućava da saznamo mehanizme spasenja, to verovatno nije slučajno. Očigledno je da ovaj mehanizam sad mora da se aktivira. A to će se verovatno desiti upravo onda kad ljudi budu shvatili kakvu katastrofu donosi odsustvo vere i moralnosti u ekonomiji, politici, umetnosti i religiji. Ako čovek ne bude shvatio prve znakove i nagoveštaje, upozorenja će postajati sve intenzivnija i upornija.

U današnje vreme ljudski rod je ubedjen da će nauka i tehnološki napredak spasiti svet, i sve više se klanja svesti i obožava bolju budućnost. Sve više nagrada i podsticaja se dodeljuje onima koji pretenduju na mudrost, genijalnost i talenat, a sve manje se pažnje posvećuje duši, veri i moralnosti. Pre 2000 godina su bile izgovorene reči: „Mudrost ovoga sveta ludost je pred Bogom“.

Posmatrao sam kroz prozor oktobarske ulice u Moskvi. Bila je jesen, drveće je gubilo lišće. Hvala Bogu, lišće opada prirodno, a ne kao posledica ljudskog razuma. Na ulicama je bila jesen. Jesen je bila u Moskvi. Jesen je nastupila za čitavo čovečanstvo.

Uskoro dolazi zima, a posle zime obično stiže proleće. Imam osećaj da će ono nastupiti i za čovečanstvo. Jedino u prirodi drveće oživljava kad se pojača toplina Sunca, koja rastapa sneg i led, a za ljudski rod ta toplina treba da dođe iz duše. Na nivou duše svi smo jedno. Ako proleće nastupi u duši jednog čoveka, onda, kako je napisano u Bibliji, čitav grad može biti spasen.

Nedavno sam u novinama pročitao članak o proročanstvima Edgara Kejsija, Amerikanca koji je u snu video budućnost. Prema njegovim predviđanjima, u bliskoj budućnosti će u Rusiji doći do porasta religioznosti, tj. ojačaće vera. Zanimljivo je da je govorio i o tome da će Kina preći u hrišćanstvo i da će je to spasiti. Proročanstva Edgara Kejsija se čine istinitim. Verovatno nam se približava nova budućnost koju ne možemo da predvidimo ako primenjujemo iskustvo prošlosti.

Ne čudi me što je Stari zavet tako strog prema prorocima. S jedne strane, oni otkrivaju tajnu Božje volje, bude nadu i optimizam, a s druge strane slabe čovekovu volju. Zašto se brinuti o duši i nešto preduzimati ako će se svejedno desiti ono što se mora desiti? Zato se najčešće i dešava da se dobra predskazanja ne ispunjavaju jer je za to potrebna energija, ljubav i vera. A kada se predskazuju loši događaji, tada običnog čoveka hvata strah i on pokušava da nešto uradi, da nešto promeni. Zar upravo to nije razlog postojanja tako velikog broja sumornih prognoza o budućnosti? Očigledno je da se ne radi o slučajnosti.

Kod potrošača se budućnost troši kao šagrinska koža (izraz je postao popularan nakon istoimenog romana francuskog pisca Onora de Balzaka (1799-1850). Junak romana poseduje čarobnu šagrinsku kožu koja, kao čarobnim štapićem, ispunjava svaku njegovu želju - daje mu bogatstvo, mladost, zadovoljstvo, itd. Ali nakon ispunjenja svake želje, šagrinska koža se nepovratno smanjuje, čime se smanjuju i odgovarajuće sposobnosti glavnog junaka romana - prim. prev.). Kod čoveka koji je velikodušan i dobromameran budućnost se uvećava zahvaljujući tome što on dobija novu energiju. Onakvi kakvi smo u sadašnjosti, takva će nam biti budućnost. Dakle, neophodno je stalno pomagati duši kako bi i u njoj nastupilo proleće.

POKUŠAJ RAZUMEVANJA

„Ono što je umno stvarno je, a što je stvarno - umno je“, izjavio je Hegel. Drugim rečima, u svemu što se dešava krije se viši razum, viši smisao, koji nije uvek razumljiv čoveku. Ako se nešto desilo, to je zakonomerno. Naš gnev i odbacivanje onoga što se dešava proističe iz nepoznavanja zakona koji upravljuju ljudima i društvom.

Prijetio sam se nedavnog razgovora s jednim poznanikom.

- Da li znate šta čitaoci misle o vašim knjigama? - upitao me je. - Kad je reč o bolestima i problemima konkretnog pojedinca, vi ste uravnoteženi, dobronamerni i mudri. Ali čim se povede reč o problemima Rusije, sav vaš šarm se izgubi a otpočinju ljutnja, panika i osuda...

Osmehnuo sam se i raširio ruke.

- Čitaoci su absolutno u pravu. Već više od tri decenije pokušavam da shvatim šta su bolest i čovekova sudska i da pronađem zakonomernost onoga što se dešava. A ponašanje ruskih činovnika nisam u stanju da shvatim, kao ni njihovu logiku i zdrav smisao. Stoga sam pokušao da se udaljam od uskih šema i ustaljenih stereotipa i ogorčenost je počela da me napušta.

Šta su uvređenost, nezadovoljstvo i ozlojeđenost? To su zapravo primitivni pokušaji da se situacija kontroliše. Slaba osoba se vreda, a snažna dejstvuje. U suštini, srdžba je pokušaj da upravljamo drugim čovekom i da ga vaspitavamo.

Ukoliko imamo čak i najmanje iskustvo vaspitanja, nećemo se ljutiti, a nakon neprijatnih situacija u nama se, kao posledica srdžbe, neće povećavati bol, već sredstva i metodi vaspitanja. Svaka bolna situacija koja nam je pričinjavala muku i izazivala očaj, pretvorice se u izazovan zadatak koji se može rešiti na razne načine. A ono što smo nekada doživljavali kao uvredu, koju nam je navela druga osoba, pretvorice se u radost stvaralaštva - jer posredstvom vaspitanja, menjajući karakter drugog čoveka, oblikujemo novu ličnost. To je kao slikanje prilikom čega osećamo radost stvaralaštva, nastajanje novog sveta, oslobođanje energije koja nam pomaže da u duši osetimo ljubav. Srdžba predstavlja konflikt, ali kada budemo izgradili naviku da konflikt

posmatramo kao mogućnost vaspitavanja druge osobe - tada ćemo, umesto mržnje i osude, početi da osećamo sreću stvaralaštva.

Međutim, nije sve tako jednostavno - razmišljaо sam. Ponekad je bol, koji nam je nanela bliska osoba, toliko snažan da osećamo kako ga je nemoguće prevladati, kako ne postoji model vaspitavanja prikladan toj situaciji. Pokušavamo da transformišemo bol i primenimo ga u vaspitavanju, ali ne pronalazimo odgovarajući način, metod i tehniku. U takvim trenucima možemo da padnemo u očaj, koji će se pretvoriti u osudu ili uninije. Jer, svaka srdžba je podsvesna želja da uništimo drugog, a samim tim i sebe.

Zapravo, izlaz postoji i on je elegantan i jednostavan. Uzrok agresije je želja da upravljamo drugom osobom ili situacijom. Lider je agresivan, a onaj koji je potčinjen - miran. Ako se u trenutku najjače ljutnje prisetimo da je bližnji oruđe u Božjim rukama, odmah će nam biti lakše. Ako budemo shvatili da nas kroz duševni bol s Višeg plana odvajaju od vezanosti - postajemo mirniji. Ako spoznamo da je svako unižavanje duše i tela usmereno ka pročišćenju i otkrivanju božanske ljubavi, doživećemo sreću i harmoniju. Što jasnije vidimo Božju volju u svemu, što se više osetimo potčinjenim, biće nam lakše da sačuvamo ljubav u situaciji koja je za nas najbolnija.

„Caru Carevo, a Bogu Božje“. To znači da živimo tako što primenjujemo dve logike istovremeno. Prva uvek treba da uključi u sebe božansku logiku, što će omogućiti da se agresija pobedi u samom korenu. Ako je naša prva pobuda impuls ljubavi, onda se uticaj na drugu osobu pretvara u njen vaspitanje, a ne uništavanje.

Što je više u mogućnosti da utiče na svet koji ga okružuje i da ga menja, to može da uveća čovekovu gordost, osećaj ispravnosti i da mu naglo ojača agresivnost. Mehanizam spasenja u takvoj situaciji, koja vodi ka smrti, samo je jedan: težnja ka Bogu i ljubavi mora biti jača od težnje prema bilo čemu drugom, pa čak i najvećim sposobnostima. Što jasnije budemo videli Božju volju u svemu, manju će opasnost predstavljati naša sopstvena volja. Tada ćemo se, uporedo sa vaspitanjem ljudi koji nas okružuju, baviti i samovaspitanjem. Osećaj božanskog prisustva u svemu pomaže nam u samovaspitanju, čiji je smisao da se promenimo na taj način da bude više ljubavi u duši.

Mnogi ljudi koji su pročitali moje knjige počeli su da se mole na sledeći način: „Gospode, spasi me od svesne i nesvesne srdžbe“. Na površinskom nivou je takva molitva očigledno delotvorna. Ali ako se zamislimo, suština srdžbe leži u nemogućnosti da vaspitamo drugu osobu, kao i nedostatak želje da Božju volju vidimo u svemu što se dešava. Ispostavlja se da čovek ne želi da vaspitava ni sebe ni druge, već se ponaša na rđav način, a pritom se obraća Bogu i moli Ga da mu otkloni posledice takvog ponašanja. Ljudi koriste slike i pojmove ne razmišljajući o njihovom smislu. Zbog toga, iako dolazi do površinskih promena, karakter i sudbina se suštinski ne menjaju, te ozbiljne bolesti i dalje opstaju.

Moj sagovornik je sve ovo slušao s velikom pažnjom. Nastavio sam:

Gangstersko bezakonje 90-ih godina je zamenilo bezakonje činovnika. Nekada me je ovo uznemiravalo, izazivalo u meni strah, paniku i osudu. Svako od nas može da bude ubijen, uhapšen, izložen iživljavanjima, znajući da ga zakon neće zaštititi i da ne može doći do pravde. Razmislimo zašto se to događa. Zakon i pravda mogu da postoje samo tamo gde postoji moral. On može biti primitivan, paganski, a može da dostigne i nivo monoteizma. Jer red u državi nastaje iz reda u duši. Ako vlast krši božanske zakone u obliku zapovesti i moralnosti, tad joj se ne treba potčinjavati jer će, na kraju krajeva, ona uništiti narod, državu i samu sebe.

Garant moralnosti može biti narod i javno mnjenje. Međutim, tada su svi bili dezorijentisani. Društveni lideri su ostrašeno urlali o socijalističkom sistemu koji je prognan i o nastupajućoj demokratiji. Isto tako su se boljevici svojevremeno odricali trulog imperijalizma i buržoaske moralnosti. Sada su ideal svetle budućnosti zamenili idealom site sadašnjosti. Ali ispostavilo se da je pojam demokratske slobode nemoguć bez garancije moralnosti. Da bi nastupila demokratija, neophodna je ravnopravnost svih ljudi pred zakonom i bezuslovno potčinjavanje tim zakonima.

Na zapadu je religija prestala da bude garant moralnosti. Ovu ulogu su pokušavali da preuzmu na sebe javno mnjenje, demokratske organizacije i mediji. Međutim, sekularna vlast može da bude jemstvo

samo formalnih pravila: morala, koji je povezan sa upravnim i krivičnim pravom, ali ništa više od toga. Postoji koncept pod nazivom mentalitet društva. Dešava se da se u društvu ne odobravaju laž i krađa, da osramoćeni činovnik treba da napusti svoju dužnost, a da vlast treba da radi u interesu države i naroda. Sve je ovo prisutno na nivou običaja, ali ako nema garanta moralnosti, mentalitet društva može da se iskvari, što se danas u svetu i dešava.

Ako država postane moralna, neće biti uputno krasti i izdavati sopstveni narod. Ali treba dospeti do tog nivoa.

Trenutno u Rusiji ne postoji ideologija koja bi ujedinjavala moralnost i sistem strateških ciljeva. Monoteizam ne može da postoji bez strogog poštovanja moralnih zakona, a oni, s druge strane, moraju da budu zaštićeni sistemom administrativnih i krivičnih zakona.

U Starom zavetu je inače predstavljena jasna povezanost najvažnijih koncepata. Iz vere u Boga nastaju ljubav i saosećajnost prema onima koji su nam slični. Iz ljubavi i saosećajnosti se rađa moralnost koja određuje pravila komunikacije i ponašanja ljudi. Zatim se pojavljuju administrativni zakoni. Moralnost propisuje kako se treba ponašati u oblasti privredne delatnosti, trgovini i za vreme ratnog stanja. Moralnost određuje šta se može, a šta ne može činiti prema svom bližnjem i samom sebi.

Zapravo se u Bibliji direktno i nedvosmisleno kaže: „Ako državna politika, ekonomija, kultura i religija ne vode ka ispunjavanju i shvatanju božanskih zakona - država je osuđena na propast“. Ako je država izgubila moralnost, tada će se njena ekonomija i politika deformisati, degenerisati i propasti. Od pojavljivanja Tore prošlo je nekoliko hiljada godina. Države su nastajale, razvijale se i nestajale - a svaki put se to odvijalo prema scenariju opisanom u Bibliji.

Današnja tragedija Rusije sastoji se u tome što su devedesetih godina prošlog veka liberali pokušali da ubede društvo u sledeće: finansijsko blagostanje je mnogo važnije od moralnosti. Razuzdanost su proglašili slobodom, pljačku - demokratijom, a raspad sopstvene kulture - prelaskom ka zapadnim vrednostima. Današnja tragedija Rusije sastoji se u tome što su komunisti tokom 70-ih godina prošlog veka ubedivali narod da su sreća i sita budućnost važniji od vere, ljubavi i moralnosti. Problem Rusije sastoji se u tome što je pre nekoliko vekova sekularna

vlast potisnula i potčinila sebi duhovnu vlast. Problem je u tome što je pravoslavna crkva u Rusiji zapala u krizu: zbog toga što ljudi nisu shvatili u čemu je suština religije. Rituali i obredi su postepeno istisnuli i zamenili iskrenu težnju ka Bogu i poštovanje zapovesti, a potom su zemaljske vrednosti, kao što su vlast i bogatstvo, postali važniji od ljubavi i nevezanosti.

Današnji problem Rusije verovatno se sastoji u tome što ljudi koji ispovedaju pravoslavlje nisu u potpunosti shvatili šta je Isus Hristos govorio. Jednostrano, polovično prihvatanje istine koje su obznanjene putem njega, postepeno je dovodilo do raspada monoteizma i jačanja paganskih tendencija. Za paganina je na prvom mestu uvek car, odnosno sila, a na drugom mestu je duh, odnosno sveštenik.

Udaljio sam se od prisećanja na ovaj razgovor, a pred očima mi se pojavila fasada katedrale Svetog Isaka u Sankt Peterburgu. Iznad veličanstvenih stubova, na bočnom portalu, stajala su urezana zlatna slova: „Gospode! Silom Tvojom uzveseliće se car“. Svako onaj koji pogleda navedeni natpis, podsvesno će i bez dileme primetiti da je car ovaploćenje sile i da mu tu snagu jemči Bog. Cara neće razveseliti ljubav i moralnost, već upravo sila. Jasna paganska formula. Ovaj natpis bi trebalo dopuniti još jednom izjavom: „Gospode, silom Tvojom biće uništen car“. Jedna suprotnost uvek prelazi u drugu: poklonstvo sili istu tu silu pretvara u slabost, a klanjanje životu uzrokuje smrt. Novac je zapravo simbol života, vlasti i snage. Klanjanje novcu prvo uništava ljubav i moral, kao što se desilo u Sodomi i Gomori, a zatim dovodi do fizičkog raspada.

Duša se raspada prva, ali čovek je navikao da strahuje i brine samo za svoje telo. A to je, po pravilu, već zakasneli pokušaj spasenja. U Starom zavetu je rečeno da mudrost nastaje kad se pojavi strah pred Bogom. „Strah od Gospoda je početak mudrosti“. Nekada sam ovo doživljavao kao strah pred nekom osobom. Ispostavilo se da je tu reč o nečemu sasvim drugom. Strah od Boga je strah od uništenja i gubitka duše. To je strah od gubitka ljubavi, bez koje duša ne može da postoji. To je prva reakcija na neminovnu smrt koja će nastupiti kad iz duše bude prognana ljubav. Strah od gubitka duše, ljubavi i morala u krajnjoj liniji spasava svest i telo, zajedno s budućnošću.

U savremenom svetu se odvijaju zakonomerni procesi raspada i ponovnog rođenja. Najvažnije je u svakoj situaciji videti Božju volju, osećati višu logiku u onome što se dešava. Potrebno je boriti se s problemima i prevazilaziti ih, vaspitavati kako ljudi tako i svet koji nas okružuje, ali pritom ne treba zaboravljati da je cilj svakog vaspitanja ljubav i da bismo vaspitavali drugog, potrebno je da tu ljubav i sami osećamo. A za to je neophodno da otklonimo svaku agresiju u sebi koja ometa ljubav, da osetimo da je naša volja sporedna, kao i da je volja Svevišnjeg bezgranična i milostiva.

Da bismo bilo šta mogli da dobijemo, potrebno je da pružimo ruku i to uzmemo. Da bismo dobili ljubav od Boga, potrebno je da pružimo ruke ka Njemu a okrenemo leđa zemaljskim vrednostima. U kritičnim trenucima treba zaboraviti na ljudsku logiku i živeti samo na nivou božanske logike. Tek onda će se dogoditi potpuna transformacija ljudskog „ja“ i svaka informacija može biti u celosti usvojena.

Setio sam se nedavnog seminara u Nemačkoj, na kome sam govorio o pojmovima duše i duha, njihovom odnosu i uzrocima sklonosti da se duh postavi iznad duše.

Zašto postoji takva sklonost? Pre svega zato što postoje tri nivoa duha. Prvi nivo je ono što zovemo „Svetim Duhom“. Osim toga, u judaizmu duhom nazivaju božansku energiju koja je došla na ovaj svet i stvorila Vasionu. Treći stepen je naša svest, duhovni život, naš duh.

Postoji svest ćelije, svest organa i svest tela. Postoji božanski duh, univerzalni duh i čovekov duh. Ovi pojmovi se označavaju jednom rečju, ali se kvalitativno međusobno razlikuju.

Vasiona je sazdana po principu ruskih matroški (babuške - ruske drvene lutke koje se rasklapaju - prim. prev.). Sveti Duh je božanska energija, koja je istovremeno ljubav, odnosno osećanja, svest i materija. To je univerzalna duša i svest, duša i svest svega što je živo u Vasioni, duša i svest čovečanstva, naroda, porodice, pojedinca.

Hristos je govorio: „Bog je duh“. To znači da se Svevišnji nalazi van granica ovog sveta, odnosno, da nije kip kome se možemo moliti. Istovremeno, Hristos je govorio: „Blaženi su siromašni duhom“, odnosno da je srećan onaj koji nema duha. Šta to znači? Hristos je verovatno imao u vidu sledeće: duh je naša duhovnost, svest i budućnost. To dokazuju njegove reči: „Ne brinite o sutrašnjem danu“ - odnosno -

nemojte se koncentrirati na duh. Jer, naša duhovnost je prvenstveno povezana sa predviđanjem budućnosti. Što je čovek duhovniji, on može više da predviđa, planira i mašta.

Kad čovek razmišlja na nivou pojedinačnih suprotnosti, onda pod pojmom „duh“ i „duhovnost“ on automatski, podsvesno, podrazumeva svest i počinje da se klanja budućnosti, a zatim nastupa katastrofa. Upravo je ta tendencija postojala pre 2000 godina u Izraelu protiv koje se pobunio Hristos.

Kao drugo, težnja da se duh postavi iznad duše povezana je sa još jednim važnim pitanjem. Postoje koncepti kao što su: svest, podsvest ili nesvesno i nadsvesno. U početku se nesvesno-podsvesno doživljavalo kao nešto primitivno, životinjsko, nesavršeno, poput naših strasti, koje su duboko zakopane unutar nas. Posle nekog vremena ono što se smatralo podsvešću prozvali su nadsvešću budući da, kako se ispostavilo, informacija o budućnosti, kao i svi najviši aspekti čovekove ličnosti, kriju se u istoj ovoj podsvesti.

I na kraju: šta je podsvest? Da li je to nešto životinjsko ili nadljudsko? I jedno i drugo. Stvar je u tome što je podsvest višeslojna kao i naša duša. Duša su naša osećanja.

Mi posedujemo životinjska, ali i božanska osećanja; nalazimo se negde na sredini.

Na početku je čovek verovao da je duša nešto više, a zatim je shvatio da iz duše nastaju životinjska osećanja te je počeo svesno da se koči, poštujući zapovesti i kontrolišući svoje ponašanje. Rasuđivao je na sledeći način: budući da svesno govorim sebi: „Suzdrži se od ovoga ili onoga...“, to znači da pomoću svesti obuzdavam svoje želje i upravljam svojom dušom. Prema tome, svesnost je primarna i duh je važniji od duše. Onaj koji se rukovodi samo dušom često pravi greške. Čovek kome je važan duh orijentiše se na znanja, zapovesti, religiju, upravlja svojom dušom i na kraju postaje harmoničan. Takva je tačka gledišta.

Sve dolazi na svoje mesto ako shvatimo sledeće: duh se nalazi iznad životinjskog sloja duše, a iznad duha postoji i sloj božanske duše. Duša sadrži slojeve koji su niži od duha, a takođe i one koji su iznad njega.

Kad čovek može da razmišlja dijalektički, onda on shvata: duševnu osobu može da privuče ne samo njen životinjski, već i njen božanski princip. Nakon toga svest postaje prioritetna, duša počinje da se okamenjuje, energija pada i čovek postepeno kopni.

Moramo shvatiti da nam svest pomoću zapovesti i religije pomaže da negujemo dušu. Ali, uz to, viši slojevi duše, koji dotiču ljubav, daleko su značajniji i sveobuhvatniji od duha, a upravo nam ljubav vaspitava svest.

Utonuo u razmišljanja, pogledao sam na list hartije koji je ležao ispred mene. Jedna čitateljka mi je pomogla tako što mi je dostavila informacije koje se odnose na dušu i njen razvoj. Ispostavilo se da judaizam smatra da duša ima pet nivoa.

Prvi nivo se naziva „nefeš“ - „niža, životinjska duša“.

Drugi nivo je „ruah“, odnosno „duh“.

Treći nivo je „nešama“, odnosno „duša“.

Četvrti nivo je „haja“ odnosno „život“.

Peti nivo je „jehida“, odnosno „jedna“.

Ispostavlja se da je prvi nivo duše životinjski, te je stoga povezan s telom. Drugi nivo je povezan sa svešću - duhom, a treći - sa višim osećanjima. Četvrti nivo se naziva „duša“ - ona prevazilazi okvire čovekove ličnosti, obuhvata sva živa bića, i u njoj postoji neprekidna ljubav. Duša poslednjeg, petog nivoa, večna je i neraskidivo povezana s Tvorcem, te se zbog toga i naziva „jedna“. U „jednoj“ se sadrži čitava Vasiona, njena smrtna i besmrtna komponenta.

„Verovatno je tako“ - razmišljaо sam. Možda će se moja percepcija promeniti. Čim nešto doživimo kao apsolutnu istinu, naša težnja za spoznajom se zaustavlja, smanjuje nam se energija, a zajedno s njom i ljubav.

U tom slučaju, šta je istina? To je neprestana težnja ka božanskoj ljubavi i njen neprestano uvećanje. To je spremnost da svakog dana posmatramo svet na nov način. Poznavanje istine čini čoveka srećnim. Postojana težnja ka istini čoveka čini trajno srećnim.

OSNOVI PREDSTAVA I POJMOVA

„Gospode, očisti me od grehova mojih, očisti mene i moje potomke od zavisti i gordosti“. Na taj način se mole mnogi ljudi, svesni koliko mogu biti opasni nezadovoljstvo, mržnja, osuđivanje i uninije. Budući da su oni uzrok agresivnosti, koja dovodi do bolesti, zavisti i gordosti, odnosno poklonjenja telu i duhu, mnogi pokušavaju da otklone agresiju uništavanjem greha, ne shvatajući pritom njegovu suštinu.

Čovek se trudi da svima oprosti, ali mu to ne polazi za rukom. Želi da se pokaje, ali njegove reči samo uskomešaju vazduh. Ako čovek ne bude shvatio šta je greh i u čemu je smisao pokajanja, šta se nalazi u osnovi ljubomore i gordosti, njegovi pokušaji da se izbori sa unutrašnjom i spoljašnjom agresijom neće biti efikasni. Tim pre, malo je verovatno da će on pobediti tešku bolest i promeniti nesrećnu sudbinu.

Da bismo izlečili telo, odnosno fizičke bolesti, prvo je potrebno da izlečimo svest i pogled na svet. Da bismo izlečili svest, odnosno duh, moramo izlečiti dušu. Da bismo izlečili dušu, potrebno je da znamo kako da prevaziđemo agresiju koja je uništava. Treba da naučimo kako da prevaziđemo vezanosti, koje stvaraju agresivnost i mogu se ispoljiti kao ljubomora i gordost. Da bismo pobedili vezanosti, potrebno je da pronađemo nešto mnogo značajnije od onoga čemu težimo i za šta se vezujemo. Poštujući zapovesti, moralne norme nam omogućavaju da oslabimo vezanosti, ali nam ne garantuju pobedu nad njima, tj. njihovo prevazilaženje.

U drevnoj indijskoj tradiciji se pokušaj prevazilaženja vezanosti koje trju dušu predstavlja kao apsolutni asketizam. U judaizmu - kao strogo poštovanje moralnih normi. U hrišćanstvu je ideja o uništenju, odbacivanju i kontroli vezanosti zamenjena potpuno novim modelom. Ma koliko pokušavali da prevladamo privlačnost koju osećamo prema zemaljskoj sreći, sve dok je ona slasnija od težnje prema Bogu, uvek ćemo padati u ambis iskušenja.

Ispostavlja se da ljubav prema Bogu može biti najvažniji oslonac za čoveka. Tada su sve vezanosti u službi božanske ljubavi. Ono za šta se vezujemo deo je Boga. Ukoliko zemaljska sreća i zemaljske vrednosti ne zasenjuju Boga, tada ni ljubav prema njima neće biti smrtonosna, neće se potpuno izopačiti u vezanost. Tada se prevazilaženje zemaljske sreće

mnogo lakše postiže. Svaka zemaljska sreća zapravo predstavlja sredstvo za razumevanje božanske ljubavi.

Nakon Hrista, ljubav prema Bogu prestala je da bude samo apel i zapovest - ona je postala zadovoljstvo i sreća koja je mnogo veća od bilo kakvog zemaljskog i nezemaljskog zadovoljstva. Ukoliko je nekada okretanje ka Bogu bilo sredstvo za spasenje tela i budućnosti, posle Hrista je okretanje prema Bogu postalo glavni uslov za sreću svakog čoveka. Koristoljubivost, odnosno prioritetnost tela i svesti nad dušom i ljubavlju izgubila je svoj osnovni impuls.

Naravno, takva revolucija svesti nije mogla odmah da se dogodi. Po inerciji, ljudi su se i dalje obraćali Bogu kao sredstvu za svoje fizičko i duhovno spasenje i blagostanje. Ali seme je već bilo bačeno na tle i bez obzira na to što je ponekad korov gušio mlade klice, započet proces razvoja se nezadrživo nastavlja.

Bez svake sumnje će nastupiti vreme kad treba odvojiti žito od kukolja. To je početak žetve, kada su plodovi sazreli i zrna su spremna za žetvu. U religijama se ovaj proces naziva Strašni sud. Zanimljivo je saznati na koji će se način zdravi izdanci odvajati od korova?

Biće da Strašni sud počinje sa uvećanjem priliva božanske energije. Jedan od znakova povećane energije su sposobnosti; što je više suptilne energije, veći je nivo sposobnosti. Već sad možemo da vidimo taj znak kod novorođenčadi. Sposobnosti označavaju ostvarenje svih želja. U takvim uslovima je idolopoklonik, odnosno čovek koji živi u krajnostima, koji se klanja sili, moći, novcu i fizičkim zadovoljstvima - osuđen na propast. Takve osobe previše zavise od tela i uma, njihova snažna vezanost za zemaljsku sreću konstantno proizvodi agresiju. Što više energije dobiju, time će na unutrašnjem i spoljašnjem planu pritiskati i kinjiti okruženje. Njihov egoizam i agresivnost im ne ostavljaju šansu za spasenje.

Preživeće samo ljudi koji su harmonični, neagresivni - oni koji će se mnogo više brinuti za svoju dušu nego za svoje telo i budućnost. To su oni koje obično nazivamo monoteistima. Drugi, pak, koji sebe nazivaju vernicima, a pritom ne poštuju zapovesti i ne umeju da vole, logično je da će biti osuđeni na propast.

Pitao sam se da li će se ovaj proces odvijati brzo ili će se protezati godinama? U svakom slučaju, da bismo preživeli neophodno je da duša

bude otvorena za ljubav, da prevaziđe vezanost, agresivnost i da bude spremna za promene.

Koji je energetski smisao pokajanja? U promeni. Mnogi se kaju samo zato da ih Bog ne bi kaznio. To je obična ljudska logika - pokajati se, tražiti oproštaj od druge osobe, obmanjujući je, pritom, samo da bi se izbegla kazna. Pokajanje podrazumeva da ćemo dobiti oproštaj od onog koji može da nas kazni. Ali oproštaj ima smisla samo ako čovek ne bude ponavljao svoje greške. A to je moguće samo ukoliko se na unutrašnjem planu bude kardinalno promenio, odnosno postao druga osoba - s drugačijim karakterom, a time i ponašanjem. Ukoliko pak pokajanje ne podrazumeva unutrašnju promenu, onda su to laži i obmana koji imaju za cilj izbegavanje kazne. Ali Boga ne možemo prevariti. Mnogi vernici se usrdno kaju zbog svojih greha, znajući pritom da će ih zasigurno počiniti ponovo. U suštini, oni lažno svedoče pred Bogom i samim tim nanose štetu svojoj duši, ne shvatajući to.

Naravno, promene se ne dešavaju odmah. Stoga, pokajanje uopšte ne podrazumeva trenutnu čovekovu promenu. Pokajanje nam pomaže da se promenimo, da postepeno smanjujemo greh, uz neprekidnu težnju ka ljubavi.

Koliko smo spremni da se promenimo, toliko ćemo i u drugoj osobi videti mogućnost za promenu i u toj meri možemo pokazati strpljenje, pomažući joj da se promeni. A to je proces vaspitanja. Onaj koji nije u stanju niti želi da se menja, neće ispoljiti strpljenje i milosrdnost prema drugome i umesto da ga vaspita on će ga osuđivati, mrzeti i svetiti mu se.

Mnogi ljudi ozbiljno oboljevaju zbog toga što ne mogu da oproste drugima ili samim sebi. Okrivljavanje drugog uvek je uništenje i ako traje dugo neminovno vodi ka bolesti, jer sve ono što nam se zadrži u svesti duže od četrdeset dana, godinama se taloži u podsvesti. U podsvesti ne postoji rok trajanja.

Šta je potrebno da uradimo da bismo drugoj osobi u potpunosti oprostili? Za početak je neophodno da se oslobođimo stereotipa. Navikli smo da smatramo kako su oprاشtanje i kažnjavanje dve suprotnosti, da ukoliko smo nekome oprostili to znači da je isključeno da ga treba kazniti. Zapravo, ovo je poluistina. Kažnjavanje može da bude osveta ili pokušaj uništenja, ali i pomoć, podrška, spasenje druge osobe. Konačno,

o ovome jasno i nedvosmisleno piše u Starom zavetu. Čovek koji prođe bez kazne se kvari te ga neminovno stiže još veća kazna.

Pa, u čemu je onda suština opraštanja? Pre svega - u sagledavanju Božje volje u svemu, kao i u očuvanju ljubavi. Ukoliko u onome što se dešava ne vidimo Božju volju, tada, osuđujući drugu osobu, osuđujemo i Tvorca, koji njome upravlja. Osuđivanje Tvorca ne predstavlja samo glupost, već i samoubistvo.

Prema tome, prvi impuls prema osobi koja nas je uvredila treba da se ispolji kao ljubav prema Bogu i prihvatanje Njegove volje. Drugi impuls treba da bude usmeren ka čoveku - to su saosećanje i želja da mu pomognemo, želja da ga vaspitamo budući da on postupa nemoralno. Treće su realni koraci s ciljem njegovog ograničavanja i vaspitne mere koje mogu da mu pomognu da se promeni ukoliko on to sam želi. Četvrto je ljubav, saosećajnost i istovremene stroge mere u slučaju da on kategorički odbacuje ljubav i moral, pri čemu se ponaša ružno prema svakome.

Onaj koji vaspitava uvek mora da bude spremna da prekine stroge mere vaspitanja ukoliko vidi iskrenu želju ka promeni. Ukoliko se pak čovek sroza na životinjski nivo, kategorički odbija da teži ljubavi i uz teške muke obuzdava sebe, on će daleko bolje shvatiti strogu kaznu - ali to mora biti kao kad otac koji voli, kažnjava tvrdoglavog sina.

U Starom zavetu je rečeno: „Bič konju, uzda magarcu, a batina bezumnicima na leđa“ (Priče Solomunove, 26:3). Jedna druga poslovica glasi: Pametnom je dovoljna reč, a budali batina. Svima je poznata Hristova izreka: „Ne bacajte bisere pred svinje i ne dajte svetinje psima“. Nemoralne osobe je beskorisno opominjati rečima. Dakle, oprostiti znači odbaciti mržnju i osvetu, a ne metod vaspitanja.

Još jedan važan momenat: što se nelogičnije i nepravednije bliska osoba odnosi prema nama, time je potrebnije da menjamo sebe, a ne nju. To znači da je mi provociramo svojim unutrašnjim stanjem.

Često sam svedočio kako žena, bez ikakvog razloga, počinje da ponižava muža, neprilično se ponaša prema njemu i vara ga. A zatim se ispostavi da je muž ili njihovom detetu pretila smrt. Ako pred detetom nema budućnosti, može mu se spasiti život tako što će se atakovati na budućnost njegovog oca kroz nepravdu, rušenje idealja, poniženja i prevaru. Ako muškarac u tome bude video Višu volju, ako bude oprostio

i sačuvao ljubav, tada će mu pristići nova porcija ljubavi i energije koja će spasiti život njemu i detetu.

Vaspitanje je najbolje početi od sebe. Potrebno je da naučite kako da oprštate sebi - da se ne sažaljevate, prezirete i osuđujete, već da se svakodnevno postepeno menjate. Za promenu je potrebna energija ljubavi. Da bi se ova energija pojavila potrebni su post, apstinencija i molitva.

Često osobi koja žali za prošlošću i ne prihvata ono što se desilo oboljevaju bubrezi, javlja joj se visok krvni pritisak ili dobija kancer. U čemu je suština žaljenja za prošlošću i neprihvatanja onoga što se desilo? U osnovi, oba znače nesposobnost i nedostatak želje da se žrtvujemo. Na žrtvu nije sposoban onaj u čijoj duši je malo ljubavi. U suštini, svaka žrtva na fizičkom nivou je energetska. Osoba koja je izgubila ljubav u duši, prinoseći žrtvu, osećaće bol i patnju, isto ono što je osećao i biblijski Kain. Čovek gubi ljubav kad odbija da poštuje zapovesti koje mu pomažu da prevaziđe konzumerizam i da pređe u režim zahvalnosti. Međutim, poštovanje zapovesti je samo tle na kome može da nikne ljubav. Bez postojane težnje ka Bogu, poštovanje zapovesti se postepeno pretvara u formalni ritual.

Mnogi ljudi se mole da Bog očisti sve grehe s njih. Oni ne shvataju da su greh zapravo oni postupci koji vode ka gubitku ljubavi, gubitku jedinstva s Bogom. Kada je čovekova potreba za Bogom i ljubavlju ista kao i potreba za disanjem, on prestaje da greši i njegovi postupci postaju ispravni. Tako se ponašaju deca - ona su čedna, ona ne žele da se prejedaju.

Osnovni mehanizam u prevazilaženju greha je uvećanje ljubavi u duši i pružanje energije na svim zemaljskim nivoima. Na telesnom nivou je to fizička aktivnost, sport, igre i dr. Na nivou duha je to stvaralaštvo, komunikacija, obrazovanje, kulturno uzdizanje. Na nivou duše je to ljubav prema Bogu i prema ljudima. To su saosećanje, briga i milosrđe, duševna komunikacija.

Međutim, osim davanja energije, mora da postoji i uzdržanost. Ne treba se izlagati dugotrajnim fizičkim opterećenjima. Potrebno je da ograničimo sebe i u duhovnim opterećenjima, ne bacajući se naglavačke u posao, stvaralaštvo, biznis. Duša periodično mora da se distancira od

zemaljske sreće. Osamljivanje, apstinencija i ograničenje svih vrsta požude korisno je za dušu.

Najveći telesni greh je pohlepa. U čemu je njena suština? U nemogućnosti ograničavanja sopstvenih želja. Ukoliko čovek, umesto jednog jela, koje mu se dopada, pojede dva ili tri - to je pohlepa. Višak spoljašnje energije istiskuje ljubav iz duše i to postaje škodljivo po čoveka. Pobeda nad pohlepom se postiže obuzdavanjem telesnih potreba kad počnu da smetaju ljubavi. Pohlepa čini čoveka zavisnim od hrane, tj. od životinjskih nagona. Kod takve osobe slabe duh i duša, te se ona pretvara u roba. Otud ona može da razume samo strog odnos, i s njom, kao sa životinjom, možemo razgovarati samo jezikom batine.

Bes je pohlepa duha. Čovek koji ne želi da se zaustavi u ambicioznim težnjama i ne ograničava se u onome što nazivamo blagostanjem, statusom, novcem, obezbeđivanjem budućnosti, postaje duhovno agresivan i konstantno ispoljava gnev, osudu, prezir, oholost, a zatim pada u uninije.

Požuda je pohlepa duše. Čovek koji ne želi da se povremeno uzdržava od zadovoljstva, neprimetno gubi ljubav u duši i srasta sa zadovoljstvima. On ne može da prihvati bol duše niti želi da oprosti bliskoj osobi kroz koju mu dolazi spasenje. Duša mu se razboljeva, a potom, neminovno, duh i telo.

Da ne bismo izgubili kontakt s Bogom, kao ni ljubav, potrebno je da se periodično odričemo svih oblika zemaljske sreće. Nakon udaha treba izdahnuti - i tada se život nastavlja.

Pohlepsna osoba, zaboravljujući na Boga, odbacujući ljubav koja zahteva uzdržavanje, želi da joj uživanje traje beskonačno. Ona neprestano teži zadovoljstvu ne primećujući da joj se gasi potreba za Bogom, kao ni to da joj ljubav napušta dušu. Ona ne oseća da joj se duša okamenjuje i osiromašuje. Takva osoba ne razume šta se događa čak ni onda kada svest počne da joj se deformiše i raspada. I tek kad joj se pojave bolesti, kada krenu da joj se dešavaju nesreće, kad smrt počne da joj diše za vratom, ona uključuje zakasnelo pokajanje računajući na oproštaj i pomilovanje, u nadi da će prevariti Višu volju i dobiti ono što želi. A kad se to ne desi, ona viče da ne veruje u Boga, da On ne postoji jer Njegove molitve ostaju bez učinka.

Često čujemo frazu: „Zločinac je osuđen“. Osuda čoveka koji se ponašao nemoralno bila je uobičajena u drevnom Izraelu. Osuda je predstavljala ocenu pogrešnih postupaka. Čovek koji je kršio zapovesti bio je izložen osudi, a zatim kazni ili uništenju. Osuda je početna faza kažnjavanja.

Ali iznenada se pojavio Hristos koji je tvrdio da ne treba osuđivati čak ni onog koji krši glavne zapovesti. Za mnoge ljude je to izgledalo ravno katastrofi. Ako čovek ne podleže osudi, znači da ne podleže ni kazni. Ali ako bogohulnik, odnosno osoba koja grubo narušava moralne norme, ne bude kažnjena, tad otpočinje haos i društvu preti propast. Ljudi su to savršeno shvatali. Zbog toga je mnogima bilo nemoguće da shvate i prihvate ono što je Hristos govorio.

Zapravo, Hristos je imao u vidu sledeće: zapovesti koje je Bog dao Mojsiju bile su namenjene ljudima i prelamale su se kroz njihovu svest. To je bio samo deo zakona Vazione, preciznije - njihova približna skica koja je odgovarala razvojnem nivou ljudi tog vremena. Čovek ne može da ovlada apsolutnim znanjem - da bi to bio u stanju, morao bi da postane Bog. Stoga, čak i zapovesti koje je dobio Mojsije ne mogu u istom obliku zauvek da postoje. Njihova forma odgovara mentalitetu ljudi tog vremena.

Zašto nam je potrebno Deset zapovesti? Da bismo sačuvali veru u Boga i očuvali ljubav u duši. Na spoljašnjem planu, Hristos je pozivao na potpuno suprotno. Zapravo, ono što je on podučavao, predstavljalo je razvoj Deset zapovesti. Ako su zapovesti usmerene na razvoj ljubavi, potrebno je da uklonimo sve ono što ometa ljubav na prvim etapama njenog ispoljavanja, pošto je ona još uvek slaba i krhka u čovekovoj duši.

Princip monoteizma se sastoji u tome da je sve sazdao Bog i da su svi ljudi apsolutno jedno. To znači da unutrašnja nadmoć jednog čoveka nad drugim predstavlja cepanje jedinstva, uništavanje ljubavi i nepoštovanje principa monoteizma. Osuđivanje druge osobe izaziva donosi osećaj nadmoćnosti nad njom, raskida jedinstvo na nivou duše. Osuđivanje automatski dovodi do gubitka ljubavi i Hristos je toga bio svestan.

Jedan od najopasnijih zločina u bilo kom društvu je seksualna nezajažljivost žene, koja predstavlja odbacivanje Boga i ljubavi zarad naslade. Ovaj prestup se uvek najstrože kažnjavao. I odjednom se na

trgu u Jerusalimu, gde je, u skladu sa zakonom trebalo kamenovati bludnicu, pojavljuje Hristos koji kaže: „Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju“ (Sveto Jevanđelje po Jovanu 8:7).

Mnogi su to doživeli kao nedopustiv način kažnjavanja grešnika i milosrđe su nazvali popustljivošću (gledanje kroz prste) prema grehu.

Ali zašto je Hristos rekao ženi: „Iди и од сада виše не греши“? Zapravo, ova scena je imala sledeći smisao: suština greha je u odbacivanju ljubavi i Boga. Prestupnik mora biti kažnjen i то је исправно. Ali oni koji kažnjavaju prestupnika, osuđuju ga i презиру, zapravo чине први корак ка будућем prestupu зato što odbacuju ljubav у својој души. Ispostavlja se да су, boreći се са грешком и злочином, ljudi još у већем степену поčeli да ih proizvode.

Šta bi se desilo ако у души не би било mržње, осуде и оdbacivanja ljubavi према prestupnikу? Šta bi se desilo уколико бисмо оsetili јединство свих ljudi на Земљи, оsetili да smo сvi jedna duša? У том slučaju bi moglo да се desi само jedno: ubijajući drugog, у извесној meri mi ubijamo и себе. Stoga, сурова казна не sme да има за cilj uništenje osobe s manama, već помоћ, подршку i вaspitanje. Isus Hristos je na jerusalimskom trgu scenu ubistva zamenio procesom вaspitanja.

U drevnoj Grčkoj, као и у другим paganskim državama, често су ubijali decu sa invaliditetom, као и одрасле особе. U judaizmu je вероватно по први put u istoriji отпоео процес преваспитавања ljudi kroz milosrđe i žrtvovanje. Paganin, koji bi nekad bio осуђен на смрт, prihvatao je monoteizam, починјао је да поштује заповести i postajao je punopravni грађанин društva. Postajao је Jevrejin, od rečи „ever“, koja znači „онaj који је прешао у monoteizam“.

Posredstvom Isusa Hrista omogućена је sledećа етапа васпитавања i promene. Ispostavilo се да је путем ljubavi могуће променити i васпитавати не само одабране pojedince, već i mnoge druge, па чак i prestupnike.

Mnogi ljudi u molitvi još uvek uporno тraže да се са njih uklone gresi, а сами ništa ne чине за то. Ali pre nekoliko hiljada godina u knjizi Priča Solomunovih je napisano: „Milošću i истином очиšća се bezakonje, i strahom Gospodnjim uklanja се чovek od zla“. Ranije smo već rekli да je molitva bez dela mrtva.

Svaka reč podrazumeva dela, čak i ako se pomoću reči označava beživotan predmet. Stvar je u tome što mi svaki predmet doživljavamo kao sliku, a slika je skup pokreta koji su zgusnuti u tačku, odnosno vreme zgusnuto u tačku. Slika se pojavljuje kada nešto činimo - dodirujemo predmet, razgledamo ga, obilazimo oko njega.

Kad se čovek moli i pritom ne želi da dejstvuje, molitva se pretvara u besmisleni šum vazduha. Ako se čovek moli i pritom ne poštuje zapovesti koje podržavaju ljubav i podstiču ka monoteizmu, tada će njegova molitva, u najboljem slučaju, biti molitva paganina, odnosno molitva koja je usmerena na materijalnu ili duhovnu korist.

Neiskrenost znači nedostatak želje da osetimo jedinstvo s drugim ljudima i, samim tim, predstavlja odbacivanje ljubavi. Neiskrena osoba ni sama ne primećuje kako se u njenoj duši neprimetno i sigurno kida jedinstvo s drugima, kako gubi ljubav i kako joj duša osiromašuje. Neiskrenost pretvara čoveka u paganina. Kod neiskrene osobe, umesto ljubavi, saosećajnosti i podrške, raste želja da prevari, iskoristi ili potčini drugog. Na kraju krajeva, onog koji nam je blizak, mučno je i sramno lagati. Neiskrenost je sebičnost i pohlepa u odnosu prema drugim ljudima.

Nakon izvesnog vremena neiskrena osoba će odjednom otkriti da više ne živi dušom, ljubavlju i milosrđem, već da je pokreću novac, status i osećaj nadmoći. Ona postaje sve okrutnija i bezdušnija, ali je nemoćna da to promeni. A zatim počinje da doživljava ludilo, jer tone pod teretom svoje oholosti, osuđivanja i mržnje prema drugima. I tada, da bi preživela, pretvara se u životinju, odbacuje ideale, snove, nadanja i budućnost. Nadalje je interesuju samo materijalna pitanja i materijalna sreća. Na neko vreme joj postaje lakše, ali ona ni sama ne shvata da je to ono olakšanje koje nastupa pre konačnog raspada i smrti.

Emocionalna iskrenost leči dušu čak i ako je ranjava. Žrtvovanje očišćuje i spasava čoveka. Žrtvujući sadašnjost, pred nama se pojavljuje budućnost. Često mnogi ljudi žrtvuju novac i materijalna blaga nadajući se spasenju, ali pritom ne shvataju jednostavnu stvar: žrtvovati se moramo na sva tri nivoa. Žrtva ne sme da bude samo materijalna. Svest i osećanja takođe moraju da se prinose u obliku žrtve. Svaki poklon koji je propraćen žaljenjem i nezadovoljstvom je energetski zatrovan. Žrtva

učinjena sa žaljenjem nije žrtva. Pre svega, žrtvu, koja je zapravo davanje, mora da pruži duša. Žrtva na nivou duše naziva se milosrđe.

Nedavno su naučnici izjavili kako se ispostavilo da 70% imunološke zaštite obezbeđuju creva. Dakle, nekvalitetna hrana, ili ona koja se pogrešno konzumira, utiče na pad imuniteta što može da dovede do skupa najrazličitijih bolesti. Naučnici su tek nedavno saznali za tako važnu ulogu creva i to predstavljaju kao superotkriće. A već nekoliko hiljada godina ajurveda, indijska nauka o zdravlju, tvrdi da lečenje svake bolesti treba započeti od creva. Ista ta ajurveda kaže da se pre jela treba pomoliti i iznutra prineti žrtvu Bogu. Na taj način se duša pročišćava, ispunjava energijom, a to utiče na strukturu svega onoga što se nalazi u čovekovoj neposrednoj blizini. Čak i namirnice namenjene ishrani mogu da menjaju strukturu, da npr. postanu ukusnije i korisnije. Ako se čovek pomoli pre jela, otrov, koji je prisutan u hrani, može da se razloži i da ne utiče negativno na njega. Ove istine su poznate od davnina. Međutim, mi se, izgubivši smisao mnogih pojmoveva, hvatamo za formu, rukovođeni materijalističkim predstavama o zdravoj ishrani i načinu života i tako - umnožavamo bolesti.

Ljudi se mole, ponavljajući: „Gospode, očisti me od zavisti i gordosti“. Ali kako je moguće ukloniti posledice ako se ne eliminiše uzrok? Gordost je posledica neiskrenosti, otvrdlog srca, odbacivanja ljubavi zarad uživanja. Ona pojačava naše poklonstvo blagostanju, moći, novcu, svetloj budućnosti. Zbog odricanja od ljubavi, zbog neuzdržanosti i moralnih zločina čovek postaje gord, a zatim se okreće Bogu i traži od Njega da mu otkloni posledice greha.

Danas televizijske reklame velikodušno nude čudotvorne pilule koje otklanjaju posledice prejedanja i prekomernog alkoholizma. Gutajući ove pilule, čovek će se još više prejedati i opijati. Na kraju krajeva, tablete će prestati da deluju i nastane teške bolesti - kao posledica konstantne neumerenosti, pri čemu će to čoveku spasiti život. Okrećući se Bogu s molbom da mu otkloni grehe, umanji gordost i ljubomoru čovek u suštini želi da iskoristi Svevišnjeg kao tabletu koja ublažava posledice njegovih prestupa.

Kamenje se, pošto je razbacano, nakon izvesnog vremena mora sakupljati. Čovek se ponaša nedostojno: mrzi, prezire, odbacuje ljubav, a zdravlje mu je pritom u odličnom stanju. Zatim mu se rađaju deca koja

od njega dobijaju glavno nasledstvo - njegove emocije. Emocije se prenose potomstvu na nivou podsvesti.

U početku nisam shvatao zašto je u Starom zavetu rečeno da Bog kažnjava potomke za „krivicu oca do trećeg i četvrtog kolena“. Zatim sam se setio jedne indijske izreke i dosta toga mi se razjasnilo. Ona glasi ovako: „Ne postoji ljudi, postoji ideje.“ Ako se pojavila negativna energetska tendencija, tada nas Vasiona štiti od nje. Na suptilnom nivou ne postoji ljudi, već energetski tokovi. Prema tome, ne kažnjava se i ne uništava pojedinac, već tendencija, infekcija koju on u sebi nosi. Uništavanje i istrebljenje infekcije obično se dešava zajedno s njenim nosiocima.

Na predavanjima mi poruke sve češće dostavljaju osobe kojima su umrli praktično svi rođaci - neko je počinio samoubistvo, nekog su ubili, neko je umro od raka. Nevidljiva i nepogrešiva sila kosi sve pred sobom: kako mlade i osobe u zrelom dobu, tako i one starije. Preživljavaju oni koji se dobrovoljno odriču od pogibeljnog puta i postepeno, uz muku, prevazilaze u sebi pogibeljnu tendenciju kroz uzdržavanje, milosrđe, ljubav i veru. Takvih ljudi je danas sve više.

Ogroman broj žena izgubio je porodicu zato što nije mogao da ima decu. Razlog je u svima poznatom pojmu koji se zove „ljubomora“. Mnogi veruju da je ljubomora zlo, greh koji treba iskorenjivati u sebi, od kog je neophodno izbaviti se, ali ne shvataju da je greh nemoguće uništiti, jer je greh gubitak ljubavi. Svake sekunde je potrebno prevazilaziti težnju ka grehu, tako što ćemo težiti ka ljubavi i Bogu.

Ljubomora je strah od gubitka voljene osobe. U suštini je to potpuno zdravo osećanje, s tim što postaje patološko u slučajevima kad zaboravljamo na Boga i klanjamo se voljenoj osobi, kada ne možemo da živimo bez nje, kada je ona glavni izvor našeg zadovoljstva. Tada se nespremnost da je izgubimo pretvara u panični strah, sumnjičavost, ljubomoru u najgorem smislu te reči; tada se pojavljuje mržnja prema njoj, a ona nas tad lako može prevariti i odbaciti. Sve se ovo neminovno pretvara u lavinu agresije, koja, kapajući u podsvest, počinje da uništava voljenu osobu i sopstvenu decu. Pored ovakve žene svaki muškarac će je uništavati agresivnom podsvešću ili će teško oboleti, početi da pije, ili će postati homoseksualac, ili će je tući, intuitivno pokušavajući da zaustavi njenu unutrašnju agresiju, ili će je varati - ili, ili, ili...

A sve počinje od nevinog seksualnog i emocionalnog zadovoljstva - kad želimo da u voljenoj osobi vidimo samo dobro do te mere da čak i ne dopuštamo misli o lošem, kada se ne ograničavamo u seksualnim zadovoljstvima, kada zaboravljamo na Boga, na poštovanje zapovesti koje neguju ljubav i sprečavaju njen izopačenje u zadovoljstvo i vezanost.

Ženu koja je na unutrašnjem planu bezbožnica može spasiti samo prinudno suzdržavanje - frigidnost ili konstantne venerične bolesti, ili muž koji joj nakon zadovoljstva pričinjava bol, ili, pak, gubitak. Ako ona nije spremna da se pomiri i prihvati ovu situaciju, šanse za osnivanje porodice i rađanje zdrave dece padaju skoro na nulu.

Nedavno sam dobio zanimljivu ceduljicu na seminaru. Glavni pedijatar Rusije je izjavio da vlada čini grešku time što pruža finansijsku podršku razvoju tehnologije veštačke oplodnje. Rekao je da akušeri imaju korist od lobiranja i usvajanja takve ideje, kao i da se to radi na nivou vlade. U poslednje vreme je krenuo pravi bum - tvrde da će na taj način biti rešen demografski problem. Međutim, veštačka oplodnja šteti ženskom zdravlju, a 75% takve dece se rađa s nekim anomalijama, kako tvrdi glavni pedijatar. Na taj način se Rusija može pretvoriti u zemlju invalida.

Na Zapadu bi takvu izjavu nazvali politički nekorektnom, jer krši demokratske osnove. Ruski lekari su iskreno procenili situaciju, gledajući istini u oči. Oni moraju da načine još jedan korak - da shvate da neplodnost nije telesni, već duševni problem. Bogu nisu potrebni đavolčići. Priroda sprečava pojavu dece s manjkavom dušom, ili ih „nagrađuje“ neizlečivim bolestima neophodnim za spasenje duše. Iz ovoga proizlazi jednostavan zaključak: žene ne treba da štede novac, ili ograničavaju svoje osnovne potrebe u nadi da će roditi dete pomoću veštačke oplodnje, već je potrebno da poštuju zapovesti, brinu o svojoj duši, uče da vole i opraštaju.

Praktično su se sve žene, koje su dolazile kod mene na konsultaciju s dijagnozom „neplodnost“, posle nekog vremena menjale, a potom uspevale da začnu. Kad žena teži ka Boga i ljubavi, praktično joj se uvek pruža mogućnost da začne dete. Međutim, svaki put sam upozoravao: to uopšte ne znači da je zadatak rešen i da je potrebno zaboraviti na ljubav i veru. Da bi dete bilo fizički zdravo, neophodno je da se razvijaju

njegova duša i duh. Da bi moglo da bude ne samo zdravo i dugovečno, već da ima srećnu sudbinu i priliku za potomstvo, u duši mora postojati puno ljubavi. Ako žena s dijagnozom „neplodnost“ počne da rađa decu, ona mora shvatiti kako je potrebno neprestano da voli Boga i moli se celog života ukoliko želi da joj deca prežive. U principu, svaka žena bi to trebalo da čini, ali one naprsto nemaju izbora jer su rezerve ljubavi kod njih utrošene.

S moje tačke gledišta, važno je sledeće: mnoge žene, kojima je dijagnostikovana „neizlečiva neplodnost“, uspele su da se promene, zasnovale su porodicu i rodile decu. Mnoge mi pišu pisma o tome kako im sada porodica i deca nisu najvažniji u životu. Shvatile su da ljubav prema Bogu može pružiti takvu sreću o kojoj ranije nisu ni slutile. I tu sreću im niko ne može oduzeti.

Zamišljeno sam se udubio u prizor jeseni, koja je carevala iza prozora. U kojoj meri ljubav može učiniti čoveka mudrim i koliko ograničeno i jednostrano postaje razumevanje sveta kad se ona odbaci. U mladosti sam čuo kako je težnja ka slavi, novcu i vlasti greh i to mi je u nekoj meri pomoglo da formiram ispravnu percepciju sveta. A potom sam pogledao oko sebe i primetio da ljudi koji su vernici, pošteni i plemeniti odbijaju vlast, novac i slavu. Rezultat toga je da našim životima upravljaju nemoralni, koristoljubivi i nepošteni ljudi. Oni poseduju vlast, novac i popularnost a oponaša ih duhovno krhkna omladina.

Postepeno sam shvatao da su novac, vlast i popularnost - prirodna implementacija više energije, ali težnja ka njima nikada ne treba da nam postane smisao života. Oni ne treba da budu razlog odbacivanja moralnosti i ljubavi. Ako su ljubav i vera na prvom mestu, tada će bogata osoba pomagati siromašnima da se razvijaju, osećajući jedinstvo s njima. Ona može biti materijalno bogata, ali i pored toga može posedovati duševno bogatstvo i velikodušnost.

Navikli smo da smatramo kako je nedostojno da bogata osoba prezire siromašnu. To je svima jasno. Ali mi možda ne primećujemo kako se duhovno bogata osoba, odnosno pametna, obrazovana i snažne volje s visine odnosi prema onome ko je duhovno siromašan. Štaviše, često se u potpunosti slažemo s tim u situacijama kad vidimo da duhovno bogata osoba prezire siromašnu, odnosno nepoštenu, nedostojnu i nemoralnu.

Ljubav, vera i monoteizam omogućavaju da na vlast dođu pošteni pojedinci. Ljubav daje mogućnost da jaki pomažu slabima. Ljubav pruža priliku da siromašne ljude ne opskrbljujemo davanjima i besplatnim sadržajima, već da im pomažemo da dobiju energiju neophodnu za samostalan, nezavisan razvoj.

Kada izgubimo smisao pojmove, počinjeno potpuno da zavisimo od forme i da joj se potčinjavamo. To dovodi do zabluda, zavisnosti i agresivnosti. Suština svih procesa koji se odvijaju u Vasioni je uvećanje ljubavi i jedinstva s Tvorcem. Ako izgubimo razumevanje te suštine, mi gubimo i istinsku sreću.

PREVAZILAŽENJE STEREOTIPA

Misli sustižu jedna drugu. Pokušavam da se udaljim od njih i da ih uredim. „Sva znanja su relativna“, podsećao sam se u mislima - zbog toga današnji zaključci mogu da se razlikuju od jučerašnjih“. Kategoričnost, rigidnost, osuda i mržnja se pojavljuju kada želimo da sliku sveta učinimo nepromenljivom i večnom, odnosno da zaustavimo razvoj.

Prisećajući se televizijskih vesti, nisam mogao da zadržim osmeh. Pre nekoliko dana u Moskvi, u Domu naučnika, održan je Svetski kongres filozofa. Diskusija se pretvorila u polemiku, odnosno svađu, a svađa se neprimetno pretvorila u tuču. Filozofi su jedni druge pesničili do te mere da su njih troje - dva muškarca i žena, završili u bolnici. Prava umetnost borilačkih veština. Smešno i tužno. A ukoliko razmislimo, ono što se desilo bilo je potpuno logično. Kada je kod čoveka uništen mehanizam povratne sprege, njegovo mišljenje počinje da degradira. Ljudi prestaju da slušaju oponente, svaka sopstvena misao im se čini dubokom, inteligentnom i absolutno istinitom.

Na zapadu ljudi bar mogu da organizuju štrajkove, da proguraju neke svoje zahteve putem sindikata. Pored toga, mediji neprestano informišu ljude o aktivnostima vlade, tako da je vlast prisiljena da uzme u obzir mišljenje društva.

Fenomen degradacije svesti je zabeležen i u carskoj Rusiji. Nekada uopšte nisam mogao da povežem dve spolja absolutno suprotne činjenice. S jedne strane, Nikolaj II je izgradio brojne pravoslavne crkve, a s druge strane, u poslednjim godinama svoje vladavine, dopustio je da se otvaraju javne kuće nanoseći time ogromnu štetu društvu - jer svako društvo, u prvom redu, počiva na moralnosti. Ove dve činjenice su mi izgledale nespojivo.

Zatim sam pokušao da ostavim stereotipe, odnosno da promenim početno stajalište. A šta ako podizanje hramova nije imalo za cilj uvećanje moralnosti? Šta onda? To je najverovatnije bilo povezano s jačanjem vlasti, jer je država crkvu učinila instrumentom upravljanja narodom. Javne kuće su bile nespretan ustupak s ciljem da se skrene pažnja društva sa političkog života. Dakle, i javne kuće su takođe bile

element jačanja vlasti. Carska vlast je takođe uništavala povratnu vezu, ignorišući zahteve i mišljenje naroda. To je dovodilo do zločina i terorizma. Ma kako bilo čudno, ali terorizam je, iako pogrešan, pokušaj da se uspostavi povratna veza između vlasti i naroda.

Poznato je da u jednom ruskom regionu uopšte nije bilo terorizma. Objasnjenje je jednostavno: lokalne vlasti su dozvoljavale svim opozicionarima da se okupljaju i kažu ono što žele. Vlast nije želela da se menja, niti je to nameravala, ali su ljudima davali priliku da se izraze. Čak je i imitacija povratne sprege smanjivala socijalne tenzije. Današnji štrajkovi u evropskim zemljama imaju istu funkciju.

U Rusiji je car imao običaj da puca u sopstveni narod samo da ne bi menjao ekonomske i političke uslove u zemlji. Zbog osećaja svoje pravednosti i bogoizabranosti nije bilo ni pomisli o tome da je u zemlji nešto potrebno menjati, da treba ulaziti u dijalog s narodom, tražiti razumne kompromise. Da bi shvatila ove jednostavne istine, istorija je ruskom carstvu dala sto godina. Sve je počelo sa Čadajevim (ruski filozof 1794-1856. Liberal, koji se priklonio hrišćanskom misticizmu, blizak revolucionarnom tajnom društvu dekabrista - prim. prev.), koji je izjavio da je Rusija glavni poligon svetske istorije i da se na tom poligону odrađuju najgore verzije, odnosno scenariji kojih ne bi trebalo da bude, odluke koje vode ka uništenju sopstvene zemlje. Društvo ga je proglašilo ludim, što je bilo potpuno u duhu sovjetske tradicije. A onda je došlo do pobune dekabrista (ruski plemićki opozicioni pokret, članovi tajnih društava i organizatori pobune protiv carskog režima u decembru 1825. godine, po čemu su dobili i naziv - prim. prev.).

Međutim, vlast, koja se postavila iznad crkve, nije mogla da posumnja u svoje poštenje. Svaki pokušaj uspostavljanja povratne veze, kao i težnja da se upriliči dijalog između naroda i vlasti, smatran je kao najteži zločin i sasecan je u korenju.

Neprestani osećaj sopstvene ispravnosti i uništenje protivnika dovodi do degradacije svesti. Ali ispostavilo se da to još nije sve. Pre svega se raspadaju duša i moral. Moralna degeneracija carske Rusije bila je direktna posledica uništenja mehanizma povratne veze. Stanje u kome se nalazila tadašnja vlast je predivno opisao Ljermontov. U svojoj čuvenoj pesmi „Pesnikova smrt“ predstavnike najviše vlasti on naziva miljenicima razvrata. Ove ljudi, koji se gramzivo tiskaju ka prestolu,

naziva dželatima talenta i slobode te proročki obznanjuje da će vlast u Rusiji, zajedno sa autokratskim režimom, biti uništena.

Kada je 1905. godine počela revolucija, a zatim i konstantni teror, car je morao da načini dva potpuno suprotna koraka. Prvo, da se zauzme za radikalnu rekonstrukciju zemlje uzimajući u obzir interese naroda, i, kao drugo, da strogo saseče u korenu terorizam, koji je neminovno vodio zemlju ka građanskom ratu. Ali degradirajuća svest ruskog cara dovela je do toga da on nije uradio ništa. Nije se upustio u borbu sa raspadom društva, niti je pokušavao da promeni situaciju, da razvije i spasi zemlju. Vladar se nije bavio zemljom koja je umirala, već svojim porodičnim problemima, koji su mu bili najvažniji.

Svest nije pružila realnu procenu situacije. Cela porodica, kojoj se autokrata klanjao, kasnije je bila streljana. Tako funkcioniše priroda: ako živo biće nema pravilnu procenu onoga što se dešava, ako je lišeno mogućnosti prognoziranja, ono neminovno strada. Takvo biće nije samo životinja, već i čovek. Takvo biće može da bude i narod, kao i bilo koja zemlja i država. Na sličan način je i u Sovjetskom Savezu uništenje povratne veze dovodilo do raspada same vlasti.

Na zapadu se isti proces odvija civilizovano i neprimetno. Najvažnije je pronaći lep naziv za njega. On se može nazvati zapadnom demokratijom, tolerantnošću, kao i humanizmom, ali ako pažljivije pogledamo, tad shvatamo da je sav zapadni humanizam usmeren ka razvoju i spasenju tela. Materijalni interesi i fizičko blagostanje su ono što podržava zapadna demokratija iako, pritom, može biti uništena duša. Nehotice se prisećamo Hristovih reči: „Ne bojte se onih koji ubijaju telo, jer dušu ne mogu ubiti, već se bojte Onoga Koji je sposoban dušu da pogubi u vatri ognjenoj“.

U drevnom Izraelu su vekovi prosperitetnog života doveli do slabljenja duše. Moralnost je prestala da štiti ljubav, a umesto toga su se štitili stabilnost i blagostanje. Vekovima je jevrejski narod trpeo teškoće, patnje i ratove, koji su se vodili do potpunog uništenja, ali se pritom okretao ka Bogu i vodio brigu o svojoj duši, što je obezbeđivalo opstanak ne samo njemu, već i državi. A zatim su nastupila vremena relativno mirnog i sitog života. Nalazeći se pod moćnim protektoratom Rima, Izrael je na duže vreme bio sačuvan od stalnih ratova i građanskih sukoba. Neprimetno zanemarivanje zapovesti, koje podržavaju

postojanje duše, dovelo je do toga da su materijalne vrednosti, status, vlast i prosperitet postali prioritetni. Nekada se neprestana lična težnja prema Bogu održavala stalnim nesrećama i patnjama. Stabilnost i blagostanje doveli su do gubitka početnog impulsa i u Izrael je prodro najstrašniji, najjači, a istovremeno neprimetan i neuhvatljiv neprijatelj: težnja ka uništenju i istrebljenju duše radi telesnih i duhovnih interesa. Taj neprijatelj je pobedio i od tada je Izrael, kao država, osuđen na propast - preostalo mu je da poživi samo nekoliko decenija.

Isus Hristos je video budućnost i znao je da je ona već na pragu. Pokušavao je da pomogne ljudima u spasenju duše, ali sveštenička elita, koja je preuzeila vlast a izgubila glavni smisao zapovesti, nije želela da se menja i da kroz uspostavljanje povratne sprege kroz muku kreće u susret spasenju.

Šta je povratna veza? To je osećaj jedinstva između lidera i potčinjenih. Onaj, koji živi kroz svest, status, nadmoć i prosperitet, ne može da oseti jedinstvo sa onima koji mu se potčinjavaju. Prvosveštenici su se brinuli o spoljašnjem ispunjavanju rituala, dok su zatvarali oči pred činjenicom da ljudi jedu svinjetinu, preziru i osuđuju jedni druge, kao i pred tim da su saosećajnost i ljubav napustili njihove duše. Povratna veza je istina, zapravo to je bol istine koju je Hristos propovedao. Bio je to pokušaj da se sačini povratna veza i oživi religija koja je izgubila svoj smisao. To je moglo da spasi Izrael. Ali ispostavilo se da je sveštenicima bilo lakše da unište ljubav i moral nego da pokušaju da promene okoštalnu formu.

Svi ovi ljudi su bili već mrtvi. Uništavajući svoju dušu, oni su se lišavali budućnosti. Ali, kao što je poznato, svaka tendencija postaje funkcija, a funkcija, koja je srasla s mesom i kostima, počinje da štiti samu sebe. Ti ljudi, koji su zahtevali Hristovu smrt, u stvari su branili pravo na uništenje svoje dece i unuka, s obzirom na to da su ubijali sopstvenu budućnost.

U svojim knjigama sam pisao o tome da će se na kraju XX veka kod čovečanstva uključiti program samouništenja. Verovatno to može da izgleda i kao samoubilački postupci vlasti ili visokih zvaničnika.

Setio sam se razgovora s jednim krupnim biznismenom. Rekao sam mu sledeće:

- Želite se na to da se svaka vaša inicijativa i svaki projekat završavaju neuspehom. Vi jednostavno ne shvatate da ono što mi nazivamo ekonomijom, politikom i biznisom zapravo je psihologija. Ako je u vašoj podvesti uključen program samouništenja, onda ćete od deset mogućih opcija uvek izabrati najgoru. Vaša podsvest je starija od vaše svesti za milijarde godina. Verujte mi, uvek ćete prvenstveno izvršavati komande podsvesti i ako se u vama uključi program samouništenja, vi ćete, polako ili brzo, svejedno tražiti mogućnost samouništenja.

- Upečatljiv primer su Jevreji drevnog Izraela, kao i jevrejski rat - nastavio sam. - Rimska okupacija nije dovela do jačanja vere, pojačanog oslanjanja na Boga, niti uvećanja ljubavi prema Njemu, već do mržnje i borbe s protivnikom koji je bio neuporedivo jači. Jevreji nisu imali šanse da pobeđe. Ali Rimljani nisu uništavali religiju, niti su se mešali u ekonomski i politički život zemlje, kao što je to bilo u vreme vladavine Nabukodonosora (najmoćniji vladar Novog vavilonskog carstva - prim. prev.)

Program samouništenja, koji nastaje prilikom uništenja duše, neminovno se spušta ka svesti i telu i završava se fizičkim uništenjem. Program samouništenja se zasigurno uključuje kada čovek odbaci ljubavi i moralnosti. Ma koliko se čovek, koji uništava svoju dušu, trudio da preživi, on ne može da se izbori sa ovim programom. Svest još neko vreme može da se brani, ali će podsvest u svakom slučaju pobediti. Pomoću naše svesti možemo samo pokušati da promenimo svoj unutrašnji smer, da spasimo dušu - i tada program samouništenja može da oslabi i nestane.

Setite se Horacija: „Vidim najbolji put i moja savest mi govori da je on ispravan, ali i pored toga izabiram najgori“. Često pominjemo reč „svest“, ali ne znamo šta ona znači. Kod osobe koja nanosi štetu ljubavi i duši može da se pojavi griža savesti. Ali onaj koji pođe putem odbacivanja ljubavi i moralnosti, sve manje oseća bol savesti. Potom se tendencija poklonjenja tela i svesti bori sa savešću i pobedi. Kad je savest konačno poražena, pojavljuje se program samouništenja - kao spasenje duše. Da bismo spasili večnu dušu, moramo da izgubimo telo i svest. Moramo da izgubimo novac, vlast i blagostanje, moramo da izgubimo budućnost.

Biznismen se zamislio, a zatim me je nenadano pitao:

- Da li je Nikolaj II imao program samouništenja?

Slegnuo sam ramenima.

- Naravno, postojao je, i to u velikoj meri. Prenet je i na unuke. Iz tog razloga su mu i deca ubijena zajedno s celom porodicom, te mu se unuci, jednostavno, nisu ni pojavili na svet.

Uzgred, mnogo sam razmišljao o fenomenu Raspućina. S jedne strane, ovaj čovek je tri puta pešice išao na hodočašće u Jerusalim. Kod njega su se otvorile natprirodne sposobnosti - video je budućnost, čitao ljudske misli, lečio najteže bolesti. Mogao je da spasi ljudе čak i od smrti. Posedovao je ogromnu unutrašnju snagu. Gitarista, koji je bio prisutan na njegovim orgijama, pričao je kako je Raspućin mogao pet sati neprekidno da igra u neverovatnom tempu, bez ikakvih znakova umora. To više nije bila fizička snaga, jer jedino duhovna energija može da obezbedi takav režim. S druge strane, tu su bile orgije, pijanke, kao i uvek nove žene...

Kako je mogao čovek, na koga se spustila božanska milost, da spaja jedno s drugim? Naravno, može se reći da su mu slava i novac pomutili glavu, da je moć razvratila ovog nepismenog monaha. Ali postoje i činjenice koje potpuno urušavaju ovaj model. Počnimo od toga da je Raspućin znao za smrt koja mu se približava i da je u svojoj knjizi napisao proročanstvo da tron može da opstane samo ako ga ubiju isto tako prosti ljudi, kao što je i on sam. Ako ga budu ubili ljudi iz carevog okruženja, u tom slučaju će autokratija pasti i carska loza će biti uništena. Čudno je to što je Raspućin, znajući da može nastradati, odbio da ode u inostranstvo. Aristokrate su mu nudile tri miliona rubalja u zlatu u zamenu za bezbedan i raskošan život u bilo kojoj evropskoj zemlji i prestanak uticaja na carsku porodicu. Iznos koji su mu ponudili bio je ogroman. To se nikako ne uklapa u verziju o bednom i pijanom monahu.

Ako pogledamo iz ugla mojih istraživanja, možemo ponuditi sledeću hipotezu. Raspućin je bio svojevrstan prorok. Pokušavao je da spasi carsku porodicu i preuzimao je njene nečistoće na sebe. Primera radi, više puta je spasao carevića od smrti. Raspad duše se uvek završava poklonstvom telu. Bezrezervno poklonjenje seksu i fizičkim zadovoljstvima već je agonija, poslednje „zvono“ pre smrti. Na nivou države, to su Sodoma i Gomora. Što je Raspućin upornije pokušavao da spasi carsku porodicu, to se u njemu pojačavao program samouništenja,

koga je delimično prazio kroz neumeren seks, pijanstvo i druge poroke. On je shvatio da je osuđen na propast, ali je do poslednjeg trenutka pokušavao da spasi zemlju, cara i njegovu porodicu. Međutim, nije mogao da u sebi i u drugima prevaziđe pogibeljnu tendenciju.

Postoji jedna interesantna činjenica: kako sam saznao, car je petnaest godina pre svoje smrti saznao šta ga čeka u budućnosti, čitajući proročanstva monaha Avela. A sada, zamislite logiku prosečne osobe. Autoritativni izvor vam predviđa da vam nije ostalo još dugo, da ćete biti ubijeni ne samo vi, već i vaša deca. Bilo je poznato da su se dotadašnja predviđanja tog monaha ostvarivala, i to bez izuzetka. Vi rukovodite zemljom, odnosno možete da ostanete s njom, kao što ostaje kapetan na brodu koji tone. Ali zašto ostaviti svoju decu? Zašto otac nije želeo da im spasi život, da ih pošalje u inostranstvo gde bi živela i školovala se? To ne može da se objasni normalnom logikom. Logika je povezana sa svešću i telom, a telo postoji samo nekoliko decenija, dok su podsvest i njegove osnovne strukture stari koliko i Vasiona. Svest je govorila caru: „Tvoja deca su osuđena na propast, ona će nastrandati“, dok mu je program samouništenja, koji mu je izvirivao iz podsvesti, došaptavao: „Sva ta predskazanja su besmislena. Tebi je data vlast od Boga. Sve radiš potpuno ispravno i stoga se ne obaziri na zavidnike i nitkove. Svi ti narodni ustanci, teroristi, zavere i revolucionarni krugovi su potpuna besmislica. Ne razmišljaj o lošem. Imaš predivnu porodicu i decu koju voliš. Ti si dobar otac svojoj deci i svojoj zemlji“.

Patološka degeneracija svesti krije jednu tajnu. Ako se čovek poistoveti sa svešću, on ne primećuje izopačenje svog pogleda na svet. On ne može da se zaustavi i pogleda na sebe sa strane. Izopačenje može da primeti samo onaj koji ima savest, koji oseća samog sebe - kao ljubav i besmrtnu dušu. Ruski carevi, kako se ispostavilo, imali su s tim veliki problem. Kada sekularna vlast potiskuje duhovnu, ili, pak, srasta s njom, tada nestaje dijalektika, prisustvo suprotnosti. Povratna veza i jeste interakcija dve suprotnosti, koja omogućava organizmu da preživi. Agonija u carskoj Rusiji trajala je više od jednog veka, ali nju, uporno, niko nije htio da primeti.

Gribojedova, koji je pokušao da to kaže, baš kao i Čadajeva, društvo je smatralo ludim. Tačnije, pustili su glasine da nije bio sasvim „čist“. Aleksandar Gribojedov, s tačke gledišta njegovog okruženja, bio je zaista nenormalan, budući da su za njega duša i moralnost bili na prvom

mestu. Istina, postojala je tendencija i ka poklonjenju svesti i poštenju. Kao i svaki prorok, on nije mogao da živi izvan društva te je otud preuzimao na sebe njegove najveće probleme.

U današnje vreme - razmišljao sam - poroci su drugačiji. Omladina, koja je u epohi 60-ih godina odbacila način razmišljanja svojih očeva i dedova, zapravo je nastavljala i razvijala njihovu najdublju tendenciju raspada. Umesto poklonjenja Bogu, omladina je proglašila seks i narkotike svojim kultom. Muzika, koja odražava stanje duše, dobila je životinjski zvuk. Rok muzika je nastala kao pravac koji propagira potpunu slobodu. Moralna ograničenja su počela da se doživljavaju kao predrasude.

Po svoj prilici, generacije 60-ih godina su takođe imale svog proroka, u kome su se ukrštale sve tendencije vremena i koji je, ležeći u krevetu sa svojom damom, pozivao na borbu za mir. Zaštita fizičkog tela i dostup zadovoljstvima bili su mu na prvom mestu, a moralnost i duša su ostali daleko iza, kao nepotrebno smeće. On se kupao u slavi i novcu. Bio je lider kultne grupe koju je omladina obožavala i kojoj se klanjala. Osećajući se prorokom, jednog dana je preko mikrofona doviknuo publici: „Hrišćanstvo će umreti, ali će rok ostati“. Pokušao je da potpiše smrtnu kaznu moralnosti i veri, posmatrajući kako umire katolicizam. Prepuštajući se narkoticima i seksu, on je ovaj život pokušavao da učini večnim.

„...Vetar ide na jug i obrće se, i u obrtanju svom vraća se“, napisano je u Bibliji (Knjiga Propovednikova 1:6). Prošlo je oko dvadeset godina, i čovek koji ga je ubio, faktički je ponovio frazu koju je on svojevremeno izgovorio - međutim, suprotno tome: „Džon Lenon je mrtav. On je umro kao muzički idol, a ja sam mu pomogao da umre i fizički“.

U tužnim razmišljanjima me je omeo telefonski poziv. Bio je to moj prijatelj iz Njujorka.

- U knjigama pišeš o ljudskoj i božanskoj logici. Da li želiš da ti ispričam jednu staru jevrejsku priču? - predložila je žena mog prijatelja. - To je priča o mladom i starom anđelu.

Jednom prilikom su dva anđela, mlad i star, preuzeli ljudski oblik i sišli na Zemlju da bi videli kako ljudi žive. Ušli su u jednu kuću gde su ih dočekali krajnje neljubazno. Pomoć strancima, kao i gostoprимstvo, kako je poznato, sveto je pravilo svih vremena i naroda, ali u ovoj kući ih nisu

pozvali čak ni za sto, već su im dali samo po komad hleba i ponudili im prenoćište u štali. Andželi su pokorno krenuli na počinak, a kada se mlađi anđeo ujutro probudio, video je kako drugi, stariji, marljivo zazidava rupu u zidu, jer su na tom mestu počele da se urušavaju cigle i zid je mogao da padne. Potom su se zahvalili domaćinima i nastavili put. Predveče su zakucali na vrata druge kuće i zamolili za prenoćište. Ovde su ih dočekali srdačno, dobro ih nahranili i dali im najbolje mesto za spavanje. A kada je ujutro domaćica pošla da pomuze kravu, odjednom se začuo njen plač i kuknjava. Naime, jedina krava koja je davala mleko i hraniла celu porodicu, iznenada je neobjašnjivo uginula te noći.

Putnici se nisu zadržali u kući nego su nastavili put. Mlađi anđeo je dugo čutao, ali na kraju nije izdržao pa je upitao starijeg: „Ti si sigurno znao da će krava umreti.“ „Naravno da jesam“ - potvrdio mu je on. „Ali mogao si da sprečiš njenu smrt“ - iznenadio se mladi anđeo. „Naravno, jesam“ - osmehnuo se stariji. „Ali ti ljudi su nas tako lepo primili i brinuli se o nama. Zar nisi mogao da im zahvališ takvom sitnicom - da spasiš život njihovoј hraniteljki? Zašto si onda popravio zid u štali kod sebičnih ljudi, koji su bili tako negostoljubivi?“ „Još si mlad - odgovorio mu je stariji anđeo - i sve gledaš površno. Vidiš samo spoljašnji oblik događaja a još nisi naučio da shvatiš smisao onoga što se dešava. Kod tih pohlepnih ljudi se iza porušenog zida nalazilo blago i ogromna količina zlatnika. Zazidao sam ga kako oni ne bi dobili još više novca. A tim ljudima, koji su nas tako toplo primili, trebalo je da umre čerka. Smrt je bila neizbežna i ja sam tu smrt usmerio na kravu“.

Čuo sam preko telefona kako se moji prijatelji iz dalekog Njujorka smeju.

- I kako ti se dopada priča? - upitali su me.

- Odlična je - odgovorio sam im. Da sam je čuo pre četrdeset godina napravio bih mnogo manje gluposti u životu, a samim tim bih doživeo i manje nezadovoljstva.

Zatim sam, odmahnuvši rukom, nastavio:

- Ali bolje ikad nego nikad. Učitelj dolazi onda kada je učenik spremam.

Još neko vreme smo časkali o raznim stvarima, a onda smo završili razgovor. Prišao sam prozoru i dugo gledao jesenji moskovski dan.

Jedna od najpopularnijih tema našeg vremena bavi se time kakav politički sistem treba da bude u Rusiji. Manji broj političara uporno glorifikuje monarhiju i traži njen povratak. Jer, za vreme monarhije, Rusija je realno bila jedna od najbogatijih zemalja na svetu. Njihovi protivnici tvrde da je monarhija od samog početka bila trula i da nije slučajno propala, a da je socijalizam imao velika kulturna i tehnološka dostignuća - tokom dvadeset godina zemlja je prošla put od pluga do moćnog industrijskog društva u čijem vlasništvu je bila atomska bomba. Demokrate s penom na ustima dokazuju da je bio truo upravo socijalizam i da je tehnički napredak nastao na kostima ogromnog broja ljudi. Komunisti zauzvrat izjavljuju da je trula današnja demokratija, pri kojoj nije sagrađena nijedna nova fabrika, da industrijata stoji, a da je kulturna degradacija premašila sve zamislive norme. Reforma obrazovanja vodi ka njegovom uništenju. Isto se može reći i za vojnu reformu.

Vlast pokušava da se bori protiv korupcije, ali ne može da shvati šta je ona. A budući da ne postoji definicija, tad nema ni algoritama za borbu protiv te pojave. Ali, u principu, svi odlično shvataju da je borba protiv korupcije samo u kompetentnom i strogom zakonodavstvu. Potrebni su nam novi zakoni, javna kontrola i transparentne informacije o tome za šta koji poslanik glasa kad se donose životno važni zakoni.

Škiljeći, posmatrao sam oktobarsko nebo. Situacija je čudna: od deset vodećih evropskih zemalja, osam su monarhije i doživljavaju procvat kako ekonomski tako i politički. Međutim, za Rusiju je monarhija bila ugnjila i pogibeljna. Ispostavilo se da socijalizam u Rusiji ima strašno lice. Nakon njegove propasti, pojavio se kapitalizam koji, iz nekog razloga, takođe ima strašno lice.

Logički rasuđujući, dolazimo do neobičnog zaključka: Rusija je zemlja koja nije pogodna za monarhiju, ali ni za socijalizam i demokratiju. Nijedan od trenutno postojećih državnih modela ne vodi Rusiju ka razvoju i prosperitetu. Ipak, ako se udaljimo od ustaljene logike, možemo da vidimo nešto drugačiju sliku. U onim zemljama gde je monarhija obezbedila razvoj i procvat, vera, moralnost i poštovanje zakona su bili na vrhu.

U zemlji gde nema poštovanja prema pravnim i moralnim zakonima, neće biti održiv nijedan državni model. Dakle, predmet diskusije ne treba da bude forma političkog i ekonomskog upravljanja u Rusiji, već je potrebno govoriti o mehanizmima za spasavanje morala, bez koga nijedan zakon neće funkcionišati. Jedini spas Rusije sastoji se u prioritetu moralnih zakona iznad svih ostalih. To je spasenje duše, koja je kod nas oduvek imala neki značaj.

U Rusiji se preporuča i osnažuje vera u Boga. Prisutna je živa energija hramova koja deluje na ljude. Uprkos velikim problemima, pravoslavna crkva i dalje ostaje živ organizam. Najvažnije od svega je to što je u Rusiji postojao i postoji ogroman broj ljudi za koje je spasenje duše važnije od blagostanja i samog života. Ovakve ljude su klevetali, progonili s posla i proglašavali ih ludim. Oni su gubili živote, ali su uporno branili ljubav i moralnost. Bilo ih je mnogo među sveštenicima, činovnicima, vojnim oficirima i policijom. Bili su to novinari, naučnici i pisci koji su znali šta ih čeka. Zahvaljujući njima, pod sadašnjim pepelom samouništenja, očuvana je vatra koja može da zatrepi i spasi današnju Rusiju.

Postoje i oni drugi - koji su navikli da život posmatraju površno, ne žečeći da razumeju suštinu stvari i koji uporno žele da spasenje i procvat vide tamo gde nema budućnosti, gde su nasmejani i lepo obučeni ljudi već mrtvi, gde se naizgled prosperitetna civilizacija iznutra raspada i preživljava poslednje dane.

Stereotipe može da prevaziđe samo onaj za koga su vera i ljubav na prvom mestu, onaj koji nije izgubio predstavu o pojmovima kao što su duša i savest. Hristos je svojim učenicima govorio da će ih proganjati i ubijati, ali da će oni, bez obzira na to, biti srećni zato što neće spasiti samo svoje duše, već i duše drugih ljudi. „Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i kažu na vas svakojake rđave reči lažući, mene radi. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima“ (Sveti Jevanđelje po Mateju 5:11-12).

Proces spasenja duše nije samo bolan, već i sladak, zato što je to proces uvećanja ljubavi. Svest i telo, koji počinju da gube ljubav, postaju svirepi, brane svoju ispravnost i teže da konačno unište dušu i moralnost. Svest i telo, izgubivši ljubav, ne mogu da se menjaju, jer svaka promena za njih postaje neizreciva patnja. Vera i moralnost primoravaju

čoveka da obuzdava životinjske porive. Ljubav primorava čoveka da pati, gubi i da se žrtvuje. Zato će onaj koji se odrekne duše uvek osećati veliku patnju kad se dotakne ljubavi, vere i moralnosti. Ogroman broj takvih ljudi će, štiteći svoj fizički i duhovni komfor, na sve načine pokušavati da unište moral, veru i ljubav. A ukoliko ih ne unište, onda će se truditi da makar obezvrede njihov smisao, da diskredituju ove suštinske koncepte i da ih neupadljivo zamene s nekim drugim.

Istina uvek dolazi kroz ljubav. Traganje za istinom uvek je propraćeno patnjama i bolnom sopstvenom promenom.

Ako sad uključite TV, onda ćete najverovatnije potrefiti reklamu. I najverovatnije će ta reklama prodorno vrištati nešto poput: „Uzmi sve od života!“, „Budi pozitivan“, „Ne ograničavaj se ni u čemu“.

Liči mi - razmišljao sam - da će ovaj trend u budućnosti biti u porastu. Svakim danom će povratak ka ljubavi i moralnosti biti sve bolniji. Svakim danom će biti sve teže kretati se unazad, ka oporavku duše. Čovek koji se okrenuo od ljubavi, koji živi telom i duhom, odnosno svešću, za budućnost i blagostanje, uvek se lako odriče ljubavi, moralnosti i na kraju, i svoje duše.

Ali Rusija je već navikla na bol. Ruski narod ima realne šanse na preporod. Drugim zemljama će biti teže.

Ponovo gledam u jesenje nebo. Donedavno je ono bilo pepeljastosivo, ali odjednom je postajalo sve prozračnije i svetlijе. Odmah se oseti lakoća na duši. Nebo se ozarilo. Ili mi se to samo učinilo?

PUŠKINOVA TRAGEDIJA

Svake večeri proveravam svoj mejl. Zahvalan sam čitaocima koji mi često šalju zanimljive informacije. Pogled na mnoge stvari počinje da mi se menja.

U svojim prvim knjigama sam pisao o tome da slatka hrana uvećava ljubomoru, a začinjena nagoni jetru da radi aktivnije pri čemu može da uveća gordost. Što se tiče ljute paprike, to nije slučaj. Ljuta paprika, obrnuto, snižava unutrašnju agresivnost povezani s gordošću. Ali ako preteramo s konzumacijom, desiće se isto što se dešava i kada preteramo sa upotrebom lekova: ako se ljuta paprika ne bude stalno upotrebljavala, kod čoveka se može uvećati ambicija, nadmoć i osuđivanje ljudi, i tada, da bi povratio unutrašnju harmoniju, biće potrebno da sve vreme uzima začinjenu hranu, usled čega može skliznuti u zavisnost.

Mehanički sam prelistavao pisma na kompjuterskom monitoru. Neočekivano se pred mnom pojavljuje portret Nikolaja II, rad slikara Ilje Rjepina. Mislim da se Rjepin može smatrati najboljim portretistom na svetu. Današnji portreti više nalikuju na ljudske lutke. Moderni slikari kao glavni cilj imaju spoljašnju sličnost - i tako nastaje nešto poput fotografije ili razglednice.

Danas je u prodaji veliki broj razglednica na kojima cveće, voće ili različiti predmeti predstavljaju mrtvu prirodu. Slikari rade mrtvu prirodu kopirajući je s fotografije i tako dobijamo razglednicu, ali obojenu, neukusnu, zato što ona miriše na ubijenu kreativnost. Mnogi slikari izrađuju razglednice, a da ni sami toga nisu svesni.

Portret treba da predstavlja dušu te osobe. Lice, stas i odeća su sredstva kojima se predstavlja duša. Duša svakog živog bića je povezana s Bogom i teži ka Njemu, zato je, prilikom izrade bilo kog portreta, potrebno slikati dušu koja teži ka ljubavi i živi kroz nju. Svako ima svoj put ka Bogu i svoje zadatke koje treba da reši - upravo je to ono što portretu pruža neponovljivost i individualnost.

Ilja Rjepin nije slikao razglednice. Njegovi portreti greju unutrašnjom toplinom. Jedan od znakova dobre slike je osećaj kretanja što nastaje kad osetimo unutrašnju energiju koja je nevidljiva u ljudima i predmetima.

Uzgred, nedavno su mi saopštili jednu važnu informaciju: ljudi češće kupuju slike na kojima postoji pokret. Statične slike kupci ignorišu. Pokret je život.

Nastavimo priču o portretu ruskog cara. Preda mnom se pojавila nesigurna osoba koja je mogla da bude bilo ko samo ne car, ne autokrata. Čovek prefinjen, plemenit, istančan i očigledno zavisan na unutrašnjem planu. Ovaj čovek je bio izgubljen. Ispostavilo se da se predskazanje Ljermontova odnosilo upravo na njega i njegovo vreme. Duša mu je bila toliko oslabljena da je najbogatija zemlja na svetu doživela agoniju i počela da propada.

Odjednom mi je sinula sledeća misao: čovekova aura može da se dijagnostikuje ne samo posredstvom fotografije, već i portreta. Prilikom dijagnostike fotografije stekao sam naviku da vidim prošlost, sadašnjost i budućnost. I fotografija i portret su most ka informacionom polju ličnosti, u kojoj su skriveni karakter, sudbina, bolesti iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Zapitao sam se kako izgleda biopolje poslednjeg ruskog cara?

Čim je moja podsvest dosegla prvi nivo dijagnostike, odmah se otvorila slika koja je mnogo toga razjasnila. U biopolju cara se videla smrt veće grupe ljudi. To je država, Rusija. A pored nje sam video smrt još sedmoro ljudi. To su verovatno on i njegova porodica. Ispostavlja se da je njegovo unutrašnje stanje moralo da dovede do stradanja države i carske porodice. „Trebalo bi tačno da saznam koliko je ljudi stradalo prilikom streljanja carske porodice“ - razmišljao sam.

Dakle, unutrašnje stanje čoveka koji je upravljao Rusijom bilo je krajnje loše. U čemu su bili razlozi toga? Drugi nivo dijagnostike je pokazao šta se dešavalo u njegovoj duši. Koncentracija na svest, ideale i duhovnost prevazilazila je smrtni nivo 18 puta. Sada postaju jasne protivrečnosti u ponašanju i karakteru Nikolaja II. S jedne strane, to je otac i muž koji voli, osoba visokih idea i plemenitosti. S druge strane, u njemu su prisutni okrutnost i ravnodušnost prema ljudima, kao i osećaj sopstvene nadmoći i ispravnosti. Nivo njegove gordosti bio je 18 puta veći od smrtonosnog - što je bilo drastično iznad kritičnog nivoa.

Setio sam se romana Turgenjeva „Očevi i deca“. Jedan od glavnih likova, Kirsanov, stalno je ponavlja da u svemu treba slediti princip. Zajedno sa idejom poklonjenja svesti uvek se pojavljuje ideja o uništenju

i samouništenju i zato Kirsanov pronalazi svog rivala, uništitelja Bazarova. Uništitelj je „sin“, prirodni naslednik osobe kojoj su duhovnost, principi, ideali i budućnost predstavljali smisao života.

Turgenjev je briljantno otkrio model raspada. Sita, stabilna i srečna ruska aristokratija izgubila je dušu, odnosno ljubav i jedinstvo s drugim ljudima. Kada deo ljudi pokušava da se uzdigne nad ostalim, da se odvoji od njih, neminovno pati duša. Stabilnost, zaštićenost i blagostanje nauštrb drugih, neminovno nanosi štetu veri, ljubavi i duši. Poklonjenje duhovnosti i principima je pokušaj da se pronađe najbolje u procesu degradacije, ali je u isto vreme i neizbežan razvoj gordosti.

Bazarov umire i to takođe nije slučajno. Tako su s Višeg plana uništavali revolucionare koji su propovedali ideju uništenja.

Dugo mi je bio nejasan smisao ove fraze: „Revolucija proždire svoju decu“. Zapravo, svaka revolucija je raspad, propast. To su tragične promene u društvu koje je izgubilo budućnost. Ljudi koji oživljavaju energiju raspada i uništenja neminovno je pretvaraju u samouništenje. Stoga, reći da je revolucija pokretač istorije u najblažem smislu je - naivno. Reč je o tome da kad u društvu nema budućnosti, raspad tela i svesti dovodi do podsvesne koncentracije na dušu i ljubav, pri čemu dolazi do podsvesnog jačanja vere u Boga te otud postoji mogućnost dobijanja nove energije i stvaranja nove budućnosti.

Jevrejski rat, koji se odigrao četrdeset godina nakon raspeća Isusa Hrista, zapravo je bio tipična revolucija u društvu koje je izgubilo budućnost. Kasnije uništenje Jerusalima i celog Izraela spasilo je život jevrejskom narodu. Oživila mu je duša i ojačala mu je vera.

Stupanje Rusije u Prvi svetski rat delimično je oslabilo program samouništenja cele države. A ono što nije mogao u dovoljnoj meri da uradi rat, dovršila je Oktobarska revolucija. Delimično uništenje zemlje zamenilo je potpuno uništenje.

Raspad povratne veze lišava organizam mogućnosti da adekvatno reaguje na promenjene uslove što ga odvodi u smrt. Kada vlast prestane da oseća jedinstvo s narodom, to dovodi do uništenja države. Rat je jedan od poslednjih pokušaja da se u društvu oživi osećaj jedinstva, da se oživi paralizovana duša. Zaključak je jednostavan: čim u nekoj državi raslojavanje društva pređe određenu granicu, aktivira se proces uništenja duše, a odmah za njim u bliskoj budućnosti se može očekivati

revolucija, rat ili raspad. Gordost i osećaj nadmoći uvek vode ka uniženju, slaboumnosti i raspadu.

Ponovo su mi se pojavile misli o Raspućinu. On je bio pravoslavni monah, a u pravoslavlju se gordost smatra najvećim grehom. Raspućin je lečio carsku porodicu. Da li je moguće da on ipak nije uspeo da joj pomogne, tj. da promeni tu pogibeljnu energiju? Setio sam se jedne njegove fotografije i odmah sam izvršio dijagnostiku. Videla se smrt potomaka do 11 kolena, pri čemu je to bilo povezano s porodicom ruskog cara. Pitam se šta je uzrok takve strašne štete koja je naneta potomcima? Vidi se jedanaestostruko uvećana koncentracija na željama, na telesnim potrebama. Pokušavao sam to da shvatim, da povežem ono što sam video.

U Bibliji je napisano da su potomci bludnice prokleti do devetog kolena. Raspućin je imao neverovatnu koncentraciju na seks, pijanstvo i zadovoljstva. Time je uništavao ne samo svoju, već i budućnost svojih potomaka. Pritom, kao čovek kome su razotkrivene tajne budućnosti znao je kako će se to ponašanje završiti po njega, ali je i pored toga nastavljao da živi kao i ranije. Da li je moguće da mu je pohotna želja, koja vodi ka smrti, bila važnija od svega? Teško je u to poverovati. Znati da će sumnjiva zadovoljstva dovesti do smrti, a ne zaustaviti se - tako može da postupa samo ludak ili mentalno zaostala osoba. Ali Raspućin nije bio takav. Bio je prorok, vidovnjak i iscelitelj. Zašto se i pored toga nije zaustavio?

Uporno sam o tome razmišljao i pokušavao da osetim vezu između naizgled suprotstavljenih pojava, te su mi, nakon izvesnog vremena, događaji postali jasniji. Po svemu sudeći, moje prethodne hipoteze su se postepeno potvrđivale. Raspućin je pokušavao da spasi carsku porodicu i Rusiju. Njegova vera u Boga, molitva i prethodni monaški život bili su zaslužni za to što je olakšao stanje carskoj porodici.

Preuzimati na sebe tuđe grehe predstavlja zločin. Svaki čovek mora sam da odgovara za svoje grehe pred Bogom. Raspućin je preuzeo oko 70% negativnosti i nivo njegove gordosti se uvećao jedanaest puta. On nije bio u stanju da pomogne carskoj porodici da pobedi gordost i da se vrati duši, da je oživi, već je preuzeo njihovu gordost na sebe i pao na samo dno, prepustajući se prirodnim procesima raspada. Što se više trudio da pomogne carskoj porodici, u njemu je raslo sladostrašće,

požuda, žeđ za alkoholom i neprincipijelnost koje nije mogao da prevlada. Primećivao je u sebi te procese raspadanja i shvatio da je osuđen na propast. Znao je da će umreti čak i ako ode u inostranstvo. Tako je još jedan prorok preuzeo na sebe probleme svog naroda i nakon toga prihvatio mučeničku smrt. Moguće je da je mučenička smrt carske porodice u nekoj meri iskupila grehe koje je počinio car.

Osnovni slogani boljševika bili su: „Sva vlast Sovjetima!“, „Zemlja seljacima!“. Tu nije bilo vere i ljubavi, ali je bilo moralnosti, kao i ideje o jedinstvu svih ljudi, povratne sprege između vlasti i naroda. To je novoj državi omogućilo da stvori čuda industrijalizacije, da stvori novu, neponovljivu kulturu i najbolji sistem za obrazovanje i vaspitanje dece. A zatim, zbog nedostatka ljubavi i vere, kao i kršenja osnovnih moralnih zakona, društvo je neminovno krenulo da se raslojava i degradira.

Moralna paraliza se zasigurno pretvara u ekonomsku i političku stagnaciju. Socijalizam se srušio sedamdesetih godina, kada su ljudi prestali da veruju u komunizam. U Sovjetskom Savezu je ojačala tendencija raspada. Sve je to, bez imalo sumnje, moralo da dovede do državnog pooštravanja discipline, a zatim i do represije i uništenja ljudi i to u ogromnim razmerama.

Po svemu sudeći, danas se u Americi odvijaju slični procesi. Iza fasade spoljašnje demokratičnosti, kojom se vešto maskiraju vladajući finansijski klanovi, nazire se snažno raslojavanje društva. Država grozničavo pokušava da ojača moral i moralnost, shvatajući da je to jedno od najjačih sredstava društvene kohezije. Ovo podseća na čuveni komunistički slogan: „Narod i partija su jedno“. Neprimetno nestaju slobode i prava običnih Amerikanaca, a državna mašinerija postaje sve agresivnija.

Poznato je da su u pravoslavnoj Vizantiji svi stanovnici bez izuzetka sebe nazivali Rimljanim, a neposredno pre njenog raspada Grcima, Bugarima, Jermenima, itd. Unutrašnje, mentalno jedinstvo je iščezlo, ljudi su pali na nivo nacionalnog jedinstva. Nekada su stanovnici Amerike s ponosom sebe nazivali Amerikancima, a u poslednje vreme se taj izraz čuje sve ređe. Ljudi su počeli da se nazivaju Jevrejima, Rusima, Kinezima... Za razliku od ruskih vlasti, američka vlada realno procenjuje opasnost situacije u svojoj zemlji i pokušava da popravi stvari.

Evropa želi da ojača SAD i oslabi Rusiju. Rusija ima samo jednu šansu: da ojača veru, moralnost i da iznedri novu ideologiju. Zašto fizički ratovati s Rusijom kad joj se duša može paralizovati kroz moralnu popustljivost, kad joj se može unakaziti svest iskrivljujući njenu istoriju? Tako i treba, kad im već polazi za rukom, i to prilično dobro. Najzanimljivije od svega je što se mnogi uključuju u taj proces zbog naivnosti i površnog načina razmišljanja.

Ponašanje današnjih liberala i demokrata ima jednu pikantnu karakteristiku - ako vidimo da se u direktnom televizijskom prenosu neko pesnicama baca na svog protivnika, ako neko psuje, tad sa sigurnošću možemo znati da su to upravo oni koji ponosno sebe nazivaju demokratama. Ova pojava očigledno ima neke svoje psihološke razloge. Najverovatnije se to objašnjava na sledeći način:

Za početak, razmislimo o tome šta je zapadna demokratija. Zapadno društvo vekovima živi u skladu sa jasnim i smislenim državnim zakonima. U osnovi tih zakona nalazi se hrišćanska vera. Moralne pozicije koje je izgradilo hrišćanstvo omogućile su nastanak snažne kulture u Evropi, a ona je otvorila mogućnosti za proboj tehnološke civilizacije. Sve što danas vidimo na Zapadu, odnosno čiste ulice, prelepe automobile, veličanstvenu arhitekturu i savršenu tehnologiju - posledice su hrišćanske kulture i moralnosti. Rusija zaostaje u tom procesu nekoliko stotina godina - ne samo u tehnološkom razvoju, već i u degradaciji koja je pre nekoliko stotina godina otpočela u Evropi nakon opadanja hrišćanske kulture.

Oni koji sebe nazivaju demokratama su ljudi što se klanjaju materijalnom blagostanju Zapada. Njihov način razmišljanja, kao i zakoni koje promovišu, u celosti su manifestacija potpuno bezumne želje da što pre pribave materijalna bogatstva, a za to je, kako oni smatraju, neophodno da stoprocentno kopiraju zapadno iskustvo. Međutim, vera i kultura Rusije dublja je i čistija od vere i kulture evropskih zemalja.

Rusija je, zahvaljujući očuvanoj veri, prošla kroz ogromnu patnju; ona stremi ka konceptima kao što su „duša“, „ljubav“ i „moralnost“. Upravo Rusija, oblikujući novu kulturu, može da postavi temelje nove civilizacije.

Moderni liberali, za koje je komad hleba cilj i smisao života, pokušavaju da u Rusiji unište veru, ljubav i moralnost, da bi, što je

moguće pre, postali nalik odumirućoj i, u osnovi, oslabljenoj Evropi. Zbog toga se u liberale i demokrate pre svega učlanjuju osobe kojima pojmovi ljubavi i moralnosti ne znače ništa.

Zločincu nije dovoljna radost duše da bi opstao. On ne može da poštuje moralne zakone. Kad duša atrofira, radost mogu da mu pričinjavaju samo telo i svest, koji ispoljavaju vlast i premoć nad drugima. Za takvu osobu neumeren seks, alkohol, kazino, restorani i nasilje su moćna dejstvujuća sredstva za dostizanje sreće. Za takve ljude je zapadna demokratija samo prilika da legalizuju svoje niske životne nagone, da opravdaju raspad duše i svoj pogled na svet. Slično malignom tumoru, oni će se okupljati i boriti za svoje poglede i svoje propadanje. Boriće se za mogućnost uništenja sopstvenog potomstva. Spolja to izgleda kao ludilo, ali je ova tendencija zapravo zakonomerna na najdublji mogući način. Degradacija duše se kod svakog čoveka odvija lako, komforno, glatko i neprimetno dok je povratak duši moguć jedino kroz patnju, bol, lišavanja, žrtvovanje i ljubav.

Što čovek niže padne na životinski nivo, time mu beznadežniji i bolniji postaje povratak nazad. Takva osoba je spremna da uništi svakog onog koji pokušava da spasi njenu dušu. Ova zakonomernost je poznata hiljadama godina i briljantno ju je opisao Isus Hristos u Devet zapovesti o blaženstvu:

Blaženi prognani pravde radi, jer je njihovo Carstvo Nebesko

Blaženi ste kad vas, Mene radi, ruže i progone i, lažući, nabede svakim zlom.

Radujte se i veselite se, jer je nagrada vaša velika na nebesima; jer su tako progonili proroke koji su bili pre vas.

Ali zašto tendencija raspada jača u čitavom svetu? Zato što je sticanje ekstraprofita po pravilu povezano sa odricanjem od duše i moralnosti. Vlast se nalazi u rukama onih koji poseduju novac, a ti ljudi su, nakon slabljenja katolicizma u Evropi, novcem i politikom učvrstili proces raspada duše. U njihovoј podsvesti pojmovi moralnosti i ljubavi bili su daleko bolniji od pojma smrti. Za mnoge je lakše da umru nego da podnose stalne duševne patnje. Mnogi koji poseduju veliki novac i vlast

daju preimrućstvo smrti samo da ne bi učestvovali u bolnom procesu isceljenja kako sopstvene duše tako i duše svojih potomaka.

Mnogi se uzdaju u čudo, odnosno u to da će se pojaviti nova i čista deca sa svetlim dušama. Ta deca će imati mnogo ljubavi i ona će spasiti svet. Nosiće Božji beleg i imaće neverovatne sposobnosti. Ona će spasiti planetu i civilizaciju od uništenja. Ovakva nadanja imaju izvesnu realnu osnovu. Takva deca već postoje. Ona (na energetskom planu) imaju auru jarkoplave boje, blisku ljubičastoj. Zbog toga se za njih uobičajio naziv - „indigo deca“. Ona su neobična i talentovana od samog rođenja.

Kad govorimo o neverovatnim talentima, prvenstveno bi trebalo da se setimo Puškina. Negde sam čuo kako fond reči obične, prosečne osobe iznosi oko 4.000-5000 reči. Kod visoko obrazovane i duhovne osobe - oko 10 000. Fond reči koji je posedovao Puškin, kako su izračunali stručnjaci, bio je veći od 20.000 reči. Bio je to izuzetno obdaren čovek, koji je s lakoćom pisao stihove, poeme, priče i romane. Zašto je, pak, od svoje mladosti, imao sklonost ka đavolizmu? Zašto nije mogao da čuje glas duše i moralnosti? Zašto postepeno jačanje vere u Boga nije dovelo do promene njegovog karaktera?

Naravno, uticaj okoline bio je ogroman. Ali, kao glavni faktor, najverovatnije treba uzeti u obzir njegovo detinjstvo. Spremnost da lako prihvati dvoboј i oduzme život drugom čoveku znači ispoljavanje tvrdoće srca i gordosti. A iza gordosti se uvek kriju problemi s dušom. Problemi s dušom i moralnošću su se krili i u romanima sa udatim ženama, kao i u mnogim drugim stvarima, što je istorija mogla i da prikrije od nas.

Mladom poeti je bez svake sumnje bila izvitoperena duša. To je kod njega dovelo do ogromne gordosti i ljubomore. U početku je ispoljavao gordost, ismevao se Bibliji, druge posmatrao sa visine, divio se sopstvenom talentu. Zatim je gordost neminovno morala da se pretvori u ljubomoru. Požuda, seksualne avanture, klanjanje svojim željama i nagonima kasnije su se primećivali kod Puškina prilično jasno. A nadalje su bolesti ili smrt bile zakonomerne. Smrt je morala da bude neminovna i bolna kako bi se spasili njegovi potomci. Upravo se to i desilo.

Šta se Puškinu desilo u detinjstvu? Ko je toliko mogao da naškodi njegovoј duši? Sećam se Puškinovog portreta u mладости, koji je naslikao poznati umetnik, i u njemu primećujem: program samouništenja duše

bio je četiri puta iznad kritičnog nivoa. To se dešava kod odricanja od ljubavi zbog duhovnih ili materijalnih vrednosti. Stupio sam na drugi nivo dijagnostike i video da je za to kriva linija majke i oca. Pritom su programi bili identični: odricanje od ljubavi i duše zbog srećne subbine, bogatstva, svesti i budućnosti. To mu je bilo prisutno kod majke i babe, kao i kod oca i dede. Pitao sam se kakav su oni mogli da počine zločin protiv ljubavi? I to svih četvoro, nešto što je bilo slično, gotovo identično. To nije mogao da bude abortus, niti ubistvo čoveka, kao ni spremnost da se neko uda ili oženi zbog novca. Ovde je postojala neka tajna koju nije bilo moguće odmah odgonetnuti.

U sećanju mi se smenjuju redovi iz pesama velikog pesnika... Odjednom sam se setio njegovih stihova, reči koje je uputio svojoj dadilji: „Prijatelju mojih surovih dana, golubice moja oronula...“ Ovi redovi su protkani neverovatnom nežnošću i toplotom. Puškin je zaista voleo ženu koja ga je čuvala. Ona je znala veliki broj epova i bajki, što je doprinelo tome da on postane veliki pesnik.

Ali zašto su dani bili „surovi“? Odgonetka je došla neočekivano: roditelji nisu voleli dečaka, jednostavno su bili ravnodušni prema njemu.

U Rusiji, izjava ljubavi nekada nije glasila: „Volim te“, već „Žalim te.“ Spremnost da se uloži energija, da se pati, brine i žrtvuje radi voljene osobe, budili su i razvijali užvišena osećanja. Što se više o nekome brinemo, patimo, ograničavamo sebe, time ga više volimo. Svaki oblik brige, saosećanja i nežnosti davanje je energije. Što je više briga, povezanih sa vaspitanjem dece, što češće s njima pričamo, milujemo ih, vaspitavamo i učimo, time se više ljubavi otvara u našoj duši i dete reaguje u skladu s tim - uči da voli i da pruža višu energiju duše.

Aristokrate tog vremena se nisu bavile svojom decom. Davali su ih na čuvanje dadiljama smatrajući to potpuno normalnim. Ali nije svaka dadilja bila pobožna, dobra i čestita osoba. Aristokratska deca su dobijala vrhunsko obrazovanje, dok je njihova duša postajala naborana i smežurana. Svest je neminovno morala da uguši dušu i moralnost.

Puškin je bio „indigo dete“, što znači da je posedovao ogromnu unutrašnju energiju. Njegov talenat je mogao da se razvije posle druženja s dadiljom, nakon što su se u njegovoј duši pojavila topla osećanja prema njoj. Ali budući da je bio siroče pored živih roditelja,

budući pesnik je, po svemu sudeći, pretrpeo takvu duševnu traumu da su mu glavne vrednosti postali telo i svest.

Setio sam se scene iz jedne televizijske emisije. Gost je bio uspešan mladić koji je odrastao i iskolovao se u domu za nezbrinutu decu. Zainteresovalo ga je da sazna kakvu sudbinu su imala druga deca iz doma. Ispostavilo se da su praktično svi postali alkoholičari, narkomani, robijaši, to jest pali su na samo dno društvene lestvice ili su izvršili samoubistvo. Od šest stotina ljudi o kojima je saznao informacije, uspešan je bio samo on. Ovaj mladić je razbio mit o dečjim sirotištima - postalo je očigledno da ogroman novac iz humanitarnih izvora koji se u njih sliva, a izdvaja ga i država - nema nikakav efekat.

Bez opštenja s roditeljima detetova duša postaje obogaljena. Sovjetski mit o kolektivnom obrazovanju dece bez roditelja bio je opasan blef. Neophodno je da dete otvara svoju dušu roditelju.

Okrenuo sam se od kompjuterskog monitora pokušavajući da uhvatim misao koja mi je izmicala: pre trideset godina je snimljen film „Predskazanje“. Naime, antihrust, odnosno đavo, radio se u porodici kao nedužno dete i počeo da ubija ljue, mentalno im dajući komandu da izvrše samoubistvo. Nekada je na zapadu postojao tabu koji se ticao dece: ne sme se prikazivati smrt deteta, niti dete kao okrutni zločinac. Zatim je ovo pravilo odbačeno.

Prevedeno na jezik podsvesti, to znači sledeće: dete je simbol budućnosti. Kad čovek gubi budućnost, kad mu se pojavi program samouništenja, tada se u njemu rađa mržnja prema deci i on u njima vidi samo izvor neprijatnosti. Osoba u kojoj deluje program samouništenja u stanju je da ubije sopstvenu decu, ili da ih se odrekne. U principu, isto to rade i ženke u zoološkom vrtu. Proces raspada duše i budućnosti neminovno u sebe uvlači svako živo biće.

Ali kako se pojavljuje program samouništenja? Zašto se to dešava samo onda kad se nemoralno ponašamo i nanosimo štetu svojoj duši? Uronio sam u misli, pokušavajući da povežem sve činjenice u opštu sliku, i, odjednom, sve mi se lako i lepo sabralo u jednu tačku.

Čovek nije telo, niti je svest, već je prvenstveno duša koja ne može da opstane bez ljubavi. Moralni zakoni, koji su izloženi u svetim spisima svetskih religija, pomažu u očuvanju ljubavi i spasenju duše. Vera i ljubav su oduvek bile neophodne za opstanak. U naše vreme su naučnici pružili

jednostavno i razumljivo objašnjenje po pitanju toga zašto su se svi narodi i sve civilizacije molili Bogu i okretali se ka Njemu. Objasnenje je suptilno i potpuno logično: oni koji se nisu molili, prosto su iščezli sa lica Zemlje. Preostali su samo oni koji su imali veru i ljubav.

Moralnost nastaje iz ljubavi, budući da je ona mehanizam zaštite ljubavi. Na nivou naroda i civilizacije ljubav i vera su zahtevali primenu moralnosti i to je dovodilo do nastanka i procvata kulture.

Naredne prirodne etape su razvoj duha, svesti i procvat tela. Dakle, imamo sledeći raspored: vera - religija - kultura - civilizacija - smrt. Krug se mora zatvoriti. Ako civilizacija ne načini novi pomak ka veri, ljubavi i moralnosti i ne dobije novu energiju, njen razvoj se završava.

Druga faza je duhovna, to je razvoj nauke i civilizacije, ono što danas nazivamo progresom. Razvoj duha počinje u religiji, razvija se u kulturi i daje plodove u civilizaciji. Na kraju se sve spušta na fizički nivo i nalazi svoje materijalno ovaploćenje - pojavljuju se veličanstvene građevine, komforne stambene kuće, razvijaju se čovekove fizičke sposobnosti.

Drevna Grčka predstavlja živopisan primer toga. Međutim, čim se pojavi kult tela, odnosno fizičko blagostanje na štetu duhovnog i moralnog, tada i najsavršenija civilizacija počinje brzo da se degradira. Kult tela u drevnoj Grčkoj je munjevito rezultirao nemoralnošću, razvratom i homoseksualnošću. Drevna grčka civilizacija je iščezla.

Nakon Grčke je isti put prošao i Rim - koji je takođe iščezao u prošlosti.

Danas se sličan proces zahuktao u Evropi i čitavom civilizovanom svetu, koji ne možemo nazvati kulturnim i moralnim, ali o tome malo ko brine. Svet obožava parče hleba i klanja se novom automobilu, udobnom stanu i ekstraprofitu.

Dakle, čovek je duša. Ubijajući svoju dušu, mi uništavamo svoju suštinu. Postajući nalik lišću na drvetu, mi nemilosrdno sečemo njegovo korenje. To i jeste program samouništenja. Iako su na nivou duše neprimetne, posledice ovog procesa su očigledne. Za osobu koja degradira one su obično neprimetne čak i kad joj se raspadne pogled na svet, tj. iskrivi ispravna slika i nestaje budućnost.

Isus Hristos je na krstu ponavlja: „Oče! Oprosti im jer ne znaju šta rade“. Čovek koji uništava svoju dušu osuđen je na propast. Onaj koji ubija osobu što mu pomaže da spasi dušu, takođe je osuđen na propast. Prema onima koji su uništavali sami sebe, na nivou koji preti da uništi sve njihove potomke, Hristos je osećao žaljenje i saosećanje. Oni koji su na raspeće vodili Izaslanika, verovali su da ubijaju upravo njega, ne shvatajući da će, zapravo, ubiti sebe. I ne samo sebe, već i svoju decu i unuke, svoj narod i svoju državu.

Umetnička dela sve češće prikazuju decu koja su spremna da unište čitavo čovečanstvo. Poznato je da je kod „indigo dece“ zabeležen najveći procenat samoubistava i okrutnog odnosa prema drugim ljudima. Filmski režiseri i pisci ne shvataju jednu stvar: dete nikada neće poželeti, niti je u stanju da uništi čovečanstvo. Čovečanstvo će uništiti onaj koji pogrešno vaspitava talentovano dete, koji ne može da mu objasni zašto se čovek rađa i umire.

Noćas sam se prevrtao u krevetu. Nisam mogao da zaspim zato što mi je bilo teško na duši. U takvom stanju ne smem nastaviti da pišem knjigu. Pokušavao sam da shvatim uzrok ovog stanja, a zatim sam se prebacio na unutrašnje viđenje i pogledao svoje polje: agresija i gordost bili su mi drastično uvećani.

Odakle se ovo pojavilo? Spoznaja je iznenada došla. Naime, u ovom poglavlju sam mnogo kritikovao, a nisam dao nikakav izlaz, nisam objasnio na koji način se promenila moja percepcija sveta. Kad procenjujemo ponašanje druge osobe, ili događaje u zemlji, prvi signal iskrivljenog pogleda na situaciju je osećaj nepravde. On proizvodi osudu i mržnju, a nakon toga se razboljevamo, isto kao i država.

Odlučio sam da promenim završetak poglavlja iako će čitaoci bili uskraćeni za informaciju o Puškinu. Pomislio sam: zašto bih se ustručavao pred čitaocima? U knjizi ću navesti i drugu varijantu, pa neka se sami snalaze. Zbog toga molim da mi oproste što im nudim novi završetak ovog poglavlja.

* * *

Najvažnije od svega je razumeti da je ovaj proces zakonomeran, bez obzira na to koliko su zastrašujuća dešavanja u Rusiji. Pre ili kasnije, jedna krajnost će obavezno preći u drugu. Na početku je to bio socijalizam, koji je potpuno uništio privatno vlasništvo. Ideja o svetloj

budućnosti je sasvim potisnula ljubav i zdrav razum. Što je čovekova energija jača, on aktivnije hrli u krajnosti gubeći dušu. Rusija se bacila u krajnost ideje, duha i svetle budućnosti. Ova krajnost neminovno mora da pređe u drugu: odricanje od duhovnosti, kolektivne svesti, državne imovine. Bezumno obožavanje novca, profita i slavljenje individualizma je zakonomerna etapa u razvoju Rusije.

Kad bismo alegorijski opisali ono što se dešava, situacija bi izgledala jako smešno. Jahač na konju podseća na državu, a konj na privatnika. Jahač neće moći da se pokrene bez konja, ali ni konj nikada sam neće stići do naznačenog cilja. Na taj način, jahač i konj sarađuju u dostizanju zajedničkog cilja, ali u ovom tandemu uvek upravlja jahač.

Država je skup privatnika. Država predstavlja zadrugu svih ljudi koji žive u njoj. Kolektivna svest se uvek nalazi iznad svesti pojedinca (naravno, ukoliko to nije Mojsije ili Isus Hristos). Državni interesi moraju da budu interesi viših strategija i samo tada će društvo moći da opstane.

Sovjetski Savez je ličio na bezdušnog konjanika, koji šiba svog konja bičem. U kritičnim situacijama je to davalо moćan podstrek, ali kratkotrajan efekat. Radeći čak i u državnom preduzeću, čovek predstavlja privatnika koji brine o svojoj porodici. Iznemogao konj pre ili kasnije mora da se zaustavi. To se desilo sa ekonomijom Sovjetskog Saveza.

Zemlja je prešla u drugu krajnost - konj je sam odlučivao šta će da radi. Na početku je konjanik smešno poskakivao u sedlu, pokušavajući da drži uzde, a zatim je pretilo da će osnažen i razgoropađen konj zbaciti jahača i vući ga po prašini. Ako jahač ne preduzme radikalne mere, tj. ne upotrebi mamuze i bić da bi umirio konja, on će ga zbaciti pri čemu jahač može da nastrada. Da bi jahač ostao u sedlu i stigao na odredište, mora naučiti kako da upravlja konjem, brine o njemu i bude mu od pomoći.

Razmišljanja su se nastavila i ja sam se pitao: ako je sve ono što se dešava u Rusiji zakonomerno, kakve prednosti mogu biti u tome? Biće da je jedna od najvećih to što će čitav svet videti do čega pre ili kasnije može da dovede ideja o slobodnom tržištu. Jer je to, u suštini, prenebregavanje moralnih principa i prelaz ka nemilosrdnoj konkurenciji.

Čovek je sazdan tako da oseća sreću kad oslobađa energiju. Kad se ljubav pretvara u energiju, čovek je srećan. Sličan osećaj sreće se pojavljuje i onda kada raspadajuća duša oslobađa energiju. Kad čovek pokušava da se pretvori u životinju, duša koja se raspada i neobuzdanost želja donose veliko oslobađanje energije. Ova dva osećaja se praktično ne mogu razlikovati, ali u prvom slučaju nadolazeća ljubav daruje život, a u drugom propadajuća duša vodi ka smrti.

Dugo nisam shvatao zašto je Bog sve tako sazdao, zašto praktično nema nikakve razlike između ova dva, u suštini, suprotna procesa. Stotinama i stotinama puta sam se vraćao na ovaj problem. Na kraju sam shvatio. Ako bi ovi procesi mogli lako da se raspoznaju, čovek bi mogao da preživi bez ljubavi i vere u Boga. Energiju ljubavi od energije raspada može da razlikuje samo onaj koji svesno teži ka Bogu, negujući ljubav i veru u sebi.

Slobodno tržište omogućava brzo bogaćenje. Da bismo mogli da posedujemo materijalne i duhovne vrednosti, duša izdvaja veliku količinu energije usled čega joj se javlja osećaj sreće.

Čovek godinama gradi svoju kuću ili vikendicu i oseća sreću zato što je potrebno da uloži energiju za izradu projekta, kreativnost i gradnju. Ali kad je vikendica sagrađena, u njegovoј duši se pojavljuju praznina i čudno uninije. A potom se on razboljeva i umire. Poznanici, koji shvataju o čemu je reč, tad uzdahnu: „Sindrom vikendice. U Rusiji se to često dešava“.

Slobodno tržište prisiljava čoveka da se klanja materijalnim i duhovnim vrednostima jer bez toga ono ne može preživeti. U samoj ideji ekstraprofita i konkurenциje, koja nije ograničena moralnim normama, ugrađen je mehanizam uništenja duše.

Ako Rusija bude mogla da prevaziđe i spreči đavolizam privatno-svojinskog načina razmišljanja, tad novi model može biti usmeren na dobrobit spasenja čitave civilizacije. Problem je u tome što je nemoguće mehanički spojiti socijalizam i kapitalizam, jer će privatnik obavezno pobediti.

Onaj koji duhovne i materijalne vrednosti postavlja na prvo mesto, na kraju će se, bez imalo sumnje, sa duha i svesti skotrljati na telesni nivo. Ma kako da se duh, ideja i kolektivna svest borili s telom i pokušavali da ga unište, rezultat je neizbežan - telo će pobediti. Njihova

međusobna borba i opstanak mogući su samo ukoliko postoji živa duša i ako se konstantno budu podržavali ljubav i moralnost. A moralnost dolazi iz vere. Ako, pak, nema vere, ljubav prema bližnjem će se pretvoriti u idolopoklonstvo, a humanizam - u mekuštvo i samouništenje.

Budući da vera u Rusiji osnažuje, samim tim se pojačava i težnja ka moralnosti, što znači da zemlja ima šanse da oblikuje nov način razmišljanja i novu ideologiju. Novi principi, učvršćeni zakonodavstvom, mogu dovesti do oživljavanja zemlje. I tada će se možda zaista potvrditi proročke reči Edgara Kejsija, koje su više puta odjeknule i pre njega: „Spasenje će doći iz Rusije“.

KONSULTACIJA

Svi sanjaju o tome kako da se izbave od bolesti. Tek se retki zamisle nad činjenicom da je bolest posledica pogrešnog pogleda na svet, ishrane i ponašanja. Ajurveda već više hiljada godina govori o tome da je čovekova bolest neraskidivo povezana s njegovim karakterom. A savremena medicina je tek nedavno oprezno počela sa istraživanjima u ovoj oblasti. Oprezno, zato što je farmaceutska imperija zainteresovana za potpuno suprotno. Niko i ne pominje činjenicu da duša, koja je izgubila ljubav i moralnost, garantuje pojavu psihičkih i fizičkih bolesti. Premda to ipak pominju pravoslavni sveštenici. Ali otkriti i propratiti ove veze vrlo je teško. Za to je neophodan spoj naučnog i religioznog pristupa.

Pre 2000 godina desilo se najveće otkriće svih vremena i naroda. Ispostavilo se da bolest pristiže čoveku da bi se on okrenuo ka Bogu, odnosno da bolest nije samo kazna, već pomoć i spasenje. O tome je govorio Isus Hristos.

U pravoslavlju se često naglašava da nam je bolest data kao iskušenje, tj. prilika da očistimo dušu. O tome da bolest ne dozvoljava čoveku da greši govorili su apostoli: „Onaj koji trpi telom prestaje da greši“. Na taj način, bolest se ne pojavljuje samo „zbog nečega“, već „za nešto“. Budući da su danas, u savremenom svetu, uprkos naporima medicine, bolesti u porastu i da se umnožavaju, može se prepostaviti da je ovaj proces usmeren na spasenje duše.

Bez sumnje, medicina je naučila da pobedi mnoge fizičke bolesti. Stoga se telesni problemi prebacuju na svest, povećava se broj psihičkih bolesti i patologije karaktera. Što medicina revnosnije leči telo, time jače strada psiha, pogled na svet i čovekova duša. Pomenuto se ispoljava kao socijalne bolesti: preljube, abortusi, razvodi, pedofilija i pederastija. Sve su to bolesti duše koje na zapadu doživljavaju kao normu.

Kada se medicina odrekne svoje osnovne teze da je čovek samo telo i zameni je tezom o trojstvu ljudske prirode, tad će ona najverovatnije početi da spasava, a ne da uništava čoveka.

Često sam bio poražen situacijama kada je gotovo trenutno nastupilo izlečenje kod nekih mojih pacijenata a ja nisam shvatao u

čemu je tajna. Međutim, suština se sastoji u sledećem: pogled na svet predstavlja preraspodelu naše osnovne unutrašnje energije. Pravilno usmeren pogled na svet može da napravi čuda i da spasi čoveka u roku od nekoliko minuta. Iskrivljen pogled na svet stvaralačku energiju pretvara u destruktivnu i čovek umire, a to može da usledi za nekoliko dana ili da potraje godinama i decenijama.

Budućnost je nevidljivo prisutna u sadašnjosti i utiče na čoveka. Ono što nam se dešava u sadašnjosti može biti posledica interakcije sa događajima iz budućnosti. Zamislimo jednu uobičajenu životnu situaciju: recimo, nakon godinu dana braka, muškarac od voljene žene zahteva da abortira zato što će buduće dete narušiti njegov komfor. Da bi se dete rodilo i da bi opstalo u životu, neophodno je da se kod muškarca smanji fokusiranost na blagostanje. Međutim, on to ne shvata, već ispoljava ljutnju i istrajava pri svojoj odluci. Zatim kod njega dolazi do prehlade i on oboljeva od bronhitisa, a potom i od upale pluća. Na izvesno vreme će mu se gordost umanjiti i on će postati dobrodušniji. Međutim, iznenada pronalazi čudotvoran lek, brzo se oporavlja od bolesti i ponovo je spreman da podsvesno ubije svoje dete.

Srećan i zdrav korača ulicom, zadubljen u svoje misli. Prelazi ulicu i nepažljiv ili pijan vozač ga udara i osakaće mu nogu. Čovek završava u bolnici. On ima veze, novac i zato je osobljje prema njemu jako pažljivo, a potom se okuplja ceo konzilijum kako bi doneo odluku da li je potrebna amputacija noge. Lekari čak i ne prepostavljaju da konačnu presudu ne donose oni. Oni sude logiku, objektivne činjenice, iskustvo i intuiciju. Zapravo, njihovom odlukom upravlja samo jedno: podsvest povređenog čoveka.

A u njegovoј duši, u podsvesti, u tim trenucima se odvija dramatična bitka, napeta rasprava: ubiti buduće dete ili to ipak ne učiniti. Gordost i težnja ka blagostanju ipak pobeduju i čovekova podsvest donosi presudu: ubiti. U istom tom trenutku, glavni lekar, šarajući pogledom po svim prisutnim, objavljuje: „Nogu treba amputirati“. Njegove kolege klimaju главом: „Da, to je jedina ispravna odluka“. Sledećeg jutra čovek se budi bez noge. Teško mu je da shvati da je to nešto što mu pomaže i spasava ga. On i ne sluti da će, izvesno

vreme nakon detetove smrti, i sam umreti. Ubijajući svoje dete, uvek ubijamo sami sebe jer smo na suptilnom planu svi jedno.

I tako čovek posmatra svoje osakaćeno telo i u tim trenucima se ponovo odlučuje o njegovoj budućnosti. Ako prihvati situaciju, oseti njen najviši smisao, tada će se u njegovoj duši probuditi ljubav i on će želeti da sačuva dete. Na taj način će se njegove nesreće okončati.

Moguća je i druga varijanta: što jače bude žalio, brinuo i mrzeo sebe i svoju sudbinu, u njegovoj duši će se brže gasiti ljubav. A onaj koji mrzi i želi da uništi samog sebe, na taj način ubija i svoju decu. Čovek počinje da oseća mržnju prema sebi i prema svojoj sudsibini i pada u depresiju. Nije prošao iskušenje i program samouništenja se pojačao. Na površini on isplivava u obliku misli: „Zar su mi potrebna deca u ovakvom stanju?!” Znači, on i dalje insistira na ubistvu svog deteta, ili ga ubija sopstvenim uninijem.

Sledećeg dana počinje da mu otice i crveni nogu. Lekari postavljaju dijagnozu: gangrena. Postavlja se pitanje o daljoj amputaciji. On još uvek ne zna da ga sledeća operacija takođe neće spasiti - nego će mu se brzo razviti kancer od kog će umreti. Ili da će ga noću, dok se ulicom bude gegao na štakama, pijani pubertetlija udariti ciglom po glavi. On će nespretno pasti na trotoar i preminuće, a pubertetlija će iznenada odustati od namere da ga opljačka nego će, bacivši trezven pogled na ubijenog čoveka, pobeci i ne razmišljajući o krađi. Unutrašnje stanje žrtve privlači zločinca: još jednom će se potvrditi ova odavno poznata istina. Ali sve to sledi u budućnosti.

Sada on leži i u očajanju gleda svoju oteklu nogu. A mogao je da živi i da voli, mogao je da ima dete i da ga vaspitava, mogao je da bude srećan otac. Sad svega toga neće biti. I upravo u tom trenutku on počinje da se menja u duši i donosi odluku da ženu koju voli neće primoravati na abortus. A samo nekoliko sati kasnije, kada ga odnesu u operacionu salu da bi mu odstranili ono što je ostalo od noge, zapanjeni lekari će videti da nema nikakvih znakova bolesti. Odlučiće da u istoriji bolesti ne treba čak ni pomenuti tešku infekciju i njen misteriozni nestanak.

Posle nekog vremena on izlazi iz bolnice. Sada su blagostanje, status, novac i vlast za njega fikcija. Ljubav je na prvom mestu. Bio je siguran da će ga voljena žena ostaviti, a ona je odjednom priznala kako

je prvi put prema njemu osetila pravu ljubav i da veoma želi dete s njim. Posle nekog vremena rađa im se divan dečak.

Njegov posao se vraća u normalu, a život mu ulazi u prirodan tok. Ipak, s vremenom na vreme, on boluje i na glavu mu se sručuje brdo problema, pri čemu ne opaža da tome uvek prethodi stanje uninija i nezadovoljstva sudbinom. Ne sluti da upravo te emocije u njemu pokreću program samouništenja i da mogu da dovedu do smrti njegovog deteta. Da bi se zaustavilo samouništenje potrebno je da obuzda podsvesnu agresiju, koja je posledica pojačane vezanosti za materijalne, duhovne i duševne vrednosti.

Od tela mogu da nas otrgnu bolesti, od duha - nesreće i krah nada, a od duše - bol koji nam nanosi voljena osoba. Invalidu je lakše da voli i oprosti, što znači da mu je lakše da veruje u Boga i prođe iskušenja koja je pred njega postavila sudbina. Jedne večeri, gledajući svoju srećnu porodicu, on će iznenada priznati svojoj ženi: „Reći će ti nešto čudno, ali je tako: gubitak noge me je učinio zaista srećnim čovekom“. Žena se osmehuje i vrti glavom. Njen dragi priča besmislice, ali ne mari. Najvažnije od svega je to što je postao bolja osoba. Ona ne može ni da zamisli koliko je on u pravu i koliko je njegovo priznanje istinito.

Uistinu, mogao bih da ispričam o hiljade slučajeva koji jasno pokazuju da je bolest pokušaj našeg spasenja.

Mnogi pacijenti mi se obraćaju s pitanjima o tome šta je bolest i zašto se pojavljuje.

- Bolest nije „zbog nečega“, već „za nešto“, ponavljam im. - U budućnosti vas može očekivati na desetine hiljada situacija, a vi ćete pogrešiti samo u jednom slučaju: ako vašoj duši bude nedostajalo ljubavi. Dakle, za sve životne okolnosti može biti samo jedan recept: uvećanje ljubavi u duši. To će nas spasiti kako od bolesti tako i od nesreća. Tačnije rečeno, neće nas spasiti, nego će nam ublažiti nevolje.

Na suptilnom planu, kao što sam video, pet do sedam preloma noge ravni su gubitku noge. Ako je u vama malo ljubavi - izgubićete nogu, ako je ima malo više - uslediće nekoliko preloma, ako je ima još više - uslediće jedan prelom. Ako, međutim, obitavate u ljubavi - zaradićete samo čvorugu na kolenu. Ali ako ste izgubili nogu, to uopšte ne znači da ste loša osoba, već da u tom trenutku nemate dovoljno ljubavi za izvršenje postavljenog zadatka. Prema tome, ako u odnosu na

druge sebe smatrate dobrodušnom i harmoničnom osobom, to uopšte ne znači da nećete imati ozbiljne probleme.

Mnogi ljudi, hvatajući se za reč „ljubav“, veruju da je to univerzalni ključ koji će im pomoći da brzo otvore sva vrata. Ali naša duša, isto kao i telo, ima svoju fiziologiju, samo što je ona nevidljiva. Mnogo je teže menjati dušu i karakter, nego usavršavati telo. Duša ne može uvek brzo da se adaptira na nove zadatke i tada dolaze nesreće i bolesti. Pri tome je najvažnije sačuvati ljubav i osetiti Božju volju u onome što se dešava, tj. shvatiti da se određene situacije pojavljuju za dobrobit ljubavi, a ne za telesne interese ili budućnost.

Stara ruska poslovica glasi: „Sve što Bog čini za naše je dobro“. Ona precizno odražava viši smisao postojanja. Sve dok težimo ka Bogu, mi živimo i dostižemo procvat. Čim izgubimo težnju ka Njemu, venemo i umiremo.

Instinkтивно mi u sećanju naviru događaji koji su se odigrali pre petnaest godina. Ovo je pomalo mistična priča. Jednom prilikom sam se našao u društvu u kome sam se upoznao s čovekom koji je bio povezan sa isceliteljstvom. U to vreme se nisam ustručavao da gledam u budućnost i da u svakoj problematičnoj situaciji demonstriram svoje sposobnosti.

Ovaj čovek je imao partnerku koju je bezumno voleo, što je na prvi pogled bilo jasno. Ona mu je uzvraćala na isti način. Ispunjavao joj je sve hirove i popuštao prilikom svakog konflikta, odnosno trudio se da po svaku cenu sačuva tople odnose i ne dozvoli čak ni nagoveštaj neke svađe ili jaza.

Jednom prilikom smo sedeli u kafiću i ja sam zapazio:

- Sa ženama ne treba tako postupati. Seti se velikog Puškina: „Što manje volimo ženu, time joj se više dopadamo...“. Ti je kvariš, upropastiš joj karakter. Budi lider i ona će ti se potčinjavati. Pri čemu, ponekad, strog lider, koji pokazuje snagu i moć, kao i spremnost da umre braneći porodicu i decu. Uloga vođe nije samo u tome da pritiska i potčinjava drugu, već da prvi ide u smrt, braneći svoje stado. Ako muškarac nije spreman da umre braneći decu i porodicu, on nije nikakav otac i od takvog oca ne mogu da nastanu dobra deca. Slabog vođu grizu ili proteruju iz stada. U najboljem slučaju, on pada u drugi ili treći plan.

Žena podsvesno oseća da s muškarcem, kog ne uvažava, neće imati naprednu decu. Zbog toga konstantno izaziva muškarca da pokaže volju, odlučnost i hrabrost. Na isti način deca provociraju roditelje da ih izbubetaju ili kazne kaišem. S jedne strane je to škola za prolazak kroz bol, razvoj izdržljivosti, strpljenja i praštanja, a s druge strane podsvesno jača poštovanje prema roditeljima, osećaj svoje sporednosti u odnosu na njih.

Iskosa sam pogledao sagovornika i nastavio:

- Na konsultacije mi često dolaze parovi koji ne mogu da imaju decu. Da li znaš koji je jedan od najčešćih razloga neplodnosti?

Zastao sam za trenutak.

- Muškarčevo ugađanje ženi. Zvuči čudno, ali je tako. Čak i ako žena želi da ima dete s mužem koji je slabiji od nje i koji joj ugađa, njena podsvest i fiziologija protestuju. Lekari pokušavaju da pomognu, ali rezultata nema, podsvest žene ne želi da rodi hendikepirano dete. Duh mora biti jači od materije, a to se dešava kad u duši ima ljubavi. Gord muškarac gubi ljubav i neprimetno duhovno slabi, a zatim počinje da se klanja telu.

Prijatelj je začuđeno piljio u mene.

- Hoćeš da kažeš da imam veliku gordost?

- Tako je. To što si tako blag i nekonfliktan, što ne možeš ljude da odbiješ kada te nešto zamole, što si neverovatno stidljiv - i jeste gordost, samo njena suprotna strana. Gorda osoba uvek nekoga mora da pritiska - druge ili sebe. Kad sebe stalno potiskuješ da bi ugodio drugome, to je po pravilu otplata za vremena u kojima si gazio druge.

Moj sagovornik je popio gutljaj crvenog vina i škiljeći gledao u sunce.

- Mislim da počinjem da shvatam u čemu je stvar - rekao je. - Sve je to postojalo u mom prošlom životu?

- Da. Bio si pravi lepotan i sve ljude si podređivao sebi. Imao si gomilu žena i za tebe je arogantnost bila normalna. A sada, u ovom životu, da bi se vratio ka ljubavi, u svemu moraš da budeš unižen.

Ponovo je otpio gutljaj iz čaše i neko vreme bio zamišljen. Zatim me je pogledao i ponovo uzeo gutljaj.

- Imam jedno pitanje za tebe. Da li će s njom imati decu?

Sada sam se ja zamislio držeći čašu u rukama.

- U vašem polju vidim zajedničko dete. To je dečak koji treba da se rodi za nekoliko godina, ali ga neće roditi s tobom.

Budući otac me je neko vreme zabezknuto posmatrao, pokušavajući da shvati smisao mojih reči.

- Otac deteta će biti ja?

- Da.

- Ali će on biti od drugog muškarca?

- Da.

- A zašto ne od mene?

- Zato što s tobom ne može da ga rodi.

- Da li to znači da će me ona prevariti?

Gledajući u čašu ispred sebe, odgovorio sam:

- Najverovatnije će te ostaviti.

Nakon pola godine ništa se nije promenilo. Događaji su tekli svojim putem. A zatim se moj prijatelj razboleo i zatražio od mene savet da li da se podvrgne operaciju.

- Ne bi trebalo - odgovorio sam mu. -Bolest ti ne ugrožava život, ali će te pripremiti za buduće događaje.

- U redu. A šta da nisam bolestan? Šta bi se desilo?

- Smrt - odgovorio sam mu sležući ramenima. - Tvoje srce ne bi izdržalo duševni bol.

Nakon mesec dana je saznao da je njegova voljena imala „interesovanja“ sa strane, i to prilično neobična. Upoznala se sa veoma bogatim muškarcem koji joj je ponudio stan u zamenu da pola godine žive zajedno. Ona je pristala. Tada sam shvatio zašto je moj prijatelj bio bolestan. U pitanju je bilo neverstvo, pohlepa i podlost.

Stoga smo se nas dvojica opet našli za stolom u kafiću i ja sam mu monotono ponavljao:

- Otkloni iz sebe osudu i prezir prema njoj.
- Ali ona se prodala za stan - nervirao se on - Odrekla se ljubavi prema meni.

Iskreno, saosećao sam sa njim. Odavno sam zaboravio na svoje predskazanje.

- Nemoj je osuđivati - govorio sam mu - iza svega se krije viši smisao.

Neko vreme sam čutao, gledajući u sto ispred sebe, kao ljude za susednim stolovima, a zatim sam mu rekao:

- Ne preziri je i ne osuđuj. U skladu s dijagnostikom isпада da ona tebe ipak voli. Najvažnije je da se ne odrekneš ljubavi, inače ćeš umreti.
- Znači da moram da prihvatom ono što ona radi? - zaprepašćeno me je upitao.
- Na tebi je da odlučiš - odgovorio sam mu. - Najvažnije je da ne ubijaš ljubav. Sačuvaj je i onda će ti biti lakše da sve prihvatiš. Ako voliš, treba da prihvatiš.

Posle nekoliko meseci smo se ponovo sreli.

- Znaš - podsetio me je - u avgustu se ova epopeja završava - ona će dobiti stan i otići će od njega. Spreman sam da joj oprostim, samo neka mi se vrati. Dakle, ova priča se završava.

Nisam htio da ga ozlojeđujem, ali sam navikao da govorim istinu.

- Plašim se da će u avgustu tek da počne.
- Kako to misliš? - iznenadio se.
- Na unutrašnjem planu vidim da se situacija uopšte ne završava.

Njegova voljena je dobila stan, a zatim se udala za tog muškarca. Nakon dve godine mu je rodila sina.

Tada sam shvatio da ljudsku ljubav ne doživljavamo sasvim ispravno. Čini nam se sasvim prirodnim to što je Romeo i Juliju ljubav dovela do samoubistva. Pričamo o snazi ljubavi a ne shvatamo da tu

nema ljubavi - da se ona degenerisala u strast i vezanost. Ljubav ne ubija. Ljubav muškarca i žene podrazumeva rođenje dece koja mogu da umanje našu sreću, naš komfor i odnose. Kad verujemo u to da ljubav treba da nam služi i da nas čini srećnim, tada zapadamo u agresiju i osudu.

Bila je to specifična priča. Da bi se sačuvala ljubav, ovde je u suštini bio potreban raspad porodice, odnosa, morala i moralnosti. Ali, na kraju, ma kako čudno izgledalo, sve je to bilo za dobrobit ljubavi. I ma u kakve predstave, norme i pravila pokušavali da zaključamo ljubav, ona će se u svakom slučaju, pre ili kasnije, izliti napolje i srušiti dogme i stereotipe, prizmu kroz kakvu smo navikli da je vidimo. Ljudi nam se čine kriminalcima, nemoralnim ili glupim; mi opažamo kako se loše odnose prema nama a ne shvatamo da je sve to proizvelo naše unutrašnje stanje.

Ne treba se boriti s bolešću, već sa sopstvenim nesavršenstvom. Treba se boriti za umeće da volimo. Ljubav nam omogućava da budemo istovremeno strogi i blagi, ljubav nam omogućava da bolest pretvorimo u sredstvo spasenja. Kada nema ljubavi, bolest se pretvara u kaznu i odmazdu.

U sećanju mi je isplivao još jedan slučaj predskazivanja budućnosti. Na konsultaciji mi je, nekoliko puta, bio jedan biznismen. Nije imao zdravstvenih problema, već čudnu životnu situaciju. Kad pratite čoveka duže vreme, možete da uočite kako njegovo ponašanje i pogled na svet stvaraju probleme, ili, obrnuto - pomažu da se s njima izbori.

Prilikom jedne konsultacije sam osetio da mu se približava smrt. U njegovom životu se naizgled ništa značajno nije promenilo, ali ja sam video kako se situacija čudno pogoršava. Pritom je taj muškarac bio emocionalno harmoničan - nije negovao mržnju, osudu niti uninije, ali, i pored toga, opasnost je nevidljivo pristizala iz budućnosti. Nešto nije radio kako treba i iz nekog razloga zaštita od pogrešnog ponašanja nije bila bolest, već smrt. Znači da je prestup bio ozbiljan, iako neprimetan, ali je spolja mogao da se zaodene u neko drugo ruho. Navikli smo da zajedno diskutujemo o svemu što je radio poslednjih meseci, načinu života, odnosu prema sebi, kao i rodbini. Ispostavilo se da je tema rodbine izazvala neki „kuršlus“ kod njega. Imao je udatu sestruru, ali ni

ona ni njen muž nisu mogli da pronađu posao i biznismen im je velikodušno pomogao.

Nekoliko minuta sam čutao, pokušavajući da shvatim šta se dešava, a onda sam rekao:

- Zvuči neverovatno, ali vi ne treba da pomažete svojoj sestri.

Sagovornik me je sumnjičavo pogledao:

- Znači da treba da je pustim da umre od gladi? I vi propovedate ljubav i humanizam.

Bio sam zbumen i nisam znao šta da mu odgovorim, samo sam raširio ruke.

- Dijagnoza pokazuje da vaša pomoć može biti opasna.

Zatim sam pronašao adekvatnu formulaciju:

- Stvar je u tome što vaša pomoć kvari vašu sestruru i njenog muža.

Bio sam odlučan da rešim problem i iz podsvesti su mi stizale tačne slike.

- Navikli smo da verujemo kako je humanizam pomoć drugom čoveku. Uvereni smo da postupamo ispravno kad velikodušno pomažemo u novcu i drugim materijalnim stvarima. Ali mi pomažemo telu, a duši pritom možemo da naškodimo. Ako čoveku damo više novca nego što može da zaradi, on nikad neće raditi. A potom će nas mrzeti ako prestanemo da mu ga dajemo.

Imao sam pacijentkinju koja je u Moskvu pristigla iz Srednje Azije. Posao joj je dobro išao i ona je braći i sestrama slala poprilične novčane sume. A onda su počeli problemi i ona je morala da umanji finansijsku pomoć. Sestre su počele da je zovu telefonom i prete: „Ubićemo majku ako prestaneš da nam pomažeš“.

- Jedna poslovica glasi: put do pakla popločan je dobrim namerama. Kada pomažemo čoveku materijalno i duhovno, zaboravljujući pritom na dušu i ljubav, možemo mu naškoditi u priličnoj meri. Na predavanjima mi često postavljaju pitanje otrlike sledećeg sadržaja: „Mom prijatelju je loše išao posao i ja sam mu novčano pomogao. Takođe sam mu dao korisne savete i izvukao njegov biznis iz ambisa. Nakon toga me je on prevario, prisvojio moj novac, slagao me i

izdao. Zašto su ljudi takvi podlaci?“ Ja im odgovaram da je potrebno poznavati fiziologiju čovekove duše. Svaka pomoć i podrška su cementiranje puta kojim se čovek kreće. Ako pomažete pohlepnom, on će biti zavidniji i pohlepniji. Ako pomažete gordoj osobi, ona će biti arogantnija i agresivnija. Ako pomažete onom koji voli i koji je velikodušan, on će biti bolji.

Nameće se jednostavan zaključak: sebičnim, zavidnim, agresivnim i grubim ljudima ne treba pomagati. Da bi se spasilo ono što nazivamo dušom, možemo im pružiti minimalnu pomoć u kritičnoj životnoj situaciji. Ali redovna pomoć takvim ljudima će izazvati eksploziju nezahvalnosti s njihove strane. Oni će vam se svetiti i uradiće pravu stvar zato što ste vi, jačajući njihovo fizičko i duhovno blagostanje, ubijali njihovu dušu. Nemoralna osoba ne sme da poseduje novac i znanja. Zbog toga veću pomoć možete da pružite isključivo osobi koja je vernik, koja je dobrodušna i zahvalna. Tada vas Bog neće kazniti, a onaj kome pružate pomoć se neće iskvariti i neće vam se svetiti.

- Ali moja sestra i njen muž su normalni ljudi. Oni su vernici, samo što imaju poslovne probleme. Savetujete mi da prestanem da im pomažem?

Morao sam ponovo da razmislim da bih pronašao ispravnu formulaciju.

- Svako vaspitanje podrazumeva čovekovu promenu, a za to su potrebni ljubav, strpljenje i neprestani napori. Čini mi se da je potrebno da postepeno smanjujete novčanu pomoć sve do takvog nivoa kako bi se u njima pojavila želja da rade i sami se staraju o sebi.

U mladosti sam se uputio u Lenjingrad da bih radio na gradilištu. Zarađivao sam prilično dobro, ali mi je novac uvek negde ispario. Roditelji su mi živeli u drugom gradu te mi je pomagao ujak, koji mi nikada nije davao novac. Odmah mi je rekao ovako: „U svakom trenutku možeš da dođeš kod mene na ručak, ali novac moraš sam da zarađuješ“.

Pojam kao što je humanizam nastao je u hrišćanskoj civilizaciji, ali je njegov sadržaj neprimetno iščezao a ostala je samo forma. Treba da pomognemo bližnjem da otkrije božanske aspekte u sebi. Nakon toga on bi trebalo da bude velikodušniji, bolji, a njegova vera u Boga jača. Ali ukoliko mu svojom pomoći samo osnažujemo ljudske osobine, mi, na taj

način, pojačavamo njegovu zavisnost od materijalnih i duhovnih aspekata.

Savremena materijalistička civilizacija suprotstavlja humanizam ljubavi i veri. Forma počinje da uništava sadržaj. Ali treba im odati priznanje - povratne veze između Evrope i Amerike dobro funkcionišu, a kršenje krivičnih zakona se brzo i rigorozno preseca u korenu. U Španiji, kako su mi ispričali, mlađe osobe čak i za najmanje prekršaje strpaju u zatvor - ne dugo, ali na dva-tri dana. Na taj način se formira uslovni refleks: pogrešno ponašanje, zavist, pohlepa i gnev koji vode ka zločinu podrazumevaju - zatvor. Zbog toga mlađa osoba počinje da shvata kako ne treba da ohrabruje prizemna osećanja u sebi.

Ali ma koliko besprekorno funkcionalisala povratna veza u materijalnoj sferi, toliko je ona kljakava u oblasti koja se naziva duša. Moralni raspad zapada malo koga od njih zanima; najvažnije im je da postoji red i spoljašnja disciplina. U Rusiji za sad nema čak ni toga. Naravno, može se reći da je Rusija mlada, da je ona država u razvoju sa krhkim zakonima i normama. Da, zaista, omladini je svojstvena anarhija, spontano ponašanje i slaba disciplina. Ali ako se mladić neumereno bavi seksom, piye i koristi drogu, onda on ima male šanse da doživi zrele godine. Dug životni vek imaju moralni i dobro vaspitani mladići. Kada postoje vera, moralnost i pravilno vaspitanje, tada znanje, sposobnost, novac i fizičko zdravlje donose samo korist.

Nijedna država ne može dugo da opstane ako nije ujedinjena moralnim normama koje proizilaze iz religije, iz shvatanja univerzalnih zakona.

- Ali ovo je već zasebna tema - odmahnuo sam rukom - ovde ćemo se zaustaviti.

Biznismen je pažljivo slušao moje reči, ali mu je najverovatnije bilo teško da u sve to poveruje.

A potom, nakon nekoliko meseci, slučajno smo se sreli i ja sam ga upozorio da mu predstoje problemi.

- Da li zato što i dalje pomažem svojoj sestri? - radoznalo me je pitao.

Slegnuo sam ramenima.

- Ne znam - možda.
- Dakle, imam probleme?

Klimnuo sam glavom.

- Možda mi preti neka bolest?
- Ne - odgovorio sam mu - već smrt.
- I šta da radim?

Osmehnuo sam se i raširio ruke.

- Da se moliš.

Njegova fokusiranost na srećnu sudbinu i budućnost daleko je prevazilazila smrtonosni nivo. Time što joj je pomagao, uništavao je sudbinu svoje sestre, njenog muža i njihove dece.

Gordost može da se ispolji kao potiskivanje druge osobe, pljačka i krađa, ali postoji i obrnuta strana gordosti, kad je čovek spremna da potiskuje i potkrada samog sebe radi drugog, kad drugome omogućava komforne uslove, nakon čega taj drugi zaboravlja na Boga i veru.

Nije slučajno što postoji mit o Prometeju, koji je najverovatnije iz Indije stigao u Drevnu Grčku. Vatra, koju je Prometej poklonio ljudima, donela im je prosperitet, sigurnost u budućnost, toplinu i zaštitu. Kao kaznu za ovaj postupak, orao je Prometeju iskljucao jetru, koja je svakodnevno iznova izrastala. A upravo taj organ reaguje na budućnost. Nije čudno što ljudi kažu: „Osećam jetrom“. Bogovi su kaznili Prometeja za to jer je njegov čin uvećao čovekove moći, a samim tim i gordost, dok je oslabio njegovu veru i poniznost pred višim silama.

Kao što je poznato, „Prometej“ znači „onaj koji predviđa, pronicljivi“. Mit o Prometeju se prepiće sa zapovestima judaizma, da врачара ili prorok moraju biti ubijeni. Prometejeve patnje nisu slučajne. Kad svest i srećna sudbina postanu čovekov glavni cilj, pre ili kasnije nastupaju patnje.

Onaj koji se pohlepno odnosi prema budućnosti jednom će biti kažnjen.

Prema legendi, Prometej je slepio čoveka iz gline, pomešavši vodu i zemlju. To znači da budućnost stvara sadašnjost, da duh stvara

materiju. Ali duh lišen ljubavi, odnosno božanske iskre, postaje agresivan i podložan je raspadu; budućnost se raspada zajedno sa sadašnjošću. Ovaj mehanizam je u suštini opisan u mitu o Prometeju.

Sve ove misli su mi tad prošle kroz glavu, ali mu ništa nisam rekao. Mi možemo dati nagoveštaj čoveku, ali ne možemo ga uzeti za ruku i odvlačiti ga od smrti, jer postoji opasnost da ćemo, u suprotnom, preuzeti na sebe njegovu sudbinu ili je preneti svojoj deci. Rastali smo se, a on je mesec dana kasnije doživeo tešku saobraćajnu nesreću. Automobil mu je bio potpuno slupan, a on je nekim čudom preživeo. Verovatno se molio.

Posle nekoliko meseci sam saznao da su se njegova sestra i suprug vratili u svoju zemlju i da sad imaju normalan život. Istina, tome je prethodila manja uvertira: posle nesreće, biznismenu su vrlo brzo propali svi poslovni projekti i on je praktično izgubio sav novac, tako da više nije mogao da pomaže svojoj sestri jer je jedva imao i za svoju golu egzistenciju. Priča se srećno završila, jer se obično desi mnogo gore.

Bolest ne dolazi zbog nečega, već za nešto - nastavio sam sa razmišljanjima. Na primer, pogledajmo današnje epidemije gripe koje se redovno pojavljuju bez obzira na sve vakcine. Zašto se virus gripa tako brzo modifikuje, prilagođava i lako prenosi s jedne osobe na drugu? Odgonetka se nalazi na površini. U martu i aprilu mesecu se aktivira suptilna životna energija. U podsvesti se budi ljubav i tada je moguće dobiti božansku energiju, pojačati jedinstvo sa svemirom. Čovek mora da bude nevezan. Upravo je grip najbolje sredstvo za to.

Tada nas боли čitavo telo, lekari nam zabranjuju ustajanje iz kreveta, odnosno blokirane su nam sve telesne funkcije. U gripoznom stanju često nas bole oči i glava i doživljavamo najveću slabost. Ne možemo da razmišljamo, čitamo niti radimo. Na taj način su nam blokirane i funkcije duha. Preostaje nam samo duša. Požuda je težnja ka nasladi na štetu ljubavi. Čovek oboleo od gripa u takvom stanju i ne pomišlja na seks, niti na zadovoljstva. Sve želje, kao i radost, otupljuju, pogotovo ako čovek ima jak rinitis. Zadovoljstva su se ukorenjivala u našoj podsvesti stotinama milionima godina. Prvo zadovoljstvo živa bića su osetila kroz miris i ukus. Rinitis otupljuje čulo mirisa, a ukoliko potraje više od jednog dana, počinje da se gubi i ukus.

Zbog toga nam je ograničena cirkulacija energije u duši, svesti i telu. Ukoliko se pritom još i isključimo iz svih svojih aktivnosti, te preležimo grip, budemo smireni i molimo se, dešava nam se upravo ono zbog čega se i pojavljuje epidemija gripa. Duša nam tad dobije novu energiju i kreira novu budućnost. Međutim, osoba koja je orijentisana na konzumerizam, fizička blaga crpi iz sadašnjosti, a energiju iz budućnosti. Osoba koja je orijentisana samo na konzumerizam uništitelj je sopstvene budućnost. Dok je bolest, naprotiv, ono što pomaže da se budućnost popuni novom energijom.

Prvi svetski rat je izbio zbog toga što je sadašnja civilizacija postepeno gubila budućnost. Poklonjenje svesti i budućnosti u toj meri je opustošilo dušu da je za spas Evrope bio potreban rat. Ali se ispostavilo da je i to bilo nedovoljno. Iskreni vernik se prilikom susreta s prvim problemima okreće Bogu i brine se o svojoj duši. Pre sto godina, Evropa je počela da gubi veru i zbog toga je rat bio tako krvav i veliki, a poslednjih meseci rata je zavladala i pandemija gripa. Kobna „španska groznica“ odnела je živote oko stotinu miliona ljudi.

Čoveku se pružila prilika da harmonizuje dušu i izgradi ispravan sistem prioriteta. Umesto toga, on se bacio u novu trku za naoružanjem, u klanjanje materijalnim vrednostima i dostizanju naučnog i tehnološkog progresa. Sve ovo je učinilo neizbežnim Drugi svetski rat.

Kada čovek ili društvo postave budućnost iznad ljubavi, tada uništenje budućnosti, kao i sudbinske nesreće, mogu da mu pomognu da se vrati nazad - duši, ljubavi i veri. Ukoliko je za proces pročišćenja kroz bolesti, probleme i nesreće kasno, tada Više sile mogu da opozovu scenario uništenja subbine i budućnosti. Onda se gordost pretvara u ljubomoru: poklonjenje statusu, novcu, vlasti i sposobnostima se pretvara u klanjanje seksu, životinjskim željama, prizemnim osećanjima.

Treći svetski rat bi jednostavno uništio planetu. Čovečanstvo je izgubilo veru u Boga i moralnost, a Drugi svetski rat nije poboljšao situaciju. Od svesti je bilo potrebno vratiti se duši. Rat, kao najmoćnije sredstvo za pročišćenje duše, nije doneo plodove, odnosno nije došlo do prinudnog pročišćenja duše.

Karipska kriza takođe nije bila od pomoći i degradacija se nastavila. Stoga je povratak duši, ljubavi i moralnosti postao praktično nemoguć. Preostao je samo jedan put: raspad. Još dalje, ka dnu, telu, nagonima,

životinjskom principu. Seksualna revolucija šezdesetih godina bila je neizbežna, ona je označila poslednju fazu raspada savremene civilizacije. Aktiviran je mehanizam Sodome i Gomore koji je postao primetan nakon deset godina.

U medicini postoji pojam koji se naziva „povreda nespojiva sa životom“. Današnja civilizacija nanosi štetu duši koja je nespojiva sa budućim opstankom, kao i sa moralnošću, ljubavlju i verom. Završetak ovakvog procesa je unapred poznat: ljubav uvek pobeđuje. A sve ono što je ometa, odlazi u ništavilo.

KONSULTACIJA

Krajem oktobra meseca sam se razboleo i to mi je donelo ozbiljne probleme s plućima. Kao i obično, bolest je proticala netipično i čudno. Desetak dana pre toga sam se odmarao u sanatorijumu: strog dnevni raspored, redovna ishrana, svakodnevne kupke, šetnje u trajanju od tri sata, ni kapi alkohola. Zdravlje je trebalo da mi bude veoma ojačano.

Kad sam se vratio iz sanatorijuma, sutradan sam avionom otpotovao u Volgograd da bih održao seminar. A ujutro sam se probudio promukao, sa šištanjem u plućima. Možda je u pitanju promena klime - pomislio sam - i odlučio da na to ne obraćam pažnju. Ali već drugog dana je počeo rinitis (upala nosne sluzokože - prim. prev.) To nije bio grip - jer nisam imao temperaturu, bolove u zglobovima, niti u očima.

Bolest mi obično kreće s rinitisom, zatim dolazi do infekcije koja se spušta sve niže i počinje da me boli grlo, a zatim se pojavljuje bronhitis. Sad shvatam zašto bolest protiče upravo tako. Rinitis blokira zadovoljstva, sputava požudu, odnosno čisti čoveka na nivou prve karike - duše; problemi s grлом i plućima su tema duha: subbine i budućnosti. Ako se na vreme ne donešu pravilni zaključci, tada funkcionalno rastrojstvo postaje organsko i telo je osuđeno na dugotrajne probleme.

Ovog puta je, iz nekog razloga, sve počelo od pluća. Verovatno se uključio neki snažan faktor koji je povećao moju gordost. Teško je dijagnostikovati sebe, budući da postoji zainteresovanost. Nešto se dešavalо i to „nešto“ je munjevito pogoršavalо moje stanje.

Na seminaru sam govorio o požudi, o tome kako lako i neprimetno čovek degradira, zaboravljujući na dušu i moralnost, kako olako uđe u ritam obožavanja blagostanja, statusa, popularnosti, novca i koliko je bolan povratak nazad, ka duši, ljubavi i moralnosti. Verovatno sam kopao dublje nego obično - protutnjala mi je misao - tako da se dešava odgovarajuće pročišćenje. Rinitis se sve više pogoršavaо.

Setio sam se nedavno pročitane ceduljice koju mi je neko dao na seminaru i osmehnuo sam se. Evropski naučnici, boreći se protiv svinjskog gripa, otkrili su interesantnu zakonomernost. Ako je čovek bolovao od jakog rinitisa, tad sigurno neće oboleti od gripa. Ovo se lepo uklapalo u okvire mojih istraživanja. Prilikom blokade požude, koju izaziva rinitis, nemamo želju za hranom, seksualnim odnosima, kao ni

bilo kakvim zadovoljstvima. Na taj način se duša čisti i grip postaje nepotreban.

Bez obzira na prehladu ipak sam odlučio da pođem na pecanje, kako sam unapred i planirao. Svako takvo putovanje mi je uvek pričinjavalo veliko zadovoljstvo.

- Hajde da svratimo na pijacu - rekao sam prijateljima. - Hoću da kupim ljutu papriku da bih napravio adžiku (izuzetno ljut začin u vidu paste poreklom iz Abhazije koji se priprema od ljute paprike, korijandera, senfa i dr. začina - prim. prev.)

- Piću votku - odlučio sam - a uz nju ću jesti ljutu papriku - i sledećeg dana ću biti zdrav. A zatim se desilo sledeće: dugo obilazeći pijačne tezge u potrazi za što kvalitetnijom paprikom, naposletku sam se zaustavio kod tezge Koreanaca, koji su imali nekoliko gajbica predivnih jarkocrvenih i zelenih paprika. Malo sam se savio birajući paprike i stavljajući ih u plastičnu kesu, a kada je prošlo pet, deset, pa trideset sekundi, u tom trenutku me je neko iz sve snage udario pesnicom po leđima. Iznenadeno sam se okrenuo i začuo psovku. Neki neugledan bradati muškarac je odlazio, zamičući pijačnim redovima i psujući. Moj prijatelj, koji je stajao u blizini, rekao mi je šta je moglo da bude povod.

- Taj čovek je htio da kupi nekoliko paprika i dok je razmišljao da li će ih kupiti ili ne, ti si prišao i počeo da biraš papriku. Biraо si nekoliko minuta. Ovom je ponestalo strpljenja,

nije izdržao i udario te je po leđima.

Situacija me je zabavljala jer je razlog očigledno bio u meni. A taj čovek je mogao da upadne u velike nevolje da je kojim slučajem neko drugi bio na mom mestu. Nasmejali smo se i zaboravili na taj incident.

Posle ručka smo se zaputili u turističko izletište koje se nalazilo na Volgi. Vreme je bilo predivno, oko dvadeset stepeni; istina, počeo je da duva poprilično jak vetar. Kad smo se približili izletištu, već je bilo veče. Na jednom delu neba je treperilo rumenilo.

- Izgleda da je požar - prepostavio sam. - To je loš znak, ali mi ćemo ipak ići u ribolov.

Smestili smo se u kućicu i počeli da večeramo. Nisam osećao potrebu za pićem, ali sam do jutra morao da ozdravim. Popio sam čašicu votke, pojeo meku krušku koja se nalazila na tanjiru i...slomio zub. Neobjasnjivo, neshvatljivo, ali istinito. Zub se slomio bez ikakvog vidljivog razloga. Raspoloženje mi se pokvarilo. Otišao sam u krevet, nadajući se da će bar od pecanja imati neku radost i zadovoljstvo.

Tokom noći mi se šištanje u plućima pojačalo, a zatim je počelo da mi otiče grlo. Ličilo je na anginu, pri kojoj se dešava da ljudi umru usled gušenja. Ležao sam u krevetu hripajući i razmišljam o tome da izgleda neću moći da održim seminar u Moskvi. Vazduh mi je izlazio iz pluća uz pištanje i zviždanje. Po svoj prilici nećemo uspeti da stignemo ni do bolnice ako mi se proces bude nastavio.

Za svaki slučaj, pripremio sam se za smrt. Kad se približava smrt, najvažnije je misliti na Boga i koncentrisati se na ljubav prema Njemu. I tad nam odmah postaje lakše u duši. Strahovi, očekivanja i nezadovoljstva istog časa nestaju. Zaspao sam sa osećajem kako je sve na svetu pravedno. Kada sam se, nekoliko sati kasnije, probudio, bilo je jutro. U plućima mi je i dalje šištalo, ali sam se osećao mnogo bolje. Pomislio sam da će možda ipak ići brodićem na pecanje.

Ali čim sam se spustio na prvi sprat naše male drvene kuće i pogledao napolje, bilo mi je jasno da su moji snovi definitivno srušeni. Duvao je silovit vetar, a temperatura je pala skoro na nulu. Za mene je ribolov mogao da bude samoubistven. Moji prijatelji su otišli na pecanje, a ja sam morao da ostanem i da se radujem zbog njih.

- Baš čudno - razmišljam - očigledno mi se pojačala gordost. To je bilo povezano s Rusijom i približno 2020. godinom. Nije isključeno da se u njoj pojavila tema požude. Možda će baš od 2020. godine Rusija početi da izlazi iz smrtonosnog kovita pri čemu će se naglo uvećati njen blagostanje? Odvijala se rezonansa sličnih programa i koncentracija na požudu postajala je za mene smrtno opasna.

Da bi moja sreća bila potpuna, posle seminara sam poželeo samo tri stvari: da kupim ljutu papriku, nazdravim zajedno s prijateljima i idem u ribolov. No, svuda su se pojavljivali problemi. Zanimljivo, ali kakve to ima veze s Rusijom 2020. godine? Kako je to povezano sa mnom?

I odjednom sam shvatio o čemu je reč. Najverovatnije se uspostavila veza posredstvom knjige. Informacije u knjizi mogu biti

korisne ljudima. Čitaoci iz budućnosti se koncentrišu na mene, a buduća popularnost počinje već sad da me ubija. Nije čudo što još od detinjstva nisam želeo da budem popularan, niti sam maštao o slavi. Sa već postojećim problemima, sve se to može pretvoriti u smrtnu bolest. Preostalo mi je samo da se odrešim od svega i molim.

Kada smo se vratili u grad, bio sam samo u stanju da se ukrcam u avion i odletim za Moskvu. Posle toga sam nekoliko dana morao da preležim u krevetu - rinitis i problemi s plućima nisu popuštali. A onda sam osetio potrebu da radim, što je značilo da je energija krenula.

Počeo sam da diktiram četvrti deo knjige „Vaspitavanje roditelja“, i, budući da sam bio potpuno nevezan, ispalo je prilično dobro. A kad sam nakon nedelju dana skoro završio knjigu, sve bolesti su odjednom isčezle. I tada mi je postalo jasno zašto sam bio bolestan: da bih se razvezao od požude, da bih osetio ljubav i napisao nekoliko poglavlja sledeće knjige koja može da pomogne mnogim ljudima.

Moskovski seminar je protekao uspešno, većina je bila zadovoljna. Energije je, kako se ispostavilo, bilo i više nego dovoljno za knjigu.

Sredina je novembra meseca. Sedim u fotelji, a pred mnom je telefon. Prestao sam da držim konsultacije, ali sve dok mi zdravlje to dopušta, primam dve-tri osobe koje imaju ozbiljne i složene probleme. Ako je čovek pročitao sve moje knjige i posećivao seminare, on bi trebalo da sam sebe harmonizuje. Ukoliko to pak ne može da učini, to znači da je moj sistem nesavršen, odnosno da ja nešto ne razumem do kraja. Konsultacija takvih osoba nije samo pitanje časti, već i prilika za razvoj i dublje shvatanje sveta i njegovih zakona.

Uzgred da kažem, postoji jedna lepa vest. Treći i četvrti delovi knjige „Vaspitavanje roditelja“ očigledno su ispali prilično dobro. To sam proverio na sledeći način: tekst obe knjige sam poslao mejlom svojim poznanicima - bračnom paru. Žena je nosila u sebi program samouništenja i samo što joj se nisu pojavili ozbiljni zdravstveni problemi. Čitanje prethodnih knjiga i gledanje DVD izdanja nakratko su poboljšali njeno stanje. Kod njenog muža je aura naprsla u predelu grudnog koša, što je značilo: automobilsku nesreću i smrt usled preloma kičme, ubod nožem u apsurdnim i slučajnim okolnostima, ili ozbiljnu bolest kičme, pluća i srca. Neverovatno, ali nakon čitanja ove dve knjige,

polje se kod oboje njih savršeno izravnalo. A samo su pročitali knjige. Promenio se njihov podsvesni pogled na svet, kao i energija, a zajedno s njom sADBINA i zdravlje. Bio sam srećan kako zbog njih tako i zbog sebe.

Zatim su, na moju molbu, tekstove prosledili drugom bračnom paru i kod tih ljudi je takođe nastupilo primetno poboljšanje. Verovatno sam neosetno zakoračio na neki nov nivo, prilično dubok, gde čovekova transformacija može da bude daleko dublja, a što je najvažnije - preživeo sam prilikom dodira s tim nivoom. Ako sam kroz sebe, poput filtera, propustio informaciju, tada ona odlazi ka drugim ljudima manje opasna, iako pritom ipak deluje, tj. pomaže im da pravilno iskoriste tu energiju koja se otkriva u duši nakon čitanja knjiga.

Setio sam se nedavnog razgovora s ljudima koji su zaduženi za objavljivanje mojih knjiga u Evropi. Jedan od njih je bio vlasnik izdavačke kuće. Nakon što smo porazgovarali o aktuelnim pitanjima, on me je iznenada pitao:

- Molim vas recite mi da li je žena koja lektoriše vaše knjige podesna za ovaj posao ili nije?
- Zašto pitate?
- Objasniću vam, ali vas molim da mi prvo odgovorite na pitanje.

Slegnuo sam ramenima.

- U redu, recite mi njeni ime.

Rekao je ime i ja sam se prebacio na dijagnostiku suptilnih planova

- Ta žena je profesionalac najviše klase - rekao sam mu - i ona savršeno može da ispravlja druge knjige. Sve, ali ne i moju. Za nju to može biti opasno. Osećaj nadmoćnosti i nivo gordosti kod nje su isuviše visoki.

On je klimnuo glavom.

- Slažem se s vama. Sad ču vam objasniti zašto sam vas to pitao. Kada je počela da radi vašu knjigu, odjednom je počela da slepi. Odveo sam je u bolnicu, ali lekari nisu ništa otkrili. Privremeno sam je udaljio iz projekta.

- Bolje neka se bavi drugim knjigama - posavetovao sam ga. - Informacije su ozbiljne i čovek s njima stupa u interakciju, hteo on to ili

ne.

Osmehnuo sam se. Prisetio sam se još čudnijih stvari. Moje knjige su bile prilično popularne u Rusiji i u zemljama bivšeg socijalističkog bloka su počeli da ih piraterišu. Međutim, pre nekoliko godina, takve aktivnosti su prestale jer su počeli da oboljevaju i umiru ljudi koji su se time bavili. Pritom, iako nisu čitali moje knjige, informacija je ipak delovala na njih. Na taj način su u evropskim zemljama moje knjige bile nepoželjne. U podsvesti zapadnjaka, naviknutog da obožava blagostanje, dolazi do konflikta. On oseća da knjiga može da se pretvori u njegovu bolest ili smrt, i draže mu je da umre lagano, sit i bogat, uz operacije i lekove.

U jednoj od tih zemalja, jedna žena je započela prevod moje četvrte knjige iz edicije „Dijagnostika karme“. Naziv ove knjige je „Dodir s budućnošću“. Njeno dete je odmah slomilo ruku, a nevolje su ih zasipale kao iz vreće. Zamolili su me da joj pomognem, da joj barem objasnim šta se dešava.

Pozvao sam tu ženu telefonom i pitao sam je kako je.

- Znate, roditelji mi već zabranjuju da pipnem tu knjigu - podelila je sa mnom. - Čim počнем da je prevodim, problemi se sručuju na mene.

- A šta biste vi hteli? - osmehnuo sam se. - Knjiga je povezana s budućnošću. U današnjoj Evropi nema budućnosti, ona polako i neprimetno umire. A kada čitate knjigu, taj proces se ubrzava, kao što se to obično dešava u Rusiji. Počinjete da primećujete svoj raspad, podsvesno osetite pogibeljnost situacije, u vama se pojačava težnja ka Bogu, kao i kod svake osobe u trenucima kada umire. Duša se čisti i pojavljuje se šansa za oživljavanje budućnosti.

- Dakle, mogu da radim na knjizi?

- Ne - rekao sam. - Ako se ne budete menjali, čitanje knjige može biti previše opasno za vaše fizičko zdravlje.

- Ali ja želim da radim na njoj - bila je uporna.

- Onda uradite ovako. Dve nedelje čitajte Bibliju, odrešujte se i molite, i to ne samo za sebe, već i za svoju decu. Molite se za to da im glavni smisao u životu bude jedinstvo s Bogom, da shvate i osete najviše zadovoljstvo, najvišu nasladu i sreću, a to je ljubav prema Bogu. Molite

se za to da u svakom bolu, bolesti i neprijatnosti vide pomoć koja im stiže kroz jačanje ljubavi, da svakog trenutka osećaju Božju volju u svemu što se dešava. Tada raspad budućnosti u vama više neće izazivati strah, mržnju i uninije, kao i prelome ruku, nogu, bolesti i smrt. Tada će krah budućnosti u vama izazvati vatru ljubavi, težnju prema Bogu i jedinstvo s Tvorcem. Vaša ljubav onda neće biti uzdrmana ni pri kakvim gubicima; brinućete se o duši, a ne o telu i blagostanju. Za vas će ljubav, saosećanje, milosrdnost i jedinstvo s drugim ljudima, duhovna velikodušnost, odnosno spasenje duše biti na prvom mestu, a blagostanje, novac, vlast i slava na drugom.

Osobu koja ima ispravan pogled na svet nevolje jačaju, a onu sa iskrivljenim pogledom - oslabljuju i vode ka degeneraciji. Da biste preživeli u današnje vreme, potrebno je da razumete smisao onoga što je govorio Isus Hristos. Potrebno je da vidite da hrišćanstvo uopšte ne negira odredbe i pravila judaizma, već ih dopunjuje i razvija. Mojsije i Hristos su govorili o istom - o tome šta treba raditi da bismo spoznali Boga. O tome da istinsko znanje dolazi kroz ljubav, kao i da požudna, okrutna i pohlepna osoba ne može da spozna Boga.

Sedeo sam pokraj telefona očekujući poziv. Pacijentkinja me je pozvala. Imala je nerešivu životnu situaciju, a uz to i neoperabilni kancer. Pa, videćemo.

KONSULTACIJA

Zazvonio je telefon i pacijentkinja mi je izložila svoje probleme. Ispostavilo se da sam pogrešio, da ne boluje od raka. Podsetila me je na mejl koji mi je poslala. Pošto je slučaj bio zanimljiv, pozvali smo je i zakazali joj konsultaciju.

Bila je to mlađa žena, u osmom mesecu trudnoće. Imala je izrazite predznače nadolazeće nesreće. Bolovala je od jake toksikoze, bili su tu i problemi s disanjem, a gotovo sve vreme je patila od nesvestice. Jednom prilikom je zbog velikog uzinemirenja izgubila svest. Lekari nisu ništa otkrili, ali stanje joj se pogoršavalo i ona praktično nije izlazila iz kuće. Iako je ova mlada žena već 13 godina bila upoznata s mojim sistemom, od sedamnaeste godine čita moje knjige i prisustvuje mojim predavanjima i seminarima, sad, sa dvadeset dve godine, problemi su i dalje postojali.

Setio sam se pomenutog mejla. Slabost i nesvestica znače blokadu gordosti i delimično uništenje budućnosti. Zašto ona nije mogla da prevaziđe sve to?

Prva varijanta bila je da je negativnost preduboko otišla u podsvest, a na takvom nivou, po pravilu, negativni program zahvata nekoliko generacija rođaka. To se može nazvati prokletstvom loze. Ono može kod rođaka da se ispolji na isti način - kao rak, smrt usled nesrećnog slučaja, ludilo, raspad porodice ili smrt muškarca. Kod svakog ponaosob može da se ispolji na svoj način.

Druga varijanta je pogrešan pogled na svet, koji sprečava konkretne promene.

Postoji i treća varijanta. Tek nedavno sam shvatio značaj tako važnog koncepta kao što je duša. Budući da se ljubav nalazi u duši, bez ispoljavanja saosećajnosti, žrtvovanja i strpljenja, vrlo je teško promeniti se. Tamo gde nema ljubavi, nema ni promena.

Žena je pomenula individualnu konsultaciju, na kojoj je bila pre tri godine.

- Tada ste mi rekli da sam jako veliki idealista, ali da se kod mene primećuju pozitivne promene u karakteru. Posle te konsultacije kod moje majke su počele nesvestice i ona je noću vrištala i grizla se za jezik.

Lekari su rekli da nije u pitanju epilepsija. I ja sam u detinjstvu, kada su mi vadili krv, takođe padala u nesvest.

- Da, postoji još nešto - setila se. - Pre pet godina sam bila u Americi i tamo mi je bilo vrlo loše. Vratila sam se sa upalom pluća i nakon toga su moje nesvestice postale još učestalije. Moj otac je nekad bio notorni alkoholičar. Sad, nakon čitanja vaših knjiga, više ne pije. Uzgred, pre nego što ih je čitao, bio je uspešan biznismen, a kad se upoznao sa informacijom iz knjiga, ceo njegov biznis je propao. Otac je upao u ogromne dugove, hteli su da ubiju celu našu porodicu zbog čega smo morali da pobegnemo iz grada.

- A nedavno - nastavila je - konkurent je pokušao da likvidira mog oca. Unajmio je vračare i očevu fotografiju su stavili u sanduk kod pokojnika. Generalno me u životu okružuje magija. Verovatno smo se njome bavili u prošlim životima. Na venčanju sam takođe imala probleme - neki rođaci su koristili i magiju kako bi uznemirili našu porodicu. Prvo nisam mogla da zatrudnim, a zatim sam, na praznom mestu, dobila urinarnu infekciju nakon koje sam zatrudnela.

- Takođe - dodala je - moj brat od detinjstva ima suicidne napade. Prvi put je htio da se ubije kada je u školi dobio trojku. Ako mu nije uspevalo ono što je želeo, odmah je dobijao želju da se baci kroz prozor.

- Da li je to sve? - upitao sam.

- Da - odgovorila je. - Ali imam još jedno pitanje. U prvim mesecima trudnoće moj muž praktično nije boravio u kući - bio je potpuno zaokupljen poslom. A sad je situacija obrnuta, izgubio je posao i ja veoma brinem za njega. To je sve - rekla mi je s olakšanjem.

- Počnimo od najvažnijeg - objašnjavao sam joj. - Kako nastaju naši problemi? Zamislite da se nalazite u automobilu i da naizmenično pritiskate gas i kočnicu. Ako ste iskusan vozač, možete brzo da vozite i ređe da usporavate. Ali ako loše poznajete propise, ako nemate veština, potrebno je da češće usporavate i da češće pritiskate kočnicu. Iskusan vozač je poput čoveka koji je uvežbao inerciju težnje ka Bogu, koji podržava i razvija ljubav u duši. Takav vozač zna koliko su opasni nemoralni postupci, koliko opsednutost užicima i nasladom može da naškodi duši tako što će joj zatvoriti dotok božanske energije.

Osobi koja je harmonična na unutrašnjem planu ispunjavaju se želje i njene mogućnosti su mnogo veće nego kod drugih ljudi, a unutrašnja energija joj je veoma snažna. Ona može da zaradi ogromne sume novca, pa čak i da dođe na vlast. Poseduje velike sposobnosti, ali ne obraća pažnju na njih; njen glavni indikator je osećaj ljubavi. Međutim, čim mogućnosti koje se nalaze pred njom priprete da naštete tom osećaju, harmonična osoba ih se odriče. Ili koči. Međutim, neiskusan vozač, opijen brzinom, zadvljen sobom, ne primećuje trenutak kad situacija počinje da izmiče kontroli. Nakon toga dolazi do nesreće.

- Čim neiskusnoj duši požuda zatvori vrata ljubavi - nastavio sam - kočnice otkazuju. Seksualno zadovoljstvo, novac, moć, slava, udoban život i ispunjenje svih želja - sve to postaje cilj za sebe. Energija koja se oslobođa donosi osećaj sreće. Ako nema ljubavi, tada nema ni vere, a odnekud treba uzimati energiju. I tad počinje samouništenje duše. Čovek nastavlja da teži ka zadovoljstvima, dok u duši ima gadan osećaj.

Osećaj ljubavi, jedinstva, nežnosti, zahvalnosti i žrtvovanja neprimetno nestaju. Tad čovek nesvesno prelazi na grublja zadovoljstva. Blagostanje, moć, popularnost, obezbeđivanje budućnosti - sve to, u manjoj ili većoj meri, treba svakom čoveku. Ali kad to postane cilj za sebe, tada degradacija duše poprima patološki karakter i nakon nekog vremena kreće uništenje druge karike: ne raspada se samo duša, već i budućnost. Potom sledi završni stadijum - svojevrsna Sodoma i Gomora. Čovek se odriče od duhovnosti, principa, budućnosti i neprimetno se pretvara u životinju. On primećuje i vidi samo materijalne vrednosti i teži ka čisto fizičkim zadovoljstvima, bez ikakvih primesa romantike. Energija samouništenja mu neko vreme omogućava opstanak. Ali na nivou tela energija je dospjela minimum i zato bolesti i smrt dolaze prilično brzo.

- Kao što pogađate - nastavio sam sa objašnjenjem - u vašoj porodici je prisutan drugi stadijum raspada. Ono što sam opisao može se događati pojedincu tokom celog njegovog života. Takav proces može da potkači i nekoliko pokolenja iste loze.

Ranije nisam bio u stanju da shvatim prirodu jednog fenomena. Recimo, kada bi mi se obraćala osoba kojoj su u poslednjih nekoliko godina umrli svi rođaci: usled raka, samoubistva, saobraćajne nesreće ili ubistva, pokušavao sam da pronađem mehanizam koji je aktivirao to

masovno stradanje rodbine. Zatim sam iznenada shvatio u čemu je stvar. Mehanizam je aktiviran već odavno. Verovao sam da svaki čovek ima svoju individualnu energiju, ali ispostavlja se da postoji paket energije koji objedinjuje svu rodbinu. Na suptilnom planu rodbina predstavlja celovit organizam, odnosno pet do sedam generacija se stapa u jedan zajednički život. A kad se energija loze okonča, počinju neobjašnjive i zagonetne smrti. Takva loza je osuđena na propast. U poslednje vreme se slični slučajevi sve češće dešavaju. Ljudi su ovaj fenomen odavno primetili i nije slučajno što postoji naziv „loza koja se gasi“.

- Ali moj brat se, nakon čitanja vaših knjiga, promenio nabolje, karakter mu je postao mekši. Nedavno se oženio. Iz vašeg izlaganja proizilazi da je on i dalje osuđen na propast? I ja sam osuđena?

- U uobičajenoj situaciji bili biste osuđeni na propast - odgovorio sam joj. - Ako se budete molili i verovali u Boga samo zato da biste preživeli, šanse za preživljavanje vam se neće uvećati. Ali ako shvatite da su vera u Boga i beskrajna ljubav u duši prilika da budete istinski srećni, onda ćete se okrenuti od ovozemaljskih požuda i užitaka, dobijete božansku energiju i pojaviće vam se nova budućnost.

Nekada su u vašoj porodici potomci do četvrтog kolena bili životno neodrživi. Zavist, koju ste primetili pre i posle venčanja, magijski napadi i pređašnja neplodnost - sve su to pojave iste vrste. Bilo je potrebno uništiti vam budućnost i srećnu sudbinu da biste se vratili duši i ljubavi. Sada je vaše dete osuđeno na život i kod vas se odvija pročišćenje budućeg deteta. Vaše nesvestice i stalna slabost podstiču vas ka ljubavi u duši i na taj način spasavaju još nerođeno dete.

Po svemu sudeći, vaš otac je trebalo da umre pre nego što ste zatrudneli. Ali on je počeo da malo pre toga čita moje knjige i uspeo je, kako se kaže, da oslobodi višak pare. Smrt je bila zamjenjena propašću u poslu. To što sad ima probleme svedoči o njegovoj unutrašnjoj neharmoniji.

- Znate - iznenada mi je rekla - svi moji problemi su se naglo pojačali nakon što je moja majka prisustvovala vašem seminaru.

- Da - potvrdio sam. - Ona je prisustvovala seminaru, usmerila se na ljubav i opruštanje - i pojavila se šansa za spas unuka. U čemu je smisao pročišćenja ako nema mogućnosti ni želje da ono urodi plodom? Mnogim ljudima problemi i duševni bol ne pristižu s Višeg plana zato što

je za njih već kasno i nema smisla. Mislite da je slučajna fraza iz Novog zaveta: „Jer koga Gospod ljubi, toga i kažnjava?“ (Jevrejima poslanica 12:6) Pročišćenje dolazi u vidu duševnog bola i problema, a čišćenje može da prihvati samo onaj koji veruje u Boga, vidi Njegovu volju i prihvata je.

Pročitajte priču o nesrećnom Jovu. Sve u njegovom životu bilo je savršeno. Imao je krepko zdravlje, prosperitet, bogatstvo, ogromna stada stoke, srećnu i zdravu decu. Jednom rečju, sve ono o čemu čovek može samo da sanja. Ali za njega i njegove bližnje nije bilo budućnosti i mogli su da budu spaseni samo kroz onoga koji će, potpuno izgubivši budućnost, uspeti da sačuva ljubav prema Bogu i padne ničice pred Njegovom voljom. To je bio Jov. Da nije bio takav, prvi bi umro. Ali bio je najčistiji od svih rođaka i svoje dece koja su bila previše razmažena; bezbednost, blagostanje i ispunjenje želja oslabili su njihove duše. Približavali su se novi uslovi života na koje oni nisu bili spremni, jer nisu imali dovoljno energije da se prilagode novom. Zbog toga su svi Jovovi potomci bili osuđeni na propast.

Tada se vreme zgusnulo i Jovu je stigla porcija pročišćenja. Ne samo njegova, već i njegovih potomaka.

To uopšte nije bila kazna za pređašnje grehe, već priprema za budućnost. Ono što je izgledalo kao katastrofa zapravo je bilo spasenje. Ali samo pod jednim uslovom - bilo je neophodno sačuvati ljubav prema Bogu i prihvati Njegovu volju, prihvati svaku nesreću kao neophodnu etapu poznavanja ljubavi, osetiti Viši smisao i neophodnost onog što se dešava. Jov je navikao da gleda u prošlost i nije video svoje grehe, pa zato nije mogao ni da shvati razloge svojih patnji. A uzrok se nalazio u budućnosti.

- Već nekoliko hiljada godina - nastavio sam - počev od indijske filozofije, ljudi su čvrsto verovali da su bolesti i nesreće otplata za prošle grehe. Sada se pak aktivirao potpuno nov, nerazumljiv mehanizam: bolesti i nesreće ne stižu samo najporočnjem i najgrešnjem, već obrnuto - stižu i onom koji je najčistiji i najispunjenviji ljubavlju. Kad Jov više nije mogao da podnese sve ono što se na njega obrušilo i pokazao spremnost da prokune i ubije sebe, spasla ga je ljubav. Istinska ljubav se ispoljava kao potpuno prihvatanje Božje volje, njenog viđenja u svemu i kao stalna unutrašnja zahvalnost Tvorcu.

U istoriji čovečanstva je došlo do radikalne promene, počela je nova epoha. Ono što se do tad smatralo nesrećom, katastrofom i kaznom, nakon Jovovog podviga pretvorilo se u proveru ljubavi i vere. Taj proces, koji se protezao vekovima, nastavio je Isus Hristos. Sada, nakon onoga što je učinio Hristos, bol, nesreće i patnje prestali su da budu samo iskušenje i provera. One su od tada postale prilika za pročišćenje i spasenje sopstvene duše, kao i mogućnost spasenja drugih, i, na kraju - čitavog čovečanstva. Budući da smo na nivou duše svi celina, jedna svetla i pročišćena duša može da pomogne svima onima koji imaju ličnu težnju ka Bogu i ljubavi.

Jov je sačuvao ljubav i veru i dobio je novu budućnost. Zato, kao što znamo, duše umrle dece su mu se vratile i ovaplotile u njegovoj novoj deci - o tome svedoče njihova imena. U Starom zavetu nije dekodiran mehanizam spasenja, dat je samo metodičan i podroban opis procesa. Ali u tom opisu je skrivena informacija od ogromnog značaja.

Sada nam je lako da govorimo kako je Bog jedan i samim tim da je sve što je On stvorio jedno u prostoru i vremenu. To znači da se događaji odigravaju ne samo zbog nečega, već i za nešto. To takođe znači sledeće: ako je Bog jedan i vreme je jedno, tada, napuštajući Boga, obavezni smo i da Mu se vratimo, da se vratimo u Njega. Takođe i da postanemo On. A budući da je sve jedno i međusobno povezano, svi događaji u Vasioni su usmereni na razvoj i uvećanje ljubavi. Mi to možda ne vidimo, ne naslućujemo, ali to neminovno sledi iz samog principa monoteizma.

Zastao sam. Na neka pitanja još uvek nisam odgovorio. Ah, da, muževljev posao. Ponovo se obraćam nevidljivoj sagovornici:

- Znate, naučnici su ustanovili da gladovanje produžava život. U pitanju je prost mehanizam: kada nam nedostaje spoljašnje energije, mi težimo unutrašnjoj i tada se podsvesno uvećava naša težnja ka ljubavi i vera u Boga. Naučnici su otkrili da kad pacovi gladuju u prvim mesecima trudnoće, daju više životno održivog potomstva. Radi se o tome da što je čistija primarna energija, time je zdraviji i posledični proces.

Koliko godina već svojim pacijentima objašnjavam: ako bilo koji posao počinjete u stanju zavisti, pohlepe i ogorčenosti, on neće dugo potrajati, zato što je liшен suptilne energije budućnosti. Ukoliko ste obuzdali svoju požudu, postili, gladovali, molili se, tada započeti posao može dugo da potraje. A rođenje deteta je jedan od najozbiljnijih

„poslova“. Eto zašto vas je tokom prva 3-4 meseca trudnoće sADBINA pažljivo štitila od požude tako što vaš muž nije mogao da bude često kod kuće. Na taj način ste bili prinuđeni na minimalno opštenje, seks i svakodnevne užitke.

Vaša prva karika je na taj način delimično uravnotežena a zatim je sADBINA pristupila čišćenju druge. To je moralo da dovede do ograničenja stabilnosti, blagostanja i budućnosti - i zato vam je muž ostao bez posla: budućnost je maglovita, a nema nikakve stabilnosti. A vi zbog toga brinete. Radujte se i zahvalite Bogu za sve.

Naše depresije, mržnja i očajanje posledica su neshvatanja toga šta je čovek i zašto je sazdan. Setite se nekih od osnovnih filozofskih pitanja - „Ko smo? Odakle smo došli? Gde idemo“? Svi smo mi Božja deca čak i ako smo bludna; pre ili kasnije ćemo se vratiti Njemu. Mi smo deo Boga, besmrtna i večna duša, prekrivena spoljašnjom, privremenom ljušturom. U suštini, ono što nazivamo telom i svešću su spoljašnji, zgusnutiji slojevi duše. Ta privremena ljuštura dolazi u Vasionu, razvija se i dostiže božanske visine, a zatim se spaja sa svojom večnom prvom polovinom.

Nevolje, gubici i nesreće nas užasavaju samo zato što smo izgubili ispravno viđenje sveta. Mislimo da je čovek telo obdareno svešću, ili, preciznije, da je telo koje stvara svest. Zbog toga nas raspada telo i duha dovode do neizrecive i nepremostive patnje. Zapravo, razvoj i procvat tela, kao i svesti, imaju zadatku da razvijaju i usavršavaju dušu.

Uništenje tela i svesti takođe je usmereno na spasenje i razvoj duše. Kada se vozimo autom, da bismo stigli do konačnog odredišta, koristimo gas i kočnice. Gas predstavlja dobitak, a kočnica - gubitak. Najstrašnije nesreće i katastrofe, koje samo možemo da zamislimo, svakako rade za naše spasenje i uvećanje ljubavi. Duša na kraju uvek pobeđuje. Uvek. To je potrebno shvatiti i osetiti. Ako nam nedostaje ljubavi - dobijamo bolesti i probleme, a kad okrećemo leđa ljubavi - sledi katastrofa. Ali u svakom slučaju, ljubav pobeđuje - onaj besmrtni deo duše, koja je ljubav i večnost. Na kraju uvek gubi sve ono čime pokušavamo da zamenimo ljubav. Ono što obožavamo na štetu ljubavi.

Začutavši, nastavio sam da razmišljam o toj temi. Nastala je pauza.

- Da li imate neka pitanja?

Mlada žena se na trenutak zamislila, a onda je rekla:

- Imam još nekoliko pitanja u vezi sa mojim snovima i osećajima. Prvo pitanje je sledeće: kada zamišljam sebe da se porađam, osećam razdražljivost. Shvatam da je porođaj uniženje gordosti, ali ne mogu s tim da se izborim.

- Da li znate šta je đavolizam? - pitao sam je. - To je kad želite da vaša volja bude stoprocentna, a pritom ignorišete volju Tvorca. Tada se odričete od ljubavi, što vodi ka degeneraciji duše. Začeće, trudnoća i rođenje deteta se dešavaju po Božjoj volji. A kad pokušavate da upravljate ovim procesom, tada pojačavate tendenciju đavolizma u vašim potomcima. Ono što se naziva planiranjem porodice već predstavlja mešanje u Božji proces. Svest počinje da kontroliše dušu, a to i jeste đavolizam. Kad majka planira začeće, pol deteta, vreme njegovog rođenja, prolazi kroz ultrazvučne i druge dijagnostičke preglede, to sve jača tendenciju koja vodi ka pobedi svesti nad osećanjima.

Razdražljivost je znak ostrašćenosti prema upravljanju, znak vaše emocionalne nesreće. Verovatno ste se bavili magijom u prošlom životu - stoga vas mnogo privlače upravljanje i kontrola. Potrudite se da ne čitate drugu literaturu, da ne razmišljate i ništa ne planirate. Odrešite se, molite se i čitajte samo Bibliju. Ako budete pred odlukom da kontrolišete i da pritom budete razdražljivi, ili da se povučete, izaberite ovo drugo. Odustanite od svake kontrole nad situacijom i potpuno se oslonite na Božju volju. Vašoj duši će tada biti lakše, a takođe i vašem detetu.

Ponovo je nastala pauza. Žena je postavila pitanje pomalo zbumjenim, izvinjavajućim glasom.

- Možda će izgledati čudno - rekla je - ali imala sam neshvatljive i neprijatne snove... Tukla sam ljudе, i to sa zadovoljstvom. To nisu bile neke izmišljene ličnosti, već stvarni, živi ljudi, koje sam poznavala. I, zamislite, posle toga su oni umirali.

Opet je nastala duga pauza.

- Nadam se da je to samo običan san - prepostavio sam. - U svakom slučaju to svedoči o agresivnosti vaše podsvesti i snažnoj težnji da kontrolišete druge. To se dešava onima koji se bave okultizmom i magijom.

Pogledajte. Neka osoba, na primer, dolazi kod sveca, koji se moli za nju i ona ozdravlja. A druga osoba sa istom takvom bolešću se obraća za pomoć magu, koji izgovara neke bajalice i čovek ozdravlja. Pred nama su dve zdrave osobe i obe su srećne zato što su ozdravile. Ali kod prve se budućnost uvećala, a kod druge umanjila. Prvoj je duša posvetlela, a drugoj pocrnela. U suštini, šta se tu dogodilo?

I svetac i mag imaju istovetne sposobnosti, odnosno mogućnost prodiranja na suptilne planove i mogućnost ostvarenja svojih želja. Šta su sposobnosti? To su spratovi kuće koja je u izgradnji. Što je više spratova, više je i mogućnosti. Ali svetac poseduje temelj, za razliku od maga. Temelji su vera, ljubav i moralnost. Zato se sposobnosti sveca mogu uvećati s porastom ljubavi i vere, dok će kod maga povećanje sposobnosti osnažiti egoizam i agresiju. To znači da što mag bude bio sposobniji, time će brže biti srušena njegova zgrada i umreće njegovo potomstvo.

Danas je svet preplavljen raznim školama koje imaju za cilj razvoj natprirodnih sposobnosti - otvaranje trećeg oka, pristup podsvesti, pri čemu se uče različite tehnike koje razvijaju supersposobnosti. Zatim učenici počinju da oboljevaju, a njihova deca da umiru. Potom polude, razbole se ili umiru. A ezoterični biznis raste sve više. Pitanje je: zašto? Zato što se ceo svet ne klanja ljubavi, već blagostanju, sposobnostima i moći.

Ono što prethodi malignoj bolesti je izopačenje svesti i pogleda na svet. Danas se aktivno uništava vrlo porozan zid između svesti i podvesti. Čovekove mogućnosti se uvećavaju, čemu doprinose obrazovanje i tehnički progres. Moralnost i vera, obrnuto tome - slabe. Žene postaju sve agresivnije i prestaju da rađaju, jer Bogu nisu potrebni đavolčići.

Ali to još nije sve. Po svemu sudeći, u bliskoj budućnosti bi trebalo da se uveća dotok božanske energije. U skladu s tim, pojačće se mogućnosti ljudi. Podsvesna agresivnost se nezaustavljivo pojačava i zato će ljudi sa povišenom gordošću, ambicijama, željom za novcem i moći početi da umiru - kako oni sami tako i njihova deca. Možda se upravo ovaj proces u Bibliji naziva Strašnim sudom? Preživeće samo oni ljudi koji nemaju nasilnost u duši, koji ispovedaju monoteizam, odnosno oni za koje su vera, ljubav i moralnost na prvom mestu.

Oni koji naporno razvijaju svoje natprirodne sposobnosti ne shvataju jednu prostu stvar. Kad ima ljubavi i vere, tada se sposobnosti i moći pojavljuju same od sebe. Znanja se dobijaju ne samo kroz iskustvo i čitanje literature, već često dolaze s Višeg plana. Šta mislite, zašto svetu danas preti epidemija demencije? Da bi nam se spasile duše.

Moja sagovornica se oraspoložila i postavila mi sledeće pitanje:

- Autizam se smatra neizlečivom bolešću, ali nedavno sam na internetu pročitala kako je jedna žena izlečila svoje dete samo pomoću ishrane. Trogodišnjem dečaku je postavljena dijagnoza autizma i majka ga je stavila na poseban režim ishrane, tako što je isključila sve mlečne proizvode i namirnice koje sadrže žitarice. Da li ste čuli za ovaj slučaj? Dijeta je bila bez glutena, odnosno belančevina koje se sadrže u žitaricama, i bez kazeina, osnovnog proteina mleka.

- Da, poznat mi je taj slučaj. Ali tu postoje i nijanse - osim mlečnih proizvoda i žitarica, majka je detetu zabranila hleb i slatkiše. Pored toga, što nije zanemarljivo, i ona je prešla na isti način ishrane. Zapitajmo se: da li hrana može da umanji gordost i pročisti čovekovu dušu? Odgovor će biti pozitivan. Ako je Bog jedan, onda je i čovek jedan, odnosno telo, duh i duša su povezani i utiču jedni na druge kao delovi celine.

Šta je to obilna i visoko kalorična hrana? To je višak spoljašnje energije, koja se suprotstavlja energiji ljubavi. Hleb, slatkiši, kao i visokokalorične belančevine - sve je to višak spoljašnje energije. Ma kako bilo čudno, na suptilnom planu obilna proteinska hrana pojačava koncentraciju na srećnu sudbinu i svest. Jetra sintetizuje proteine koji su povezani s budućnošću i zato prekomerna količina belančevina, zajedno s kalorijama, pojačava koncentraciju na budućnosti.

Niskokalorična hrana i redukcija proteinske hrane stimuliše aktiviranje suptilne energije i duša oživljava.

Zašto su sveci izbegavali obilnu, kaloričnu hranu, kao i meso i šećer? Zato što su osećali da zbog toga pati njihova duša. Nije slučajno što postoji izreka: „Hrani se Duhom Svetim“. Za čistoću duše potrebni su vera, ljubav i moralnost, a za njihovu podršku potreban je pravilan način života i pravilna ishrana. Fizičke vežbe, čeličenje i različiti oblici kreativnosti - sve to stimuliše unutrašnju energiju i pomaže razvoju duše. Periodična ograničenja u ishrani, seksu i uživanjima takođe doprinose pročišćenju i aktivnosti čovekove duše.

Nakon četiri godine, dete, koje je bolovalo od autizma, praktično je ozdravilo. Sve to vreme majka se uzdržavala od seksa, odnosno tema požude je bila zatvorena. Bolest deteta je sama po sebi uniženje najviših duševnih osećanja, uniženje subbine i budućnosti. A osim toga, umesto da bude nezadovoljna i depresivna, žena je prihvatile situaciju i krenula joj je u susret.

Kad se razbole, mnoge osobe tragaju za pozitivnim emocijama i zadovoljstvom, verujući da će im to pomoći. U ovom slučaju je majka autističnog deteta uradila suprotno - pored nesreće koja se na nju obrušila, drastično je ograničila sebe i dete, a počela je da se bavi i sportom. U principu, desio se proces kome teže svi sveci i pustinjaci. Kad postoji ograničenje u zadovoljstvu duše, duha i tela, tad duša traži zadovoljstvo u opštenju s Bogom. Ukoliko pritom nema velikih ogorčenosti, osuđivanja i uninija, tada energija ljubavi prti svoj put ka duši prilično brzo, pri čemu joj se otvara nova budućnost.

Američki lekari ne smatraju da je ovakav način lečenja ozbiljan i u izvesnoj meri su u pravu. Stroga ishrana i ograničena požuda samo su pozadina koja blagotvorno deluje na naša osećanja. Ali ako ljubav i vera ne niknu u čovekovoj duši, tada nikakav režim ishrane ne može da ga izleči. Ako žena oseća svoje bolesno dete kao teret i stidi ga se, njeni izgledi da mu pomognu postaju minimalni.

Uzgred, kada je reč o hrani - setio sam se. - Miris i ukus su praktično najstariji mehanizam za dobijanje zadovoljstva. Pre stotine miliona godina, naši preci su nasladu dobijali kroz ukus i miris. Tada još uvek nismo bili ljudi, ali smo bili živa bića. Na taj način gladovanje omogućava smanjenje požude na najdubljim podsvesnim nivoima. Zato, ako čovek gladuje, uzdržava se od seksa, odrešuje od vezanosti koje prerastaju u ogorčenost, osuđivanje ili uninije, tada može da se izleči od najtežih bolesti, koje ne podležu izlečenju savremene medicine.

Imam jednog prijatelja s kojim se poznajem već oko dvadeset godina. Nekada je imao ozbiljne kožne i bubrežne probleme. Tada sam malo šta shvatao o bolestima, ali sam mogao da lečim. Bilo mi je dovoljno da čoveku poželim ozdravljenje i da ga bolest prođe. Nekoliko puta sam prelazio rukama iznad bolesnog mesta i nastupalo je isceljenje. Obavio sam nekoliko seansi ispravljujući mladićevo polje i sve njegove bolesti su nestale. Sve je bilo odlično. Međutim, posle nekog

vremena on se zaljubio u jednu lepu devojku i počele su njegove duševne patnje. Došao je kod mene i rekao mi je da više ne može da izdrži to mučenje. „Nekada si svake godine po tri-četiri meseca provodio u bolnicama. Sad si zdrav. Čime nisi zadovoljan? Tvoje fizičko stanje je savršeno“. „Bolje bi bilo da sam bolestan - uzdahnuo je. - Ispada da je lakše podnositi fizičke patnje“. Ako to budeš želeo, uspećeš“ - ohrabriavao sam ga. Međutim, posle nedelju dana neko je pokušao da ga ubije. Samo čudo ga je spasilo, ali posle teške traume, potpuno je izgubio čulo mirisa. Sad shvatam s čim je to povezano. Svejedno, pročišćenje duše treba izdržati. Što je veća koncentracija na požudu, to su manje šanse da se izdrži duševni bol i oseti ljubav.

- Telesne mane olakšavaju prolazak kroz najteža iskušenja - nastavio sam. - Dakle, vratimo se na priču o vašoj trudnoći. Porođaj može biti težak, ali ne brinite, to je uniženje subbine. Dete može da ima otežan razvoj, da sa zakašnjnjem počne da govori i komunicira, ali ne brinite - samo mu pružite više ljubavi i topline. U školi može loše da uči, da ispoljava agresivnost, osuđuje i guši druge. Nemojte se uznemiravati i brinuti. On je naslednik vašeg unutrašnjeg emocionalnog stanja. Nemojte ga razmaziti komforom, ne ugađajte mu, inače možete da mu iskvarite karakter. Za spasenje duše je potrebno ograničavati telo i duh.

Zapadna civilizacija se, izgubivši dušu, klanja blagostanju i telu. Zbog toga su na zapadu stroge mere prema detetu zabranjene. Kada se tačka uporišta spusti sa duše ka telu i svesti, tada, uništavajući ljubav i dušu, mi počinjemo da se klanjamо svesti i životinjskim nagonima. Idolopoklonstvo koje je u porastu nastoji da uništi moralnost, ljubav i veru. Međutim, u zapadnom društvu uništenje duše nije naročito primetno - postoji zaliha izdržljivosti, koje je vekovima gradila hrišćanska vera. U Rusiji te zalihe nema. Stoga, ako bi se zapadni sistem vaspitanja primenio na našoj deci, on bi ih vrlo brzo iskvario i načinio od njih duhovne invalide. Ljubav ne donosi samo radost, već i bol. Ljubav nije samo pažnja i ispunjenje želja, već ograničenje i disciplina.

Ne pokušavajte da razvijate sposobnosti i talente kod vašeg deteta, već sve snage usmerite na vaspitanje njegove duše. Prvo treba da poseduje ljubav, dobrodošnost, velikodušnost, saosećajnost i potrebu da se žrtvuje, a tek potom - sve ostalo. Povišene sposobnosti, ukoliko izostaje moral, brzo su ili polagano samoubistvo. Prvo treba da poseduje veliku dušu, a zatim - velike mogućnosti. Od malih nogu naučite dete da

čini ustupke, da bude pokorno i brine o roditeljima. Tada ono može da bude pametno i sposobnosti ga neće uništiti.

Pogledavši na sat, pitao sam je:

- Imate li još pitanja?
- U principu mi je sve jasno - odgovorila mi je.

- Važno je pojasniti jednu prostu stvar - rekoh, opraštajući se s njom. - Ako budete pravilno usmerili svoje dete, tada bolesti neće morati da mu ispravljaju karakter i pogled na svet. Pogrešno izgrađen sistem ciljeva je bolest već sam po sebi. Sad, kada je prisutno u vašem životu, dete od vas uči kako da posmatra svet i kako da postavi osnovne prioritete. Zdravlje i sudbina deteta zavise od vašeg stanja i vaših misli.

Završili smo razgovor i ona mi se zahvalila. Prva sesija je završena.

Nekoliko minuta kasnije telefon je ponovo zazvonio. Sledeća pacijentkinja mi je iznosila svoju priču.

- Napisala sam vam poruku o čudnom snu koji sam sanjala - podsetila me je. - Imam brižnog, pametnog i dobrog sina. On je uvek bio takav, odgovoran i pažljiv. Istina, njegov lični život nije bio ispunjen. Pre nekoliko godina se razveo od žene i njegov dvanaestogodišnji sin je ostao da živi s majkom. A sada ču preći na glavnu stvar: pre šest meseci sanjala sam da je moj sin ubio svoju ženu i to svirepo, ali bez ikakvog razloga. Probudila sam se obilivena hladnim znojem i dugo nisam mogla da se smirim. Osećala sam kao da je sve bilo potpuno stvarno. A nakon tri meseca je s mojim sinom počelo nešto da se dešava. Postao je zatvoren i grub, pri čemu ispoljava agresivnost. Osećam da se približavaju veliki problemi, jer u vazduhu osećam smrt. Glavni problem je u tome što se ja molim, čitam vaše knjige, a situacija iz dana u dan postaje sve gora.

Prebacivši se na unutrašnji vid, ustanovio sam da je ženino polje zaista u dobrom stanju, a da njenom sinu svakog trenutka preti smrt. Ona je očigledno sebe predivno harmonizovala.

Unuk joj ima 12 godina, što znači da se nalazi pred pubertetom. Dečaku pristižu buduća iskušenja - preljube, uvrede, izdaje. Prvo čišćenje počinje u izrastu od 2-3 godine, a drugo - na početku puberteta, u 10-12 godini. Dete ne naslućuje ništa, a po svoj prilici već nije prošlo buduća

iskušenja. Ono neće moći da oprosti voljenoj ženi. Njegova buduća deca su već sad životno neodrživa i da bi mogla da se pojave na svet, njihov budući otac mora da oboli od ozbiljne bolesti. To može biti dijabetes, problemi sa zglobovima, vidom, lice može da mu se prekrije krastama. Što bude stroži na unutrašnjem planu u budućim konfliktima, time će težu bolest dobiti sad.

Moguća je i druga varijanta - da poboljša svoje stanje posredstvom oca, s kojim je jedno na suptilnom planu. Njegov otac može dobiti iskušenja koja mora da prođe. Na površinskom, primarnom nivou, to su prevare, izdaje, uvrede od voljene žene koje će on po svoj prilici uspeti da prevaziđe. Ali postoji ozbiljnije i opasnije iskušenje - požuda. Čini mi se da će mu biti nemoguć zadatak da obuzda svoje sladostrašće i ne meša ljubav s požudom. Znači, štiteći sina, otac može da se razboli ili umre. U najmanju ruku, može da ima velike probleme.

Glas žene me je vratio u stvarnost.

- Možda mislite da nisam dovoljno ozbiljno čitala vaše knjige i radila na sebi. Verujte mi, trudila sam se. Pre deset godina mi je dijagnostikovan rak materice. Molila sam se, oprostila muškarcima, preispitivala svoj život i tumor je u potpunosti nestao, bez ikakve hirurške intervencije. Prošlo je nekoliko godina i na koži mi se pojavila crna tačka veličine dva centimetra. Ispostavilo se da je to bio melanom. Ni tada se nisam obratila lekarima. Molila sam se i sačuvala ljubav. Shvatila sam da moram da otklanjam ne samo nezadovoljstvo, ljubomoru i ogorčenost na muškarce, već sam prevladala i uninije, neprihvatanje svoje subbine i nezadovoljstvo situacijom. Taj crni mladež se postepeno smanjivao, a zatim je potpuno nestao. Međutim, svog sina ne mogu da izlečim. Ne vidim u njemu mogućnost za pozitivne promene. Ali verujte mi da se trudim; molim se i za sebe i za njega.

- Ne morate da me ubedujete - otelo mi se. - Rezultati vašeg rada su vidljivi, nemam zamerki u vezi s njima. Samo, da biste pomogli sinu preko sebe, treba ići na dublje nivoe. Deca su naša budućnost. Da bismo promenili decu, moramo uticati na budućnost i menjati je, a to je moguće samo kroz dušu. Tek nedavno sam shvatio da je čovek ljubav i duša. Ranije nisam ni prepostavljaо koliko sladostrašće, tj. nesposobnost obuzdavanja seksualnog zadovoljstva šteti duši i čoveka čini agresivnim, jer sam video samo telesne i duhovne nivoe. Da bih

prešao na dublje nivoe uvida, morao sam da prođem kroz određena iskušenja.

Nekada mi je duševni bol bio nepodnošljiv - nastavio sam. - Tek potom sam shvatio da mi je bol bio neophodan za pročišćenje ljubavi kako bi se težište prebacilo na večnost - i tada je moja duša polako i bolno počela da oživljava. I ja imam probleme s decom jer sam u mladosti počinio gomile vrlo ozbiljnih grešaka.

Nedavno sam na suptilnom planu dijagnostikovao svoju mlađu kćerku. Ona se podsvesno klanja voljenoj osobi, poseduje ogromnu koncentraciju na zadovoljstvo i potpuno je netolerantna na bol koji joj nanosi voljena osoba. Stao sam ispred nje i ispružio ruke: „Vidiš, imam dve ruke - desnu i levu. To se zove harmonija. Ako ne budem imao jednu ruku, to se ne može nazvati harmonijom. Ali kada nemam jednu ruku, to i nije tako strašno. Strašno je to kad je duša jednoruka. Kada od voljene osobe želimo da dobijamo samo zadovoljstvo, toplinu i pažnju, a isključujemo bol i gubitke, mi postajemo duševni invalidi. Ako si dobio radost, onda budi spremjan da dobiješ i bol. Voljena osoba treba da nam pričinjava bol, jer će nam, u protivnom, duše srasti i zaboraviće na Boga. Što više naslade želiš da dobijaš, spremi se da prihvatiš i veći bol. Već sama spremnost na bol i gubitak neće dopustiti srastanje duša. Znaš li zašto Boga u Bibliji nazivaju revniteljem? Zato što On ne dozvoljava da bilo koga volimo više od Njega. Jer, u suštini, ukoliko nekoga volimo više od Boga, tada gubimo pravu ljubav i od voljene osobe krademo energiju tako što je ubijamo. Ljubav se pretvara u vezanost i strast, a zatim u agresiju.

To sam rekao svojoj čerki. Dakle, vaš sin ima slične probleme. Inače, šta se kod njega trenutno dešava na ličnom planu?

- Sve je loše - odgovorila mi je. - Upoznao je neku vrlo seksualnu damu oko koje se sve vreme tuku muškarci, a njen bivši dečko je pokušao da ubije drugog zbog ljubomore zbog čega je u zatvoru. Međutim, kada je saznao za njenu novu vezu, poručio je da će, kad izade iz zatvora, ubiti mog sina. Uopšte, situacija je vrlo čudna. Moj sin ne može da se otrgne iz njene mreže i ja vidim da on postaje sve agresivniji. Shvatam do čega će to dovesti.

- Vaš sin ne može da prevaziđe požudu. Sudbina mu specijalno šalje seksualnu i pohotnu ženu, a događaji se obrazuju tako da mu drugi

muškarac, zbog ljubomore, preti smrću. Zapravo, situacija vašem sinu nagoveštava da mu nekontrolisana požuda donosi dah smrti.

Čovek ne može da prevaziđe požudu kad ljubav srasta sa zadovoljstvom. Ovo se dešava onima koji nisu navikli da se suzdržavaju u hrani, seksu i ovozemaljskim uživanjima, tj. koji su opsednuti hranom i seksom, tako da iz toga počinju da crpe zadovoljstvo kao od narkotika. Tako i dolazi do srastanja ljubavi i zadovoljstva. Ako žena tokom trudnoće upražnjava seksualne odnose, u detetovoj duši se pokreću slični procesi. Kada se žena podvrgava abortusu, da bi bez ometanja nastavila da uživa u seksu, takođe dolazi do srastanja ljubavi i zadovoljstva. Uzgred da kažem, kontraceptivne spirale su, kako su nedavno saopštili stručnjaci - stalni miniabortusi. Ako žena mrzi muškarca koji ju je prevario, ljubav takođe srasta sa zadovoljstvom.

Ali ukoliko je ljubav večno i neuništivo osećanje, zadovoljstvo, u osnovi, to ne može biti. Zadovoljstvo mora povremeno da bude narušeno i u tom trenutku oslonac mora da se prebaci na večnost, na ljubav. A kada spajamo ljubav sa zadovoljstvom, ona nas napušta, krije se od nas i postaje nam nedostizna. Krah zadovoljstva nam tad postaje nepodnošljiv. Stoga, što više zadovoljstva dobijamo od žene koju volimo, time imamo veću želju da je ubijemo ukoliko nas prevari. Ljubav, koja nas je ranije činila srećnim, velikodušnim i dobrim, pretvara nas u ljubomorne ljude ispunjene mržnjom i okrutnošću.

Setite se Hristovih reči: „Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja“. Hlađenje ljubavi u današnjem društvu je zaštitni, spasilački mehanizam koji brzo smrt pretvara u sporo umiranje. Kada se čovekova ljubav pretvara u vezanost, odnosno strast, onda postoji samo jedan izlaz koji omogućava da se produži život - bekstvo od ljubavi, njeno slabljenje, obezvredovanje. Deca će se degenerisati, degradirati, ali uz krhkog osećanja im se život može produžiti još neko vreme.

Kršenje kojih zakona vodi ka zahlađenju ljubavi? Pre svega onih koji spasavaju dušu. Kad čovek ima snošaj sa životinjom ili svojim rodom, ljubav se pretvara u požudu. Zbog toga su nekada takve ljude ubijali. Kada osoba ne može da obuzda svoje seksualne želje prema bliskoj rodbini, ljubav srasta sa požudom i pretvara se u pohotnost. To neminovno vodi ka sladostrašću koje postaje sve agresivnije, a potom ka

raspadu porodice i smrti dece. Zbog toga su takve osobe bile osuđivane na smrt.

Prepuštanje željama će čak i najjačeg čoveka učiniti slabim. Koliko se sećam, u Starom zavetu je opisana situacija kada je od tri hiljade najboljih ratnika odabранo samo tri stotine, koji su na kraju i pobedili neprijatelja. To su bili ljudi koji su posle trodnevnog marša pustinjom, prišavši reci, dostojanstveno pili vodu. Dok su oni koji su se pohlepno, četvoronoške bacali ka vodi imali slabu dušu. Oni su bili zavisni ljudi.

- U svakoj religiji iskušenje, povezano sa prevazilaženjem strasti, smatra se najtežim - nastavio sam. - Pokušajte da opet preispitate svoj život sa ove pozicije. Često je ono što nazivamo ljudskom ljubavlju samo lepo upakovana pohotnost i požuda. A požuda obavezno mora da bude unižena uoči detetovog rođenja. Božanska ljubav ne sme da bude uprljana požudom, da joj se pokorava. Pokušajte da pre molitvi za sina ceo dan gladujete, da se odrešujete od svih zadovoljstava. Na neko vreme izbacite iz ishrane mlečne proizvode, koji pojačavaju ljubomoru, kao i šećer i pekarske proizvode. Biće vam lakše da se molite.

Uzrok bolesti i nesreća se krije u unutrašnjoj agresivnosti. Njen uzrok je vezanost za telesne, duhovne i duševne vrednosti. U osnovi te vezanosti je zavisnost od požude. Počinjemo da zavisimo od požude kad prestanemo da osećamo kako nam ljubav prema Bogu predstavlja najveće zadovoljstvo i najveću sreću u životu. Nikakve druge vrste sreće i zadovoljstva ne mogu da se uporede s tom najvećom srećom niti mogu da je nadmaše. Da bi čovek osetio prioritet božanske ljubavi, on mora da oseća neprekidnu potrebu za Bogom i težnju ka Njemu. Ali čovek je slab. Takva težnja se obično pojavljuje kada nastupi ozbiljna bolest, nesreća ili smrt. Zbog toga, sreća o kojoj svi sanjaju nije dostupna svakome. Pravo na sreću ima onaj koji je dostigao veliku inerciju ljubavi.

Žena mi je postavila još nekoliko pitanja i naš telefonski razgovor se završio.

Na stolu je pred mnom ležao novinski članak koji tera čoveka na razmišljanje. Velikim slovima je bilo napisano: „Nobelova nagrada je obećana onome koji bude otkrio uzrok pojave autoimunih bolesti“. Lekari nemaju nijednu prepostavku zašto antitela, koje stvara imuni sistem, iznenada počinju da uništavaju sopstveni organizam. Mogu biti napadnuti zglobovi i tada dolazi do teške forme reumatizma. Može da

bude napadnut mozak, a tada nastupa multipla skleroza. Eritemski lupus ostavlja male šanse za preživljavanje, dok amiotrofična lateralna skleroza isključuje jedan po jedan mišić i ako čovek ne umre od gušenja, na kraju će mu se zaustaviti srce.

Moj prijatelj, lekar, pričao mi je o tome da se sve te bolesti smatraju neizlečivim. Prema njegovim rečima, u Sankt Peterburgu ima oko tri hiljade neurologa, ali što se tiče lečenja multiple skleroze, samo trojica se mogu smatrati vrednim pažnje.

- Niko ne može da shvati zašto organizam počinje sam sebe da uništava - rekao mi je.

Setio sam se nedavnog razgovora sa jednom ženom, pedijatrom, koja mi je napisala ceduljicu prilikom moskovskog seminara. Radi se o fenilketonuriji (autoimuna, nasledna bolest - prim. prev.) - bolesti u kojoj svaki protein, čak i iz povrća, može dovesti do smrti. Takva deca obično ne žive dugo. Uzrok bolesti nije poznat lekarima.

- Da li ste ikada pokušali da razgovarate s majkama ove dece? - pitao sam ženu koju sam kasnije pozvao telefonom. - Ako ne smeju da upotrebljavaju proteine, koji su podsvesno simbol srećne sudbine, to znači da kod takve dece verovatno postoji velika gordost, koncentracija na budućnost i nemogućnost podnošenja uniženja. Trebalо bi da pitate njihove majke da li veruju u Boga, da li su čitale Bibliju. Iako se to može već sad ustanoviti. Molim vas, recite mi imena majki čija su deca teško bolesna.

Lekarka se za trenutak zamislila, a onda je rekla ime majke jednog bolesnog deteta. Prebacio sam se na unutrašnji vid i otkrio jezivu sliku: ogroman paket agresije prema muškarcima, nepodnošenje kraha budućnosti, kao i gordost, prekoračivali su dopuštene granice. Majčina podsvest je bila apsolutno despotska, beskompromisna i agresivna, a u duši njenog deteta je pokrenuto klatno samouništenja. Upotreba belančevina munjevito pojačava podsvesnu težnju ka udobnostima, koja se pretvara u vezanost. Istog trenutka dolazi do eksplozije agresivnosti, koja se pretvara u program samouništenja. Sve je bilo jasno: bila je to agresivna majka, spremna da ubije svakog ko je unizi i čije dete uništava samo sebe.

- U tome se krije razlog autoimunih bolesti. Kada u organizmu program samouništenja dobije na zamahu, imune ćelije ovaj program

shvataju bukvalno i počinju da ubijaju sopstveni organizam.

- U redu - rekla mi je žena nakon što me je saslušala. - Hajde da proverimo stanje još jedne majke. Čini mi se da je ta žena vernica.

- Molim vas recite mi njeni ime - zamolio sam je i prebacio se na dijagnostiku. Video sam potpuno drugačiju sliku.

- Izgleda da ste u pravu - potvrdio sam. - Kod ove majke je podsvesna agresija prema ljudima minimalna.

- Zašto onda ima tako teško bolesno dete? - lekarka nije mogla da prikrije svoje iznenađenje.

- Ovo je problem koji se odnosi na mnoge vernike i poštene ljude - objasnio sam joj. - U njima ne postoji agresija prema drugim ljudima, ali oni mrze i ubijaju sami sebe. Odnosno, površni vernici ne prevazilaze agresiju, već program preokreću ka sebi, iznutra.

Kod njih, zapravo, dolazi do redukcije procesa. Kod onih prvih se najpre pojavljuje mržnja prema svim ljudima, a zatim se, postepeno i nekontrolisano, ona pretvara u program samouništenja. Dok kod osoba koje su vernici i moralni ljudi proces odmah prelazi u drugi stadijum. U principu, to je prirodna faza u spoznavanju Boga. Kad gubi jedinstvo s Njim, čovek se baca ka zadovoljstvima i uživanjima, zatim se pojavljuje vezanost, a potom agresija prema drugima. Agresija se zatim okreće u suprotnom pravcu i pretvara u program samouništenja. Nakon toga otpočinju bolesti i smrt.

Pateći se, mučeći se i umirući, čovek podsvesno oseća iluzornost postojanja svih ovozemaljskih zadovoljstava. Težnja ka Bogu i ljubav prema Njemu se pojačavaju, dobijaju na inerciji, a u sledećem životu čovek koji se opekao na vruće mleko, duva i u vodu. U njemu je tada više ljubavi, lakše mu je da poštuje zapovesti, kao i da podnese apstinenciju. On se trudi da sačuva ljubav u duši, ne brkajući je sa životinjskim nagonima. Ali polagano ipak počinje da tone i opet se kreće u istom spiralnom ciklusu, svaki put dosežući viši nivo.

Čovek koji istinski veruje u Boga, negujući ljubav u duši i dokazujući to svojim ponašanjem, takođe prolazi kroz isti razvojni ciklus, ali se to dešava brzo i neprimetno. Ovaj ciklus izgleda ovako: požuda, vezanost, agresija, samouništenje, patnja, nevezanost i ljubav.

Istinski razvoj je približavanje Bogu. Čovekov razvoj je istovremeno i degradacija. U indijskoj filozofiji je materijalni razvoj definisan kao degradacija duha. Kao što su otkrili francuski naučnici, proces starenja počinje još u majčinoj utrobi, odnosno starenje i razvoj teku paralelno.

Što je slabija vera, duže i bolnije protiče ovaj zakonomerni ciklus razvoja duše. Duša ima svoju fiziologiju. Jedna osoba oseća prijatan bol u rukama i nogama zato što se bavila sportom, dok druga oseća bol u rukama i nogama jer su joj one amputirane zbog gangrene. U zavisnosti od količine ljubavi u duši svakom sledi sopstveni scenario bola.

Novembarski dan me je posmatrao kroz prozor. Telefon je čutao. Poziva više neće biti, konsultacije su završene. Objasnjavajući ljudima uzroke njihovih problema, i sam počinjem da dublje i jasnije shvatam neke stvari. To je dobar povod za radost i lepše raspoloženje.

PACOVSKI KRALJEVI

Juče mi je u posetu došao prijatelj sa Krima. Sedeli smo za stolom, pili čaj i razgovarali o novostima, kao i svemu što se dešava u svetu.

- Ne znam kako je ovde kod vas, u Rusiji, ali kod nas je sve potpuno paralisan. Apsolutno bezakonje vlada svuda, na svim nivoima. U našoj zgradi je komšija odlučio da preuredi stan pri čemu je uklonio noseći stub na kome se drže ostali zidovi. Tako svi mi, jednog lepog trenutka, možemo da se nađemo u njegovom stanu, budući da on živi na prvom spratu. Razgovarali smo s njim, ali on ne haje. Pisali smo žalbe, ali nikoga nije briga za to.

- To je logično - osmehnuo sam se. - Ono što zovemo tržištem je dobro organizovana funkcija sa strogim poštovanjem unutrašnjih zakona. Kad nema ekstraprofita koji uništava tržište, kad postoji elementarna moralna kontrola, onda sve funkcioniše vrlo efikasno. Nekada je o moralnosti brinula religija, a u sovjetsko vreme je to pokušavala da na sebe preuzme država. Danas, međutim, vlada potpuni haos i nepoštovanje zakona, što naše demokrate nazivaju tržišnim odnosima. U ranijim vremenima raspadale su se i brzo nestajale države koje su prestale da suzbijaju prostituciju i moralne zločine. Međutim, danas prostituciju nazivaju slobodnim tržišnim odnosima i legalizuju je u mnogim zemljama. Žena je dobila pravo da prodaje svoje telo, a zajedno s njim sopstvenu savest i zdravlje buduće dece.

- Sećaš li se kad je kod nas, u Jevpatoriji, eksplodirao gas u stambenoj zgradi? - setio se moj prijatelj.

- Naravno da se sećam. Pola zgrade je bilo srušeno i tom prilikom je poginulo mnogo ljudi.

- I šta se ispostavilo? Godinu dana pre tragedije stanari su pisali žalbe lokalnoj administraciji i objašnjavalii im kako je nedopustivo da se boce s gasom drže u podrumu, pri čemu su ih upozoravali da se već osećao miris gasa. Ali nijedan činovnik nije reagovao.

- To je klasičan slučaj uništenja povratne veze između vlasti i naroda - rekao sam mu. - Šta je povratna veza kod živog organizma? To su osećanja kojima on reaguje na situaciju. Što su suptilnija i dublja ta osećanja, time je brža reakcija, izoštrenija intuicija i veće šanse za

preživljavanje. Kod bezosećajne osobe mehanizam povratne veze počinje da se gasi. Naravno, to uzrokuje degeneraciju njenih potomaka.

Uzmimo na primer dinosauruse. Oni su dali prednost uvećanju mase i spoljašnjoj neranjivosti te su stoga mirno izumrli. Preživeli su ranjivi, slabi sisari, koji su bili vrlo osetljivi i to tako što su veoma intenzivno osećali bol. Da bi mogli da prežive, morali su brzo da se razvijaju. Bol i bolest svedoče o tome da postoji uzajamna veza između živih bića i okruženja. Čovek se od životinje razlikuje po tome što se brani ne samo u sadašnjosti, već i u budućnosti. Zbog toga životinje izumiru, a ljudi preživljavaju. Mehanizam strateškog opstanka, odnosno uzajamne veze s budućnošću naziva se moralnost. Poznavanje moralnih zakona omogućava čoveku da na buduće nesreće reaguje pre nego što se one dogode. Naša civilizacija je nastala i postoji zahvaljujući svetskim religijama, jer je od njih počelo odbrojavanje sadašnjeg vremena. A svetske religije su u ljudima pre svega negovale moralnost, zato što je to mehanizam spasenja duše i budućnosti.

Ali ovde postoji jedna nijansa. Ako čovek ne reaguje na automobil koji mu se približava, biće oboren, osakaćen i proživeće ogromne patnje. Ovde se mehanizam povratne veze ostvaruje za samo nekoliko sekundi. Međutim, ako čovek bude kršio zapovesti ili hulio na Boga, smrt će mu doći mnogo kasnije. Istina, s tom razlikom što će biti uništen ne samo on, već i njegovi potomci i rodbina.

Zbog toga, da bi mehanizam strateškog opstanka mogao da funkcioniše, nepoštovanje moralnih zakona se u normalnoj državi uvek strogo kažnjava. A popustljivost prema podlacima i kriminalcima je brzo dovodila do zanemarivanja moralnih i pravnih zakona. Zakoni regulišu međuljudske odnose. Nepoštovanje zakona dovodi do haosa u odnosima i država se raspada.

- Danas, u Ukrajini - nastavio sam - vrhuška ne samo što nije garant zakona, već je, naprotiv, „obrazac“ diskreditacije svih zakona.

- Dosta je priče o Ukrajini - odmahnuo je moj prijatelj rukom - nećemo da kvarimo raspoloženje. Uzgred, pogledao sam film o propasti Vizantije - „Propast imperije. Vizantijska lekcija“. U filmu se analiziraju glavni razlozi njenog raspada. Prvenstveno je reč o klanjanju zapadu. Zatim, u slabljenju vojnog potencijala, ogromnog raslojavanja između bogatih i siromašnih. A upravo se ovi procesi danas dešavaju u Rusiji.

- Ono što smatraš uzrokom po svemu sudeći je posledica. Klanjanje zapadu se pojavljuje zbog osećaja unutrašnjeg siromaštva. Samouništenje ekonomije i odbrane zemlje takođe je unutrašnje siromaštvo.

Moj sagovornik je neko vreme razmišljao.

- A šta onda predstavlja glavnu unutrašnju tačku oslonca bilo koje zemlje?

- Religija i moralnost - odgovorio sam mu šireći ruke. - Ekonomija zemlje je određena njenom politikom, a politika ideologijom. Ideologija se određuje moralnošću i religijom. Država je obavezna da podržava religiju i brani moralnost ako želi da opstane u budućnosti. U sitoj i bogatoj Vizantiji oslabila je vera u Boga. Što je više ljubavi u duši, time izostrenija i dublja postaje savest. Što je više ljubavi, to se strože brani moralnost.

U Hristovo doba niko nije obraćao pažnju na zelenaše i menjače novca u hramu. Nemoralni postupci su prestali da povređuju ljudske duše. Međutim, Hristu je bilo nepodnošljivo bolno da to gleda, te je bićem nasrnuo na trgovce i isterao ih iz hrama. Na taj način je spasao njihove duše. Kad ljudi prestanu da primećuju nemoralne postupke, kod njih je narušena povratna veza, što znači da im je ljubav napustila dušu. A onda sledi - „Neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 8:22).

U Vizantiji su se popustljivo odnosili prema krađama i pljačkanju države. Ljudi su se proklamovali kao vernici, ali su prestali da to zaista budu. Vera bez dela je mrtva, kako je napisano u Novom zavetu. Nepravedna dela uništavaju veru i zato, zarad zaštite vere, prestupnik mora odmah da bude kažnen. O tome se takođe govori u Bibliji. U Vizantiji se pojednostavio hrišćanske ljubavi tumačio sa idolopokloničke pozicije. Humanizam se pretvorio u beskičmenjaštvo, mekuštvo i pasivnost prema prestupnicima. Vizantija je bila osuđena na propast, pa su počeli da je pljačkaju i sa zapada i sa istoka.

Nedavno sam u jednoj televizijskoj emisiji čuo iznenađujuću informaciju. Pravoslavni istoričar Ivan Peresvetov napisao je da su Turci, osvojivši i uništivši Carigrad, učinili bogougodno delo zato što je u tom gradu pljačkanje i izdajstvo dostiglo kulminaciju. Moral je uspostavio turski sultan, koji je zauzeo Carigrad. Prvenstveno je kaznio onoga koji

mu je pomogao da to sproveđe u delo - time što je izdao svoje sunarodnike. Turski sultan je prosto i mudro razmišljao: ako je izdao svoje, nesumnjivo je da će izdati i mene.

Problem s građanima koji su ostali da žive u Carigradu, a koji i dalje nisu mogli da se uzdrže od krađe i svega onoga s čim vekovima nisu uspeli da se izbore vizantijski vladari, turski sultan je rešio za jedan dan. Izveo je na gradski trg trojicu okorelih lopova i naredio dželatima da im živima oderu kožu. Pritom je u prolazu dobacio da će im koža ponovo izrasti ako nisu krali. Naravno, nova koža nije izrasla ni kod jednog. U odranu kožu je naredio da se nabije seno i da se tri avetinje provezu ulicama Carigrada. Krađe su odmah prestale.

- A u današnjoj Rusiji - nastavio sam - situacija je prilično složena. Nedavno sam čuo iznenađujuću vest. Ispostavilo se da boljševici, kada su osvojili vlast, uopšte nisu znali šta da rade s njom. Kakva treba da bude država? Kakvi treba da budu zakoni? Da li bi trebalo da postoji moralnost? Ispostavilo se da na ovo pitanje niko nije imao odgovor. I zbog toga, u suštini, oni uopšte nisu gradili socijalizam, već carsku monarhiju, dakle potpuno suprotno. U socijalizmu su zemljom vladali zemljoposednici - a ovde su morali da budu kolhozi. Tamo je postojala čvrsta porodica, a ovde su porodicu uništili. Tamo je crkva zabranjivala abortus - a ovde su ga dopustili.

Lenjin je 1920. godine, u doba sovjetske Rusije, dozvolio abortus - i to se desilo 40-50 godina ranije nego u Evropi. Nakon toga se Lenjinovo zdravlje pogoršalo usled čega je pao u agoniju, što je bilo potpuno zakonomerno. Nakon pomenutih ukaza imunitet sigurno ne može da ojača.

A potom je u zemlji počela suluda improvizacija. Da ne bi umrli, revolucionari su morali da se sete hrišćanskih vrednosti.

Kada se Sovjetski Savez raspao svi su verovali da su reforme usmerene na izgradnju kapitalizma, dok su, zapravo, gradili isti onaj Sovjetski Savez, ali okrenut naopačke. Tamo je sve pripadalo državi - a ovde je sve moralo da pripadne privatnom vlasniku. Tamo je država bila jaka i umela je da se zaštiti, a ovde su sve učinili da unište državu, da je parališu i učine je krajnje slabom. U Sovjetskom Savezu su moral i ideju pokušavali da postave iznad novca i ekonomije, a u današnjoj Rusiji smo najvećom vrednošću učinili novac.

Sovjetska ideologija je pokušala da moralnost postavi iznad žudnje za profitom, ali je to bilo zamenjivanje jednog poklonstva s drugim: poklonjenje sadašnjošću su zamenili za poklonjenje parčetu hleba u budućnosti. Sistematska moralnost nije moguća bez vere u Boga. Paganin može da bude isključivo čovek koji je moralan i koji voli, ali njegovo iskustvo neće biti preneto na druge. Ideje komunizma su bile neubedljive, budući da ujedinjavanje ljudi nije išlo kroz ljubav i veru, već kroz uništavanje imovine, nasilje i klanjanje komadu hleba.

Nakon raspada Sovjetskog Saveza nepoštovanje prema državi se do krajnosti razuzdalo. Besmisleno je osuđivati reformatore zato što je njihovo ponašanje bilo zakonomerno. Onaj koji se klanja svetloj budućnosti, pre ili kasnije će preći na poklonstvo svetloj sadašnjosti, a malo kasnije će se klanjati sopstvenim životinjskim željama, proždirući i uništavajući sopstvenu vrstu.

U Rusiji svi procesi protiču vrlo brzo. Budućnost zapadnog društva je upravo sadašnje stanje iz kog Rusija pokušava da se iskobelja.

Kad su došli na vlast, reformatori postsovjetskog perioda takođe nisu znali šta s njom da rade i zato su pokušavali, po navici, da sve ideje pozajme sa zapada. Ali evropske zemlje imaju zalihe stabilnosti, moralne i ekonomski zakone koji postoje hiljadama godina. Zalihe snage su ogromne tako da Evropa još uvek odoleva bez obzira na tendencije degeneracije.

Socijalizam se prvo srušio u glavama ljudi, a to se desilo 70-ih godina. Tada su svi shvatili da komunizma neće biti. Čim narod počne da prezire svoju državu, on je osuđen na propast. Unutrašnje siromaštvo se pre ili kasnije pretvara u prezir prema sopstvenoj zemlji.

Pre nekoliko dana je na televiziji prikazana jedna reportaža iz Australije. Farmeri su obično orali njive, ali te godine, iz nekog razloga, nisu to učinili. Jazbine brojnih miševa nisu bile uništene i posle nekog vremena milioni glodara su se stuštali na farme. Izjedali su žive svinje, koje su skičale u oborima. Miševi su pojeli sve, čak i žice, a zatim su počeli da se proždiru međusobno. Jedan stariji farmer je pred kamerama rekao: „Čim sam video da su počeli da jedu jedni druge, shvatio sam da je to kraj, da će svi nestati. I, zaista, već sledećeg dana više nije bilo nijednog miša“.

Odmah sam se setio članka iz novina pod nazivom „Pacovski kraljevi“. Kada se pacovi namnože, nikakvi metodi borbe protiv njih ne pomažu. Tad se primenjuje samo jedan, ali nepogrešiv metod. Naime, ulovi se krupan mužjak pacova i mori se glađu, a zatim se u njegov kavez pusti slabiji. U životinjskom svetu proždiru jedino kržljave predstavnike vrste. Kod visokorazvijenih predstavnika postoji tabu proždiranja svoje vrste. Gladan pacov ruši tu barijeru, a kada se u njemu ustali navika da proždire pripadnike svoje vrste, takav mužjak se pušta u divljinu. Primećeno je da svi pacovi odmah napuštaju oblast gde on boravi. Naučnici ne mogu da objasne tu činjenicu, ali ovaj fenomen besprekorno funkcioniše.

Zapravo je to povezano s bioenergijom. Kad životinja počne da jede svoju vrstu, u izvesnoj meri ona jede samu sebe i u njoj se uključuje program samouništenja. Program se širi po čitavoj pacovskoj zajednici. Pacovi osećaju katastrofalnu situaciju i beže pokušavajući da zaustave ovaj proces. Deo njih verovatno strada, jer ne mogu da pobede aktiviran program samouništenja. (U suštini, fenomen se naziva metodom „pacovskog vuka“, ali to ne menja njegovu suštinu).

Odmah se možemo setiti kravljev ludila koje je pre nekoliko godina zastrašilo ceo svet. U Engleskoj se pojavila prava panika jer je epidemija počela upravo tamo. Mozak nesrećnih krava se rastakao, tj. pretvarao se u kašu. Naučnici su grozničavo tražili najopasniji virus, ali ga nisu pronašli zato što ga nije ni bilo. Ispostavilo se da su krave hranjene jelom napravljenim od ostataka njihove vrste. Kosti i hrskavice ubijenih krava su mleli u brašno i koristili ga kao hranu za druge krave. Zbog toga se i pojavio program samouništenja, koji je dovodio do rastakanja mozga.

Ritual čaja se nastavio. Uzeo sam čajnik i sipao vruću vodu u šolje koje su stajale na stolu.

- Danas u celom svetu vladaju „pacovski kraljevi“ - rezimirao sam. - Monarhija današnjeg vremena.

Moj prijatelj je polako pio čaj zagledan ispred sebe, a zatim je otegnuto rekao:

- Kako se može poboljšati situacija u Rusiji? Kako pobediti činovnike?

- Može ih pobediti samo rad i javno mnjenje - odgovorio sam mu. - Ali društvo se ujedinjuje samo onda kad postoje cilj, vera i moral. U principu, Rusija ide ka tome.

- Ipak - rekao je, upitno me gledajući - da li će zemlja propasti ili neće?

Posmatrao sam kroz prozor oblačno nebo i odugovlačio sa odgovorom. Bila je kasna jesen i ove godine je bila neobično topla. Okrenuvši se ka svom sабеседнику, rekao sam mu:

- Dijagnostikovali su mi rak 1991. godine. Moj rođeni brat mi je rekao da mi nisu ostale nikakve šanse da preživim. Tada je za mene sve izgubilo smisao i preostalo mi je samo jedno - da se pobrinem za svoju dušu. Postao sam blaži, bolji, setio sam se ljubavi. Dušu mi je obasjala svetlost. Posle toga se moja budućnost promenila. Svako od nas može da se brine o svojoj duši. Kroz ljubav i veru, uzdržavanje i disciplinu, mi spasavamo dušu a zajedno s njom i budućnost. A na nivou duše smo svi jedno, i ako se spase jedan, mogu se spasiti svi. Nekoliko svetaca je spasilo Sodomu i Gomoru.

Navikli smo da svecem smatramo osobu koja se neprestano moli, praktično ništa ne jede i izdvaja se iz društva. Ali to su samo spoljašnji znaci svetosti. Zapravo je svetac onaj koji se brine o svojoj duši, onaj za koga su ljubav i vera na prvom mestu. Pogledao sam na suptilnom planu kako izgleda duša čoveka koji voli. Ona svetli. Verovatno zato takve ljude i nazivaju svetim. Dakle, u današnje vreme, svako od nas može da bude spasitelj čovečanstva, a ako ljudi to budu shvatili, tada će se pojaviti šansa za sve nas.

RAZMIŠLJANJA

Obično se budim oko četiri sata ujutro. U to vreme je dobro ne samo moliti se, već i razmišljati. Nekada, kada su mi u snu dolazile nove misli i zanimljivi zaključci, odmah sam se budio, hitao da uzmem beležnicu i da u nju unesem nove ideje. Sada se budim, fiksiram sve to u svesti i nastavljam da spavam. Kada se ozbiljno usredsredimo na neku temu, proces spoznaje odvija se neprekidno. Tokom dana razmišljam kroz pojmove, a u snu i rano ujutro - kroz suštinu, smisao tih pojmoveva. Filozofi ne bi trebalo da spavaju ujutro jer im se neće pojavljivati novi modeli sveta.

Osmehnuo sam se prisećajući se tuče koja se desila na kongresu filozofa. Kad se duša gasi, nedostaje duhovne energije za stvaranje novih modela. Stoga se pojavljuje fanatizam i čovek je zapenušano spreman da brani svoj jedini koncept. To više nisu filozofi, već vojnici kojima je zabranjeno da razmišljaju kad dobiju naređenje. Kad se mozak pretvori u mišiće, ništa dobro se ne može očekivati.

U grudima mi se opet začula škripa te sam podrhtavao od kašlja. Početak je decembra meseca a moji problemi sa rinitisom i plućima traju već skoro mesec i po dana. Pritom se ne osećam bolesno. Moje stanje je očigledno povezano sa izlaskom knjiga iz štampe. Dolazi do zakonomernog i očekivanog pročišćenja na sve suptilnijim nivoima. Rinitis obuzdava požudu, a kašalj gordost i gnev.

Proverio sam na kojim nivoima se dešava protresanje. Zahvaćeno je 17 slojeva. Prva tri sloja duše povezana su s telom, a dublji slojevi ne zavise od tela, već, suprotno od toga, primarni su u odnosu na telo. Iznenada sam se setio poslednjeg ruskog cara koji je sedamnaestostruko premašio smrtonosnu granicu. Postoji neka sličnost. Da bi Rusija preživila verovatno je neophodno naučiti sačuvati ljubav prema Bogu pomoću destabilizacije 17 nivoa duše. Ovi nivoi se mogu nazvati najvišim čovekovim osećanjima.

Kašalj me je ponovo protresao. Zanimalo me je s kojom situacijom može biti povezano uniženje ovih slojeva duše? Prisećao sam se različitih situacija poredeći svoju reakciju na njih s mojim trenutnim stanjem. Ličilo je na izdajstvo i uvredu voljene žene. Sa Višeg plana je mogla da mi pristigne neka situacija, ali mi je stigla bolest, što znači da neću proći

kroz situaciju ili mi je, pak, bolest dovoljna da bih se harmonizovao. Za svaki slučaj je trebalo pokušati da oprostim i naučim da sačuvam duševnu toplinu bez obzira na to kakvu mi uvredu nanela bliska osoba. Za to je potrebno da intenzitet i kontinuitet ljubavi bude vrlo visok. To je čudno, jer ja to činim već odavno, ali sudeći po osećanjima, ljubav mi se nije uvećala u duši. Nešto je predstavljalo smetnju. Očigledno je da nešto nisam razumeo do kraja. Ponovo sam se zakašljao, a zatim sam zatvorio oči pokušavajući da se razvezem od svega.

Iz nekog razloga sam se setio razgovora koji se ticao biblijske teme. Kad udarim u zid, ponekad me savlada očaj. Iako znam da će nakon toga doći novi pomak, dosezanje novog nivoa, svejedno ne mogu da prevaziđem očaj. Nekom prilikom sam se u razgovoru sa jednom ženom dotakao ove teme i setio sam se da je čak i Hristos raspet na krstu osetio očaj.

- Ni slučajno - nežno me je ispravila ta žena -Hristos uopšte nije očajavao. On se samo molio.

- A kako onda shvatiti reči: „Bože moj, zašto si me ostavio?“

- To i jesu reči molitve.

- Hoćete da kažete da moja slika o Hristu nije sasvim ispravna?

- Da - odgovorila mi je. - Isus Hristos je izgovorio stih Psalma 21. koji glasi: „Bože moj! Zašto si me ostavio udaljivši se od spasenja mog, od reči vike moje?“

Potom sam dugo razmišljao o tome kakav smisao ima ovaj stih. Ispostavilo se - ogroman. Mi smo sazdani tako da od detinjstva reagujemo na svet koji nas okružuje i oponašamo svoje roditelje. Upravo tako, kroz oponašanje se odvija učenje i razvoj. Majka se nežno osmehuje detetu i ono joj se, zauzvrat, takođe osmehuje. Ona ga ljubi i miluje i ono dušom teži ka njoj. Ona se stalno brine o njemu i ono to pamti i tad počinje samo da pruža ljubav i duševnu toplinu. Pesme se pevaju dušom. Majka peva uspavanku i detetova duša se raskriljuje. Dete ne sumnja u to da ga majka voli, da to osećanje u njenoj duši ništa ne može da zaustavi - i ono isto tako samo počinje da voli ceo svet bez prestanka. Duša mu se harmonično razvija i tada ga čak i najveći talenti i ogromne sposobnosti neće pretvoriti u đavola.

Svi mi podsvesno znamo da je našu dušu stvorio Bog i da je svakog delića sekunde održava Njegova ljubav. Kad znamo da nas Bog uvek voli, tada i mi Njega volimo, kao i ceo svet koji je On stvorio, i taj osećaj nikada nećemo izgubiti. Kad shvatamo da svi gubici i patnje predstavljaju spasenje za našu dušu i ljubav, onda postepeno shvatamo da su naše patnje i gubici dokaz božanske ljubavi, a ne njeno opovrgavanje. Ali ako mislimo da je Hristos video kako mu je Bog okrenuo leđa - onda i mi, oponašajući Hrista, možemo da kažemo da je Bog zaboravio na nas i da nas ne voli. Tad naša duša neprimetno počinje da se ispunjava mržnjom ili ravnodušnošću.

U pitanju je samo predstava o Isusu Hristu - razmišljao sam. - Od toga kako je ona formirana zavisiće da li volimo ili mrzimo svet.

Naša duša se svakog delića sekunde hrani božanskom ljubavlju, ali kada se previše zaokupimo interesima duha i tela, naše pamćenje i savest prekrije zaborav.

Ponovo mi u sećanju nadire jedna davna i neobična priča, odnosno razgovor s jednim poznanikom koji je bio njen neposredni učesnik.

- Kažeš da me ona voli?
- Da - odgovorio sam mu.
- Zašto me je onda prevarila s drugim?
- Zato što te voli.
- A zašto se udala se za njega?

- Zato što voli tebe. Trebalo je da imate dete, ali ti ne bi mogao pravilno da ga vaspitaš zato što ti je u periodu njene trudnoće pretila bolest i smrt. To, kao prvo. Kao drugo, ukoliko bi ti bio fizički otac deteta, ne bi izdržao i ne bi imao šanse da preživiš nivo čišćenja koji je bio neophodan za njegovo pojavljivanje na svet. Ali ona voli tebe, i, premda ni sama ništa ne shvatajući, intuitivno se tako ponaša da bi ti spasila život. Zbog toga je tvoje dete, čija se duša već nekoliko godina nalazi pored vas, moralo da se rodi od drugog muškarca. Ono što smatraš izdajom zapravo je bilo tvoje spasenje.

Čudna priča. Zatim su se više puta sretali čisto prijateljski, a njihova ljubav je nastavila da se razvija. Međutim, oni to nisu znali. Tada je bila već udata žena, postala je vernica i nije bilo govora o nekim

intimnim odnosima. Njihova osećanja su postala svetlijia i lepša. To je, istovremeno, bila ljubav, bol, gubitak i spokoj.

Poželeo sam da na suptilnom planu vidim kako će izgledati njihove dalje sudbine. U sledećem životu se neće sresti jer je on još uvek prilično uzdrman. Duša mora da mu se smiri kako bi mogla da prođe nova iskušenja. Znači, u sledećem životu će ga čekati još puno patnji. Mnoge žene će morati da mu rane dušu kako bi shvatio: ljubav ne sme da sraste s požudom, željama, životinjskim principom. Božansko ne sme da sraste sa ljudskim. „Caru Carevo, a Bogu Božje“, govorio je Isus Hristos. Međutim, nakon onog drugog života, ponovo će se sresti, ali neće dugo biti zajedno. Mogli bi da imaju divnu decu, ali će on umreti, ili će je ostaviti.

„Život je škola“, razmišljaо sam. Kada stupimo u tu školu, moramo da shvatimo zašto nam je bila potrebna. Onaj koji pravi izgrede na času, ne želi da uči i propušta nastavu, biva izbačen iz škole. Život je škola koja može postati univerzitet za one što uče da vole.

Ponovo su mi krenuli napadi dugog kašlja, što je značilo da još uvek nisam bio u stanju da oprostim ženi koja je povredila moja osećanja. Zatvorio sam oči i pokušavao da se opustim. Bog nas voli svakog trenutka. Prisutan je u svakom čoveku i svemu što vidimo. Otud, svaki bol i nezadovoljstvo koji unižavaju kratkotrajne, prolazne vrednosti, ne smeju da utiču na ljubav. Kašalj je iznenada prestao. Prošlo je pola sata, pa onda i sat vremena, ali više nije bilo ni rinitisa, niti kašlja. Verovatno sam nešto shvatio. Koliko je vredna ispravna slika, ispravan model sveta.

U sećanju mi se pojavio drugi razgovor - o propasti Vizantije. Jednoj poznanici sam objašnjavao kako je raspadu Vizantije prethodio raspad duše njenih žitelja, jer se duša raspada zbog krađe, trke za zadovoljstvima, odbacivanja ljubavi i slabljenja vere.

- Ako je tako, tad smrt Vizantije treba povezati s pravoslavlјem - zaključila je ona. - To znači da je ono oslabilo i samim tim je prestalo da brani moralnost i poštovanje zapovesti.

Ove reči su me naterale da se zamislim. Verovatno se pitanje može postaviti ovako: šta je omelo pravoslavlje da spasi veru i moralnost vizantijskih podanika?

- Da li imate izgrađeno mišljenje o tome? - upitao sam je.

- Nemam - odgovorila mi je - samo znanje iz istorije, da su postojale četiri pravoslavne države. Dve su propale - Vizantija i Rusija, a dve su prestale da budu ono što su bile, odnosno - promenile su veru. Malo je kome poznato da su svojevremeno Egipat i Sirija bili pravoslavne države.

- Iskreno rečeno, nisam istorijski potkovan. Mogu samo da postavljam hipoteze. Čini mi se da je duhovna kriza, koja je svojevremeno sazrela u Vizantiji, bila pre svega povezana sa stabilnošću, izobiljem i bogatstvom. Intenzitet ljubavi nije bio dovoljan da se prevaziđe takav teret ovozemaljske sreće; iz opljačkane Vizantije su pedeset godina iznosili zlato i dragocenosti. A zašto je bilo malo ljubavi - to je već ozbiljno pitanje. Mislim da je bilo povezano s pogrešnim razumevanjem onoga što je govorio Isus Hristos. Bog je jedan i svet je jedan. Zamislite da čovek striktno poštuje devet od deset zapovesti i da smatra sebe svecem. Da li ga možemo smatrati iskrenim vernikom?

Nastala je pauza.

- Osećam da se ovde krije neka smicalica - osmehnula se moja sagovornica. - Ne. Najverovatnije ga ne možemo smatrati vernikom.

- On ne poštuje zapovest „Ne ubij“. Na primer, ubio je nekoliko desetina ljudi i spremam je da ubije svakog ko mu se nađe na putu. Da li ga možemo smatrati iskrenim vernikom? Teško. Iz prostog razloga što kršeći jednu zapovest, kršimo sve ostale. Kad se žena podvrgava abortusu, naročito kad je u pitanju njena prva trudnoća, ili je ona u poodmakloj fazi, to je takođe ubistvo. U drugom mesecu trudnoće detetu izrastaju prstići, a nakon dva meseca ono već sve razume i reaguje na okruženje. Stoga pokušava da se sakrije od klešta, kojima se obavlja abortus, i u strahu prekriva lice rukama. Ako žena, ne razmišljajući, želi da abortira, može li se nazvati vernicom? Ima li u njenoj duši ljubavi? Hoće li poštovati druge zapovesti? Teško.

Zamislite sad drugu situaciju. Imamo deset glavnih zapovesti, a prva počinje ovako: „Mi smo tvoji bogovi i desetorica nas je...“. Da li se u tom slučaju mogu poštovati preostalih devet?

Žena se premišljala.

- Teško mi je da kažem bilo šta određeno.

- Zapovesti se neće poštovati - odgovorio sam na svoje pitanje. - Reč je o tome da su sve one usmerene na spasenje i zaštitu ljubavi, a ljubav je simbol jedinstva. Zbog toga idolopoklonik u startu ima daleko manje mogućnosti da voli nego monoteista. Ako imamo deset bogova, onda će se jedna osoba moliti bogu novca i ubijaće zarad njega, druga će se moliti bogu razaranja i pretvoriti se u satanistu, a treća će se moliti bogu seksa. Iza svega toga će se kriti poklonjenje životinjskim i ljudskim nagonima. Jedino razumevanje da je Tvorac jedan omogućiće čoveku da prevaziđe svoje životinjsko stanje.

U hrišćanstvu, koje je zahvaljujući caru Konstantinu postalo državna religija, mnoge odredbe su uvedene na osnovu razuma i u korenu su bile protivrečne onome o čemu je govorio Isus Hristos. Samo teza o tome da je Zemlja ravna ili da se nalazi u centru Vajsona, već je dovodila do raspršivanja precizne slike sveta.

- Šta ima loše u tome što ljudi misle da je Zemlja ravna? - upitala me je.

- To je grubo narušavanje Prve zapovesti - odgovorio sam joj. - Remeti se princip jedinstva Vajsona. Da li znate kako takva predstava izgleda u podsveti? Sedmostruka koncentracija na srećnu sudbinu. Zašto? Sad ću vam objasniti.

Svaka religija otkriva čoveku univerzalne zakone koji su povezani sa ustrojstvom Vajsona. Informacije o stvaranju Vajsona se pojavljuju kao božansko otkrovenje, kao natčulno iskustvo. Istine dolaze iz podsveti, iz naših Viših, suptilnih, osećanja, i, konačno, iz ljubavi. Svest i razum obrađuju sve ono što nam je pristiglo. Budući da su logika i svest povezani s telom, oni inicijalno ne mogu da pruže tačnu sliku sveta.

Predstava da je zemlja ravna model je povezan s našim telom, s našim vidom. To i jeste koncentracija na delić, a na štetu celine, ili višestruka koncentracija na srećnu sudbinu.

Kako dolazi do tako silnog pojačanja gordosti? U pitanju je prost mehanizam. Ako ćelija bude zamišljala kako izgleda organizam, koristeći jedino svoje iskustvo, proizilazeći iz tela, njena slika može biti iskrivljena, pri čemu će joj se gordost i agresivnost uvećati. A zatim će doći do logične transformacije u kancerogenu ćeliju.

Od načina na koji zamišljamo svet zavisi naš način razmišljanja. Ako verujemo da je Zemlja ravna, naš način razmišljanja će biti jednodimenzionalan, odnosno ograničen, što znači agresivan. Zbog toga je osoba, koja propoveda princip „Zemlja je ravna“, osuđena na pojačanu agresivnost, pri čemu postaje okrutna i tlači druge, što znači da je osuđena da živi u surovim uslovima, a zauzvrat da i drugi prema njoj ispoljavaju agresiju. Tada će se urušiti njena pogrešna slika sveta, intuitivna težnja ka Bogu će se pojačavati i ona će dobiti šansu da preživi. Prostom jezikom rečeno, osoba sa pogrešnom slikom sveta nema pravo na sreću i blagostanje. Bezbednost i izobilje će iskvariti njenu dušu i ubiti je.

Primetio sam da je moja sagovornica pokazala živo interesovanje za pokrenutu temu. Usledilo je njenovo novo pitanje:

- A kako na čoveka utiče predstava da Zemlja nije samo ravna, već je i beskonačna?

Nasmešio sam se.

Ova teza u podsvesti izgleda kao trinaestostruko uništenje subbine. Oni koji veruju u nju, osuđeni su na smrt, ili će morati da žive izloženi stalnim uniženjima, raspadu i razaranju.

- Čudno - iznenadila se. - S čim to može da bude povezano?

- Kada zamislite beskonačnu zemljinu površinu, automatski imate predstavu o vremenu koje je potrebno za kretanje po njenoj površini. Ako je vreme beskonačno, onda se ono nije ni pojavilo i neće se završiti. Dakle, pojam Tvorca gubi svoje značenje. Ako su Vasiona i vreme beskonačni - Boga nema. Tada je površina Zemlje u obliku materije, prostora i vremena večna i neuništiva.

Ali tada ne može da postoji pojam kretanja. Suština kretanja je u sažimanju vremena: uzrok se spaja s posledicom. Ako u Vasioni postoji uzrok, on pre ili kasnije mora da se spoji s posledicom. Ako je vreme beskonačno, uzrok i posledica se ne mogu sjediniti. Ako u Vasioni postoji kretanje, znači da mora postojati početak i kraj Vasione.

Stoga, teza o tome da je površina Zemlje ravna predstavlja direktnu podsvesnu agresiju prema Bogu. U tom slučaju, za obnavljanje ispravne slike sveta je potrebno neprestano uništenje subbine. „Večnost“ u obliku materije, prostora i vremena mora da bude podložna

neprestanom uništenju - tek tad će se duša podsvesno okretati Bogu i dobijati ljubav neophodnu za opstanak.

- Da, tako je - složila se moja sagovornica. - Imam i drugo pitanje. Hrišćani su do XV veka verovali da se Zemlja nalazi u centru Vasiona, a crkva je spaljivala na lomači sve one koji su u to sumnjali. Kako je na čoveka uticala takva predstava o svetu?

- Znate li zašto su spaljivali jeretike? Zato što su osećali da je njihova slika sveta krhkka i pogrešna. Što je čovek udaljeniji od istine, time agresivnije brani svoje mišljenje. Pravu istinu ne treba štititi, ona štiti samu sebe. Dovoljno ju je izgovoriti. Fizičko uništenje protivnika je puki paganski običaj. Istina, danas je svet postao civilizovaniji - jedino što su filozofi skloni fizičkim obračunima.

Dakle, ideja o tome da se Zemlja nalazi u centru Vasiona predstavlja trinaestostruko uništenje duše. Naravno, ova ideja uvećava gordost i dovodi do ogromne agresivnosti. Čim čovek pokaže svoju isključivost, oseća da je bogoizabran, postavi sebe u središte univerzuma, u njemu odmah jača gordost, osećaj nadmoći i agresivnost. Zbog toga su kosmogonijski sistemi, pozajmljeni od pagana antičke Grčke, odigrali ne baš pozitivnu ulogu u životu posthrišćanskog sveta. Oni su, u podsvesti, neprimetno uništavali ljubav i pojačavali žudnju ka blagostanju, što znači i ka novcu. Pravoslavlje nije tako dramatično uništavalo svoje protivnike, dok je katolicizam, spaljujući sve one koji su tvrdili da se Zemlja okreće oko Sunca, pojačavao svoje destruktivne tendencije. Sa poklonjenja ljubavi i Bogu, srozao se na nivo poklonjenja blagostanju.

- Ako sam vas dobro razumela - rekla mi je - u Vasioni ne mogu da postoje beskonačni procesi.

- Pravilno ste me shvatili.

- Dakle, Vasiona ne može da bude beskonačna?

- Naravno.

- A zašto su onda prvi hrišćani preuzeli model Vasiona od pagana?

- Deca se na početku uvek svrstavaju u opoziciju - odgovorio sam joj. - U judaizmu je slika sveta kodirana i stoga se iznosi posredstvom slike koje se mogu tumačiti na različite načine. Otud judaizam nije

pružao jasno i precizno razumevanje. A budući da su se mnogi hrišćanski kanoni odobravali na skupovima i saborima, pojavilo se iskušenje da se prihvati model sveta koji bi za sve bio jednostavan, logičan, razumljiv i prijatan. Takav model, naravno, uslovljen je razumom, ljudskom logikom, a ne mističnim otkrovenjima. Samim tim je u velikoj meri fokusiran na zemaljsku sreću i unutrašnji egoizam.

Međutim, Hristos je govorio: „Ne mislite da sam došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 5:17). On nije dao novi model stvaranja sveta, već je samo potvrdio prethodni. Ali u suštini je dao novi model stvaranja sveta, otkrivajući suštinu i smisao prve zapovesti. Apsolutno jedinstvo Tvorca podrazumeva i jedinstvo sa svim onim što je stvorio. To znači da su svi ljudi deo Tvorca, njegova deca i da, kroz neprekidnu i intenzivnu ljubav, razvijaju to jedinstvo na spoljašnjem planu i pritom sve više osećaju da su sinovi Božji.

Danas se u čovečanstvu već čuje alarm po pitanju genetski modifikovane hrane. Svetska mafija pokušava da uguši i taj protest, budući da ona stiče ekstraprofit. Vlada Moskve pokušava da grad očisti od GM hrane. Onaj koji stiče ekstraprofit spreman je da ubije ili da potkupi svakog ko mu stane na put. Sve dok ideja o ekstraprofitu vlada svetom, proces rasprostiranja GM proizvoda će uzimati sve više maha.

Uzgred rečeno, u islamskoj religiji Bog se naziva vrhovnim gospodarom svetova, odnosno nema reči o tome da se Zemlja okreće oko Sunca, čak ni o tome da je Sunce centar Vasione. Po njoj su sunce, planete i zvezde samo jedan svet koji je stvorio i kojim upravlja Tvorac.

Protegnuvši se, otvorio sam oči. Prigušena svetlost koja je dopirala sa ulice pomogla mi je da vidim koliko je sati. Bilo je šest ujutro. Čudno, ali kašalj i rinitis su zaista potpuno prestali. Znači da mi je imunitet ojačao, a duša oživila.

Misao o GM hrani mi ipak nije dala spokoja. Ona se može uporediti sa opasnim otrovima. Otrov je najobičnija supstanca koja informaciono deluje na čoveka. Ako se koristi u malim dozama, telo se navikava na nju i tada organizam počinje njome da upravlja.

GM hrana je informacioni otrov koji deluje na suptilne nivoe. Inače, pesticidi koji se danas izdašno koriste u poljoprivredi mogu da naškode čoveku čak i na genetskom nivou. Međutim, transgenski

proizvodi nanose štetu koja spolja nije toliko primetna, ali je iznutra daleko opasnija, dublja i sveobuhvatnija. Njihov informativni otrov ne uništava samo čovekovo telo, već i nekoliko njegovih budućih pokolenja.

Dakle, ako logički rasuđujemo, čovek koji ima malo vere i ljubavi, odnosno čija duša slabi i vene, biće daleko podložniji uticaju GM proizvoda. Samim tim će on češće oboljevati od raka, neplodnosti i imati nezdravo potomstvo. Zanimljivo je do kog nivoa mogu da „dospeju“ transgenski proizvodi?

Setio sam se crvenog, čvrstog paradajza, koji je dugo mogao da se očuva u frižideru ne kvareći se. On je delovao tako što je uzrokovao četvorostruko uništenje sudsine, zahvatajući prvi sloj duše. Zbog toga sam odbijao da ga jedem. Ali viđao sam i gore namirnice kod kojih uglavnom dolazi do uništenja prva tri sloja duše, tj. onih koji su povezani s telom. Dakle, ako u duši ima vere i ljubavi, ako se smanji zavisnost od tela i svesti, takvi proizvodi će naneti čoveku daleko manju štetu. Vreme je da se brinemo o duši. Tokom nekoliko prethodnih decenija ljudi su gajili i sejali transgenske kulture, a sad se one same razmnožavaju. Pandorina kutija je otvorena, proces je započeo.

Kada se geni iz jednog organizma premeštaju u DNK drugog, to utiče na strukture polja koje regulišu poređak među fizičkim genima. Ovo nalikuje grubom kršenju krivičnih i upravnih zakona koje može da dovede do srozavanja moralnosti. Ako se moralni zakon ne poštuje, bezakonje se javlja u svemu i svuda. Tad zakoni prestaju da funkcionišu i nastupa haos. Po svemu sudeći, naučnici su isprovocirali genetsko bezakonje.

Ruski narod još uvek nije poludeo zbog novca, niti mu se klanja. Hvala Bogu, pravoslavlje je odigralo svoju blagotvornu ulogu pozivajući na brigu o duši koja treba da bude na prvom mestu. Zbog toga će ljudima u Rusiji to biti lakše da učine. Iako Rusija prolazi kroz agoniju već oko dva veka, šanse za oživljavanje još uvek postoje.

Sveopšti lopovluk i raspad moralnosti briljantno je opisao Gogolj. Sve ono čemu svedoči u svom „Revizoru“ predstavlja stanje Vizantije uoči raspada. U principu, trebalo je da Rusija prestane da postoji. Situaciju je spasio komunizam. Pojavila se nova država i uprkos tome što na čelu nije imala cara, posedovala je novu, svežu energiju. A budući da

je stalno bila na ivici rata i uništenja, želeti to ili ne, podsvesna vera u Boga se uvećavala, a moralnost i kultura su je pratili.

Tokom devedesetih godina Rusija se srušila po drugi put. Tada su se pojačale aktivnosti usmerene ka njenom unutrašnjem raspadu. Istina, smetao je novi predsednik, koji je povrh svega i bivši čekista. Prvih godina su se njegovi ciljevi i interesi potpuno preklapali sa interesima društva i države i zato su rezultati bili vrlo dobri. Da bi se postigli postavljeni ciljevi, trebalo ga je uništiti - fizički ili politički. Iznenadujuće, ali ovaj plan je po svoj prilici zakazao jer je Rusija, uprkos svemu, ojačala.

U savremenoj međunarodnoj politici postoje jednostavna pravila: ako ne možeš da potčiniš ili uništiš - osmehuj se i zaklinji u prijateljstvo. Dakle, danas može da se pojavi suprotna tendencija - povlađivanje Rusiji u njenim željama. I pod ovom maskom je moguće propreti u vlast i potpuno kontrolisati državu.

Ako pročitamo Gogolja - razmišljao sam - možemo izvesti tužne zaključke. Pitao sam se šta kaže dijagnostika o ovom proroku? Da li je njegova smrt povezana s njegovim delom „Mrtve duše“? Možda je preuzeo sudbinu Rusije na sebe i baš zbog toga umro? Tragizam je, bez sumnje, bio prisutan u njegovoј sudbini.

Kao što je poznato, drugi tom „Mrtvih duša“, koji je Gogolj spasio, predviđao je Rusiji srećnu budućnost. Prevarant i lopov, Čičikov, koji je trgovao mrtvim dušama, morao je da se popravi. Zapravo, Čičikov je trgovao sopstvenom dušom; upravo nju je prodavao te stoga nije imao šanse da se popravi. Gogolj je to osećao: šansu nisu imali ni on, ni glavni junak niti Rusija. Bez vere u Boga, bez ljubavi prema Bogu, bez duševnih patnji, čovek pred kojim nema budućnosti ne može da prezivi - bez obzira na to bio on poštena osoba, lopov ili podlac.

Odrešujem se i izlazim na informaciono polje. Slika je vrlo loša. Kod Gogolja nije bila prisutna tema gordosti ili ljubomore, već raspad duše na četiri nivoa. Ovakva slika se obično vidi kod prostitutki ili žena koje su prekinule prvu trudnoću. Nemoral i raspad duše. Stupam na suptilne planove i pokušavam da pronađem uzrok takvog stanja njegove duše. Neverovatno, ali to nije povezano ni sa piščevim roditeljima, niti s njim samim. „Nišan“ je ciljao malo po strani. Da, to je zaista bila Rusija.

Kad čovek teži da razume suštinu stvari i pojava, on doseže suptilne planove na kojima su svi ljudi jedna celina. I tada prorok, koji

pokušava da pomogne narodu i državi, nesvesno na sebe preuzima njihove nečistoće, a zatim umire. Opasno je biti prorok. Gogolj je, kao prorok, pokušavao da pomogne zemlji i da je spase. Pritom se otisnuo na suptilne planove, stupio u rezonancu sa sudbinom države, a onda je kod njega nastupio raspad.

Moralna osoba pre svega spasava dušu. Zbog toga se ona ne plaši telesnih patnji jer se kroz te patnje njena duša pročišćava i pojavljuje se nova budućnost. Čovek poseduje nekoliko aspekata budućnosti. Prvi je povezan s telom i raspada se zajedno s njim, drugi je povezan s decom i potomcima, treći s njegovom lozom, narodom i državom, dok je četvrti povezan sa svim ljudima na Zemlji. Čovek može da umre, ali da pritom spase budućnost svojih potomaka ili celog čovečanstva.

Međutim, ogromna većina ljudi pre izabere raspad duše - to im omogućava da prežive u sadašnjosti, ali zato budućnost biva oduzeta njihovim potomcima.

Gogolj je bio osuđen na propast i to je predosetio. Dotakavši sudbinu Rusije, on je umro prvi. Njegova dela su ostala kao podsećanje na nemoralnu atmosferu u državi, koja se nalazila na ivici smrti.

Istoričari samo prenose događaje. Ako pokušavamo da shvatimo čoveka tako što istražujemo tragove koje on ostavlja u pesku, ili posmatramo samo premeštanje njegovog tela, naravno, uspećemo da oblikujemo manje više ispravnu sliku, ali će nam mnogo toga u njegovom ponašanju i događajima ostati nerazumljivo i nedostupno budući da su svi događaji i sve stvari u međusobnoj vezi. Dakle, ne radi se samo o telu niti je sve definisano nagonima. Da bismo razumeli čoveka, moramo da shvatimo šta se dešava u njegovoj duši i svesti. Istorijski događaji se odvijaju u skladu sa istim principom kao i događaji u životu jedne osobe. Ratovi, epidemije i katastrofe se ne dešavaju toliko zbog nečega, već za nešto, u ime nečega.

Rusiji je bio potreban socijalizam radi njenog spasenja. Revolucije su joj bile potrebne da bi se zaustavio raspad duše i moralnosti. Rat, 1812. godine, potvrdio je da nema smisla klanjati se zapadnoj kulturi. Francuski vojnici su silovali, spaljivali i ubijali lokalno stanovništvo. Mislili su da će isto tako postupati i ruski vojnici, koji su se nalazili u Francuskoj, ali se to nije desilo. U Parizu su ruski vojnici dolazili u restoran i plaćali hranu koju su jeli. Jedino što su tražili bilo je da im ona bude brzo

pripremljena. Zato se i ruska reč „быстро“ (na ruskom: brzo - prim. prev.), pretvorila u francuski „Bistro“.

S klanjanjem zapadnoj civilizaciji, Rusija je upala u zamku poklonjenja zapadnoj kulturi, ne primećujući da su korenji ove kulture već u znatnoj meri istrulili. Odrekavši se sopstvene kulture, izgubivši moral, Rusija je gubila i svoju unutrašnju snagu. Kasniji moralni raspad je zatvorio mogućnosti za njen prosperitetni razvoj, stvaralaštvo i obilje. Istorijски догађаји који су уследили јасно су то доказали.

Nepomičно леžeћи, опуштам се и покушавам да умирим своје мисли. Сви smo jedno. Potrebno je само да shvatimo u kom правцу treba ići. U критичној ситуацији, или уочи смрти, код човека се osloboђају огромне сile. Ако у том тренутку не изгубимо ljubav према Богу и видјење Нјегове волје, тада ће наши поступци бити исправни. Они ће нам помоћи у спасењу душе. Најважније је да shvatimo и осетимо у ком смеру треба да се krećemo.

EMANCIPACIJA

Oduvek sam nastojao da shvatim gde se kriju korenji ludila koje je u Evropi otpočelo pre oko tri stotine godina. Kako je došlo do pojave takozvanog carstva razuma, koji je za svoj glavni cilj postavio svest i čovekov ego? Kako je nastao humanizam koji je zanemarivao dušu i klanjao se svesti i telu? Njegov karakterističan predstavnik bio je Žan Žak Ruso, veliki francuski humanista, koji je pisao knjige o pravednom društvu i vaspitanju dece. Međutim, svojih petoro dece je smestio u sirotište. Verovatno su ga ometali u stvaralačkom poslu.

Karl Marks, koji je pisao o tome kako treba izgraditi pravedno društvo, potrošio je čitavo bogatstvo. Međutim, za sopstvenu decu nije imao novac - oni su kod tog velikog filozofa umirali od gladi. Kao što je poznato, Engels je Marks-a snabdevao ogromnim sumama novca, smatrajući ga prorokom novog vremena.

Očigledno je da su u posthrišćanskom svetu počele da dominiraju paganske tendencije, uništavajući iznutra monoteizam. Ali glavni činilac je verovatno bio sledeći: nauka, koju su predstavljali Đordano Bruno, Galileo Galilej i Nikola Kopernik, ponudila je ispravniji kosmogonijski model sveta. Crkva je izgubila u takmičenju s naukom. Ljudi su verovatno doneli odluku: budući da se religija ispostavila kao nesposobna da shvati kako je uređen svet, znači da će teško biti sposobna da razume i društveno uređenje i čovekovo vaspitanje. Nakon toga je počelo poklonjenje carstvu razuma, koje je negiralo moral.

Međutim, i crkva je postepeno naginjala tome da prihvati prioritet i trijumf svesti. Otpočela je takozvana sekularizacija, poklonjenje svetu. Koliko je samo vredeo princip Ignacije Lojole: „Cilj opravdava sredstvo.“ Ljubav i moralnost on postavlja na drugo mesto, a zemaljske ciljeve na prvo. Kriza religije, koja je trebalo da brani veru, ljubav i moral, neminovno je vodila ka ugnjetavanju duše, njenom zanemarivanju, i poklonjenju svesti, odnosno budućnosti. Budućnost je važnija od ljubavi i moralnosti. Cilj opravdava sredstva. Nauka pobeđuje religiju.

Nedavno je u nekoj televizijskoj emisiji jedna žena, stručnjak, pričala je o katastrofalnom uticaju transgenskih proizvoda na živu prirodu. Pčele i drugi insekti, koji su prisiljeni da se hrane transgenskim kulturama, masovno izumiru. Naučnicima, koji su učestvovali u

nastajanju GM hrane i koji gorljivo nabrajaju prednosti novih sorti paradajza, kukuruza, soje, itd. postavljeno je samo jedno pitanje: „A da li ste proračunali kako ti proizvodi utiču na čoveka?“ Oni su odmahivali glavom i odgovarali „To nam nije dato u zadatak“.

Ekstraprinosi, koji garantuju ekstraprofit, simbol su srećne subbine, trijumfa carstva razuma. Novac je ugušio moralnost, koja priziva čoveka da se brine o sebi i svom potomstvu. Hristos je bio u pravu - nemoguće je služiti dva boga istovremeno. Današnja civilizacija se klanja mamonu i buduća potomstva onih koji danas žive na Zemlji po svoj prilici su već žrtvovani nezajažljivom Molohu (božanstvo kome su prinosili decu na žrtvu - prim. prev.).

Potpuno se rasanivši, ustao sam iz kreveta, obukao se i uputio u kuhinju. Previše je razmišljanja. Verovatno sam se preterano zaokupio pisanjem knjiga. Ne bi trebalo da misli guše osećanja. Stavio sam vodu u čajnik i gledao kroz prozor na jutarnji grad, koji je još uvek bio uronjen u tamu, ali osvetljen noćnim svetiljkama. Bilo je već kasno da zaustavljam misli. Pa, neka same prođu.

Poklonjenje svesti se pretvara u materijalizam, u telesnu pohlepu, a zatim se uključuje program samouništenja. Ponekad se on uključuje i ranije.

Po pravilu, čovek koji upravlja nekom državom preuzima na sebe energiju društva i realizuje je u delo. U Rimskom carstvu se nije slučajno pojavio Kaligula. Ovaj car je bio simbol uništenja moralnosti zbog sopstvenog blagostanja. Vladar sa огромnim nivoom gordosti neprestano boravi u nekoj od dve krajnosti - apsolutnoj okrutnosti ili potpunom mekuštvu. Istina, postoji i treća opcija: može da bude u procesu prelaska iz jednog stanja u drugo.

Danas svi uokolo pričaju o trijumfu nauke i tehnike, ali нико не pokušava da shvati šta se zaista događa s društvom, šta je uzrok bolesti, razaranja i nestajanja gradova, naroda i civilizacija. Istina, pre nekoliko decenija, jedan Englez je napisao članak u kome je naveo kako se osnovni uzroci raspada države kriju u samoubilačkim postupcima njenog lidera. U principu, on je u pravu. Savremeno društvo nema vremena da proceni postupke državnog lidera i da blagovremeno odgovori na njih ako su oni pogibeljni.

Šta tek reći o Rusiji... Car Nikolaj II je bio neverovatan primer za to kako unutrašnja okrutnost može da se kombinuje sa spoljašnjim mekuštvom. Bio je veoma blag i dobar porodični čovek, a istovremeno okutan prema sopstvenom narodu. Živeo je u skladu s programom samouništenja, osećajući da se njegova budućnost završila.

Dakle, uzrok trenutne situacije u Rusiji je stanje društva u kome se posle Oktobarske revolucije pokrenuo program samouništenja. On se uvek aktivira kada čovek gubi dušu i klanja se svesti i blagostanju.

Kako počinje gubitak duše? S pogrešnim pogledom na svet i rđavim vaspitanjem. Detetova duša se formira u detinjstvu i osjetljivo reaguje na okruženje, gradeći svoj sistem prioriteta osnovnih vrednosti. U odnosu na to kako dete vidi svet - takav će biti i program njegovih postupaka u narednim decenijama. Sovjetska vlast je podučavala decu potkazivanju sopstvenih roditelja, klasnoj mržnji, poklonjenju budućnosti. Kolektivizam i prijateljstvo, kao i uzajamna pomoć, o kojima se govorilo na početku, postajali su sve iluzorniji. Veliki cilj, koji su postavili boljševici, dopuštao je korišćenje svih sredstava. U takvom društву se na prva mesta probijaju najbezobzirniji i najneprincipijeljni ljudi čiji je zadatak bio da to društvo unište. To se i desilo.

Dakle, osnovni pokazatelj da neka civilizacija gubi dušu je pogrešno vaspitanje dece - takvo društvo za koje vera i moralnost nisu na spisku glavnih prioriteta.

Međutim, postoji još jedan vrlo važan aspekt. Prvi, osnovni model odnosa prema svetu dete ne usvaja pomoću svesti, već osećanja. Ovaj model ono pozajmljuje od majke i ako majka nema ljubavi u duši, ako ne preza od nemoralnog ponašanja i krši osnovne zapovesti, detetu već u utrobi može da se oblikuje izopačen karakter koji će aktivirati program uništenja sebi sličnih. Ovaj program uništenja drugih može da se pretvori u program samouništenja.

Malo ljudi se uopšte i zamisli nad tim zašto se dešava pojava da ukoliko žena osuđuje oca ili muža, dete u utrobi se preokrene i preporođaja zauzme karlični položaj. Ženina uvređenost i ogorčenost mogu dovesti i do umrsivanja pupčane vrpce, pa čak i do smrti deteta. Težak porođaj, carski rez, asfiksija, kao i komplikacije posle porođaja, posledice su detetove agresivnosti koja se pretvara u program samouništenja. To dovodi do pada imuniteta, i to ne samo tela, već i subbine, pa dete,

prilikom rođenja, može da ima traume, uz to potpuno neočekivane i absurdne. A onda se govori o tragičnim greškama medicinskog osoblja. Međutim, pravi razlog se sastoji u majčinoj agresivnosti, koja se prenala na dete. Konačno, osnovno nasledstvo koje dete dobija od svojih roditelja su osećanja.

Moji zaključci su povezani s praksom. Više puta sam konsultovao žene u poodmakloj trudnoći. Deca su im bila u karličnom položaju i to je pretilo vrlo ozbiljnim komplikacijama. Objasnio sam im da je to posledica njihove unutrašnje agresivnosti. One su potom oprštale svojim očevima, pokušavale da promene unutrašnji odnos prema njima, molile su se i plod u utrobi se okretao i zauzimao normalan položaj, nakon čega je porođaj bio uspešan.

Nehotice sam se setio nedavno odgledanog filma, koji su mi preporučili poznanici. Naziv filma je bio interesantan - „Telma i Lujza“.

- Ovaj film je o ženama? - zainteresovao sam se.

Moj prijatelj se nasmejao i odmahnuo rukom.

- Da, ovo je film o tome šta žene mogu da urade ako im muškarac stane na rep.

Film počinje čudno. Brižna žena priprema doručak svom mužu i trudi se da mu ugodi, a on odmahuje rukom i žuri na posao. Istog trenutka se kod gledaoca javlja antipatija prema mužu i saosećanje sa tom dobrom ženom. Ali s obzirom na to da ja imam veliko iskustvo u dijagnostici pacijenata, uvek sam zapažao samo jedno: ako muškarac ima averziju prema svojoj ženi, to znači da ga ona podsvesno uništava - bilo svojom vezanošću i ljubomorom ili zanemarivanjem i osećajem nadmoćnosti. Porodica je žena; upravo njena energija određuje da li će se porodica održati ili raspasti. Muškarac je prijatelj porodice, kako je jedna osoba to formulisala.

Dakle, muž odlazi na posao, a njegova supruga telefonom poziva prijateljicu i zajedno odlučuju da idu na pecanje. A zatim počinju da se događaju čudne stvari. Iz nekog razloga žena sa sobom nosi pištolj koji joj je muž poklonio i pakuje ogromne kofere, kao da kreće na put oko sveta. Iz navike sam ponovo situaciju preveo na jezik podsvesti. Veliki koferi su želja da žena napusti porodicu, da bude slobodna. Pištolj je podsvesna mržnja prema muškarcima, koja im oblikuje model sveta:

muškarci su zli, agresivni, od njih se treba braniti. Sa unutrašnjim stanjem junakinje filma očigledno nije sve u najboljem redu. Pogledajmo šta će ona dalje da radi.

Dešava se sledeće: ona i njena prijateljica kreću na pecanje, raduju se slobodi i nezavisnosti, a zatim odlučuju da se odmore, te svraćaju u neki kafić. Tu vidimo kako sve predstave o moralnosti kod naše junakinje nestaju jednim pokretom ruke kad joj se pruži prilika da oseti zadovoljstvo. Ona piće alkohol i flertuje s muškarcima dajući oduška svojoj požudi.

Na nivou svesti, ona ni u kom slučaju ne želi da prevari muža, jer sebe smatra primerenom suprugom, ali požuda za zadovoljstvom je iznutra razara i urla sasvim suprotno. Muškarci reaguju pre svega na unutrašnje stanje žena.

Po ko zna koji put sam se setio izreke: „Aristokratkinja se ne prepoznaje po odeći, već po tome kako se prema njoj ophode muškarci“. Odnosno, to kako se prema nama odnose ljudi nije određeno našom odećom, spoljašnjim izgledom, pa čak ni ponašanjem. Glavni faktor je naše unutrašnje, podsvesno stanje, koje mi možda i ne naslućujemo.

Neko vreme sam odlutao od filma da bih jasno shvatio vezu između dve faze jednog te istog procesa: snishodljivost i popustljivost prema grehu donosi bolest, samouništenje i smrt. Jedno se neizbežno pretvara u drugo.

Poslednji ruski car je blagonaklono posmatrao moralne zločine koji su se događali u zemlji. Ponašao se nemoralno prema narodu iako je spolja sve izgledalo uljudno. Popustljivost prema grehu pre svega kvari ženu i njenu decu, zatim društvo, a potom njegove vođe. Na kraju nastupa neminovni slom.

Danas u Rusiji žele da uvedu zakone kojima će se u potpunosti štititi prava deteta. Ne njihova duša, niti moralnost - već se zaštita odnosi samo na fizički nivo. To je ponovo trijumf carstva razuma. Najjednostavniji mehanizam za uništenje zemlje je uništenje njene budućnosti. Mehanizam je neprimetan, ali izuzetno efikasan. Pritom, sve može da se prikrije pričom o humanizmu i ljubavi prema bližnjem.

Uistinu, druga zapovest po važnosti, kako je govorio Isus Hristos, upravo je ljubav prema bližnjem. Slično tome i da je suptilna energija,

simbol talenata i sposobnosti, sporedna u odnosu na ljubav. Ali ako se sposobnosti postave iznad ljubavi, to nazivamo đavolizmom. Scena iskušenja Isusa Hrista, kada mu đavo nudi da se odrekne ljubavi radi sposobnosti, vlasti i moći, jasno pokazuje da je tako.

Zapovest „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“ može da se poštuje tek kada se svetački bude poštovao osnovni princip: „Ljubi Boga iznad svega“. Ako čovek gubi veru i krši zapovesti, radi se o poštovanju drugog principa đavolizma.

Iz toga i nastaje popustljivost prema grehu. Mi volimo, pomažemo i opraštamo onome koji se odriče Boga, zanemaruje zapovesti i uništava svoju dušu. Na taj način, voleći svog bližnjeg, mi doprinosimo uništenju njegove duše.

Hristovi sledbenici nisu mogli istinski da poštiju prvu, glavnu zapovest. Njihov osnovni slogan bio je: „Voli bližnjeg svog kao samog sebe.“ Na taj način su nastali izdanci satanizma, koji su potom uništavali posthrišćanski svet.

Poslednji ruski car je sveto poštovao princip „Voli bližnjeg svog...“. Bio je dobar otac i častan porodični čovek, ali bio je naslednik tendencije popustljivosti prema grehu, koja je decenijama jačala i crpela snagu ruskoj državi. Za bezbožnika, koji ne poštuje zapovesti, humanizam i dobrota su nedozvoljeni luksuz. Štaviše - samoubilački luksuz.

Druga zapovest ne sme da bude važnija od prve.

U mislima se ponovo vraćam na film. Podsvesna pohotljivost i nekontrolisana požuda dovode do logičnih posledica - ženu iz bara prati kavaljer s kojim je plesala. On zapaža da je ona našminkana i odevena za sve drugo, samo ne za ribolov. Prati je do automobila i naskače na nju sa željom da je siluje, ali, susrevši se sa otporom, počinje da je tuče. U tom trenutku se pojavljuje njena prijateljica s pištoljem u ruci, koja bez oklevanja puca u nasilnika. Da, ona je, svojevremeno, takođe bila žrtva silovanja. Da, zbog toga nema lični život. Da, zbog toga ima ogromne pretenzije prema muškom rodu. Ali pištolj može da se upotrebi i kao pretnja, može da se puca u vazduh, ili, na kraju krajeva, u nogu. Međutim ona mu puca u srce - čisto muški stil ponašanja. Žena bi morala da plače, vrišti i doziva u pomoć, a ne da joj reakcija na povredu bude hladnokrvno ubistvo.

Uloga emancipacije nije bila samo u tome da izjednači prava muškaraca i žena. Nežniji pol je počeo da od muškarca preuzima šemu konflikta i manire ponašanja. O čemu svedoči ovaj proces? Samo o jednom: raspadu duše. Ljubav koja hrani i stvara dušu deli se na suprotnosti - muški i ženski princip. Kada duša počne da vene, žene postaju grube, surove i pojavljuju im se muške crte. Muškarci, obrnuto, slabe i sve više liče na žene. Kad je ženu teško razlikovati od muškarca, to je pokazatelj da energije više nema i da su takvom društvu dani odbrojani.

Obe junakinje nastavljaju da se ponašaju kao muškarci. Umesto da pozovu policiju i pokušaju nekako da se ograde od onoga što se desilo, one napuštaju mesto zločina i odlučuju da se sakriju u Meksiku.

Da bi rodila zdravo dete i da bi uopšte rodila - žena mora da prođe kroz poniženja i da u onome što joj se događa vidi Božju volju. Tada će se njena ljubav uvećati i zahvaljujući tome će roditi zdravo dete. Žene sa visokom gordošću, po pravilu, nemaju zdravu decu.

Engleski naučnici su nedavno došli do interesantnih zaključaka: trećina žena koje imaju dve fakultetske diplome nikada neće roditi decu, a žene s jednom fakultetskom diplomom imaju mnogo bolje šanse da na svet donesu zdravu decu.

Dakle, naše junakinje uživaju u slobodi i krivudaju po predivnim putevima Amerike. Pretiču ogromnu cisternu i vozač kamiona im pokazuje nepristojne gestove. One su se toliko uznemirile jer ih je taj glupi i prljavi vozač uvredio do dubine duše. Gordost zahteva osvetu. Žene uopšte ne shvataju da su one same uzroci takvog ponašanja muškaraca. Dve izazovno odevene i našminkane žene, same u automobilu, daleko od naseljenih mesta. Pored njih nema muškaraca, što znači da su lezbejke, ili su u porazi za zabavom. Unutrašnje i spoljašnje stanje ovih žena je demonstracija greha, klanjanja požudi a vozač cisterne im svojim gestovima to stavlja do znanja. Ali naše dame nikako ne mogu da prihvate uniženje. One ne teže ljubavi, već osveti. Lascivnim gestovima pozivaju vozača da ih prati van puta, u stranu. A zatim, preteći mu pištoljem, primoravaju ga da izađe iz automobila i pucaju u cisternu napunjenu gorivom. Zapanjeni muškarac ne može da shvati u čemu je stvar, a podivljale žene kreću dalje, u potragu za novim

avanturama. I što su uspešnije njihove kasnije afere, više je okrutnosti u njihovim dušama, a ljubav brže umire.

Ova tendencija je osuđena na propast. Čovek može da preživi, ali da je prenese svojim potomcima koji će nakon nekog vremena oboljevati, umirati ili obitavati u siromaštvu.

Ukoliko čovekov život pogledamo u kraćem vremenskom isečku, uvek će se ispostaviti da beskrupulozni nitkov pobeđuje poštenu osobu i da živi mnogo bolje od nje. To je, takoreći, zemaljska tačka gledišta. Ali ako pogledamo kroz veće vremenske okvire, možemo da vidimo suprotnu sliku: potomci osobe koja je vernik i koja je moralna, uspevaju da prežive i dobijaju pravo na zdravlje i blagostanje, dok čovek koji je izgubio veru, ljubav i moralnost, može sam da preživi, ali njegovi potomci neće.

Stari zavet tvrdi da zao čovek neće imati potomstva, odnosno budućnosti. „Zao nema budućnosti”, rečeno je u Knjizi priča Solomonovih. Ali to ne znaju emancipovane junakinje filma. One idu sve dalje, ka slobodi od moralnosti, što dalje od ljubavi i milosrđa. U dobrom filmu se vreme sažima te se može videti kako se uzrok pretvara u posledicu. Na kraju, desetine policijskih automobila juri ove žene. Jedan policajac pokušava da ih spasi, shvatajući absurdnost njihovog ponašanja. Jasno mu je da su se one u početku štitile od nasilja, dok svi njihovi dalji postupci liče na histeriju. Ubeđen je da može da ih spase jer su ljubav i život za svaku normalnu ženu na prvom mestu. Zbog ljubavi žena je spremna da se povuče i da se potčini. Policajac ne zna da su kod njih već odavno ljubav, život i saosećajnost gurnuti u drugi plan. Lakše im je da umru nego da prihvate poniženje.

I konačno, završni kadrovi filma: iza njih su policijski automobili, a ispred je provalija. Žene se gledaju u oči i njihov izbor pada na drugu varijantu. Automobil munjevito povećava brzinu i u poslednjem trzaju one nestaje u ambisu. Ženska emancipacija je ovim dobila sasvim logičan završetak.

- Kada je snimljen ovaj film? - pitao sam svoje prijatelje.

- Pre nešto više od 15 godina - odgovorili su mi. - Nejasno nam je šta su autori želeli njime da poruče.

- Iskreno, posle ovog filma nema o čemu da se priča - zaključio sam i dodao: - Danas je svaki talentovan film očajnički krik koji upozorava na to da nam duša umire. A ljudi i dalje nastavljaju da brinu oko toga da li je pao indeks Dau Džonsa i strastveno izračunavaju budući profit.

Uzgred, pokušao sam da saznam kada je započeo proces ženske emancipacije. Prvo sam otkrio verziju da je počeo u Americi pre oko sto godina. A zatim, kada sam pročitao „Nevolje zbog pameti“, od Gribojedova, shvatio sam da u Rusiji taj proces postoji već dve stotine godina.

Šta Čacki govori o Sofiji? Ona će bez sumnje oprostiti Molčaljinu i udati se za njega. Muž-dečak i muž-sluga za nju je idealna varijanta udaje, jer je ona tad slobodna i može da radi šta god želi. Na prvi pogled to izgleda čudno. Molčaljin, koga je, rizikujući svoj ugled, pustila u svoju spavaću sobu, i ne haje za nju i njena osećanja nego se, istovremeno, udvara sluškinji. Ali ljubav i moral Sofiji nisu najvažniji i zato ona lako podnosi takvu situaciju. Suviše je veliko iskušenje imati obespravljenog muža-slugu, previše mogućnosti i prednosti donosi takav brak.

Postavlja se logično pitanje: odakle tolika pokvarenost kod devojke koja ne odabire inteligentnog i snažnog Čackog, već beskičmenog Molčaljina, i koja pre braka, bez razmišljanja, u svoju spavaću sobu pušta muškarca koji joj se dopao? Jeste da su pohota i gordost međusobno povezani, ali odakle takve sklonosti kod jedne devojke?

Međutim, određeni smisao je kodiran u samom njenom imenu. Ime Sofija na starogrčkom jeziku znači „mudrost, svest“. Stari Grci su mudrost pojmili kao um bez duše, odnosno kao um, znanje i iskustvo. Poklonjenje svesti je poklonjenje budućnosti, i, konačno, srećnoj sudbini. Ponovo je reč o carstvu razuma.

Ali ne samo to. Sofijin otac, koji je spolja užasnut nepristojnim ponašanjem svoje kćeri, iznenada izgovara:

Kći Sofija Pavlovna! Ah! Bezočnica!

Bestidnica! Od iste fajte

k'o pokojna mi žena, njena mama,
a se sporečkam s dragom polovinom,
već ti je negde s njom muškarac.

Drugim rečima, Famusov se izbrbljao o tome da je njegova žena, Sofijina majka, bila bestidna i nemoralna žena. Ali onda se pojavljuje škakljivo pitanje: zašto je Famusov dopustio svojoj ženi da se ponaša tako nedolično? Muževi su u to vreme imali mnogo veća prava nego danas. Dobijamo čudnu sliku - formalno se brinući o pristojnosti, glava porodice se blagonaklono odnosi prema moralnim prekršajima. Otkud takva popustljivost prema uništenju ljubavi i kršenju zapovesti?

Odgovor na ovo pitanje daje sam domaćin porodice, kada uči Čackog o tome kako zbog činova, nagrada i blagostanja treba da se odričemo moralnosti, časti i dostojanstva. Možemo da se ulagujemo, puzimo, pravimo budalu od sebe, pljujemo sebi u dušu. Ako nam je obećan dobar položaj i novac, sve to možemo da činimo bez razmišljanja.

Koji zaključak proizilazi iz ovoga? Popustljiv prema moralnim prestupima može da bude samo onaj koji se u duši odrekao Boga i ljubavi. Rusko društvo je do tad već imalo formiran sopstveni sistem prioriteta. Zbog toga su Čadajeva, koji je Rusiju nazvao poligonom za moralne zločine, proglašili ludim. Gribojedov, koji je protestovao protiv ulizištva i uništenja duše zarad parčeta hleba, postavili su za ambasadora u Persiji, prethodno pronevši glasine o njegovom ludilu.

Još pre dve stotine godina je pobožna i moralna osoba u Rusiji bila proglašavana ludom, dok se bezobzirna, pohotna i gorda smatrala normalnom i zasluzivala sveopšte poštovanje. Preostaje nam samo da shvatimo šta stoji iza ovog zastrašujućeg procesa, kao i zašto je porast idolopoklonstva počeo da uništava hrišćanstvo, njegovu suštinu i smisao.

Prekinuvši razmišljanje, ključalom vodom sam prelio čaj. Treba se udaljiti od svih misli i usmeriti se na današnje poslove. Za nekoliko minuta ću piti vruć čaj, a nakon toga će nastupiti mir. Sad mi je jasno

zašto ljudi pate od prejedanja. Kad počnu da jedu i piju, njihova osećanja postaju snažnija, a ona su povezana s dušom. Svest se gasi i prestaje da radi u neprekidnom režimu, čime im postaje lakše na duši. Kako je to dobro.

SAMO DIJAGNOSTIKA

Ranije nisam shvatao zašto su dela ruskih pisaca toliko ispunjena tugom, zašto u njima ima tako mnogo bola, zašto su se životi ovih ljudi često pretvarali u tragediju. Tek kada sam spoznao dušu kao istinsku suštinu živog bića, mnogo toga mi se rasvetlilo.

Ruski pisci su proročki osećali raspad duše. A budući da je za rusku državu karakteristično njeno ogromno prostranstvo i multinacionalni sastav, bio je neophodan visok nivo jedinstva, što znači visok nivo ljubavi i aktivnosti duše. Međutim, idolopokloničke tendencije su gušile moral, ljubav i veru.

Da bi se očuvala ljubav, sADBINA i budućnost su morali da se raspadaju i otud ideja o uništenju i nesreći tako često izvire iz dela ruskih pisaca.

Čehov je umro od tuberkuloze i to prilično mlađ. On je bio najdublje povezan sa sudbinom Rusije i budući raspad zemlje je preuzeo na sebe. Ova bolest se pojavljuje kao posledica nezadovoljstva sudbinom, neprihvatanja nesreće, gubitaka i raspada sADBINE. Još jedan prorok je umro nakon što je dotakao sADBINU zemlje.

Od detinjstva sam voleo dela Turgenjeva, ali, iz nekog razloga, u skoro svim je bila prisutna nesrećna ljubav. Verovatno je, pomislio sam, to doživeo i od tada više nije mogao drugačije da posmatra na svet. Tek nedavno sam shvatio o čemu je reč.

Pravoslavlje je na vrlo visoko mesto postavilo hrišćansku ljubav, a paganske tendencije, koje su uništavale religiju, pretvarale su ljubav u vezanost i strast. Snažna ljubav uništava idolopoklonika i zato čovek, koji se klanja brojnim bogovima, uvek podsvesno obožava zemaljska osećanja i nagone. Svaki idol je otelotvorene neke funkcije, određene vrste aktivnosti, tako da idolopoklonik na kraju idealizuje čoveka i klanja mu se. Iz tog razloga su se u paganskim državama carevi obično proglašavali bogovima ili sinovima bogova. Na taj način su jačali svoju vlast i bili simbol upravljanja ne samo materijalnim svetom, već i duhovnim svetovima.

Ukoliko su osećanja krhkka, poklonjenje i ushićenost drugom osobom ne nanose veliku štetu kada se pretvore u strast. Ali ako se rasplamsa snažna ljubav, tada ona, pretvarajući se u strast - uništava. To

može biti strast poput obožavanja voljene osobe, strast prema vlasti ili novcu - u svakom slučaju će ona ubiti.

Ovaj proces je briljantno opisao Šekspir u tragediji „Magbet“. Strast ignoriše život i moralnost. Za čoveka, koji je zaposednut strašću, cilj opravdava sva sredstva.

Sećam se još jednog talentovanog dela „Ledi Magbet Mcenskog okruga“ od Nikolaja Leskova. Ljubav čoveka koji ima slab moral pretvara se u strast, đavolizam, a zatim ga odvodi u smrti. Ljubav idolopokloniku predstavlja mučenje i zlopačenje. Ona donosi patnju ne samo njemu, već i onima koje on voli.

Ljubav se ne pretvara u strast samo kada volimo Boga više od voljene osobe. A to umeju ljudi koji su srećni kad pre svega pružaju, žrtvuju se i brinu, oni koji poštuju zapovesti, mole se i apstiniraju. U njihovoј podsveti iz godine u godinu, iz generacije u generaciju, raste inercija težnje ka Bogu. Pa čak i ako svest postaje opčinjena voljenom osobom do te mere da joj se klanja, duša, svejedno, podsvesno teži, pre svega, Bogu.

Rusija je počela da gubi veru, a ljubav je počela da se pretvara u muku. Turgenjev je ovaj proces briljantno opisao u svojim delima.

Dugo nisam mogao da shvatim zašto je Bog u Starom zavetu naložio Jevrejima da se tako okrutno ophode prema idolopoklonicima. I tek sad, posmatrajući šta se dešava u svetu, počeo sam da shvatam da paganizam i monoteizam nikada ne bi mogli mirno da opstanu jedni pored drugih. Idolopoklonstvo će uvek nastojati da uništi monoteizam. Nemoralna osoba će uvek pokušavati da čoveka sa zdravom dušom učini sličnim sebi. Greh je aktivan, agresivan i uvek teži pobedi.

Gej parade u Evropi nipošto ne predstavljaju zaštitu demokratskih sloboda. To je propaganda načina života, čiji su cilj i smisao isključivo - zadovoljstvo.

Danas u Rusiji, iza leđa naroda, činovnici pokušavaju da usvoje zakon o maloletničkom pravosuđu: dete do 17 i po godina ne odgovara pred zakonom čak i ako ubije nekoga; dete može da tuži roditelje i nastavnike; uvodi se obavezna seksualna edukacija dece... Pored toga, država može da oduzme decu iz svake porodice i da ih preda na usvajanje bez saglasnosti suda, čak i u inostranstvo. Najzanimljivije od

svega je što povod za takav postupak može biti sledeći: ako stambeni prostor zahteva renoviranje, ako porodica ima kućnog ljubimca, ako su po podu razbacane igračke i smeće, ako dete nije vakcinisano itd... Faktički, to je program uništenja porodice i uništenja duše - kako dece tako i roditelja.

Pitao sam se kako sve to izgleda na suptilnom planu. Što se tiče uticaja na društvo to je sedmostruko uništenje duše. U osnovi tog procesa je trinaestostruko poklonjenje srećnoj subbini. Ako jezik dijagnostike prevedemo na običan jezik, dobijamo sledeće: zbog spoljašnje stabilnosti i blagostanja kod deteta dolazi do raspada moralnosti, uništava mu se duša. To je ono što se u Bibliji zove đavolizmom. Proces uništenja duše i ljubavi zbog stabilnosti i blagostanja već je odavno vizit-kartica zapadne civilizacije. Ali ako se ovaj proces nekad odnosio na ekonomiju i odrasle osobe, sad počinje da pušta metastaze i u porodicu, vaspitanje i obrazovanje dece.

Misli mi se ponovo vraćaju na razgovor o propasti Vizantije. Moja sagovornica mi je tad postavila sledeće pitanje:

- Nemoralnost i slabljenje vere doveli su do toga da je propala ogromna i bogata država. Slabljenje moralnosti je, naravno, povezano s religijom, tačnije, sa hrišćanskim izobličenim postavkama koje nisu dopustile da duša osnaži ljubavlju i da se prevaziđe poklonjenje bogatstvu i izobilju. Govorili ste da je predstava o Zemlji kao centru Vasione nanela udarac monoteizmu koji je počeo da degradira u paganizam, ali možda su postojali još neki razlozi?

- Naravno, postojali su - klimnuo sam glavom. - Razmislimo o tom vremenu i o mestima gde su se stvarale osnovne verske dogme. To je bio paganski drevni Rim. Ukoliko čak ni apostoli, koji su tri godine proveli pored Hrista, nisu uvek mogli da shvate smisao njegovog učenja, da li je postojala šansa da istine koje je On propovedao shvate rimske pagane? Da li je njihova svest mogla potpuno da se pročisti za prijem novih informacija? Teško.

- Danas svi govore o drugom Hristovom dolasku. Da li ste se zapitali zašto je on sam o tome govorio? Može postojati samo jedno objašnjenje - nije sumnjao u to da njegovo učenje ne mogu odmah da shvate. Njihove duše nisu za to bile spremne fiziološki. „Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi“ (Sveto Jevanđelje po Jovanu

16:12). To je značilo da će Njegovo učenje prekriti sloj paganske percepcije, koja će ga iskriviti. A zatim će otpočeti degradacija i svi će misliti da to znači smrt hrišćanstva. Tek potom, mnogo kasnije, kada posthrišćanska civilizacija dospe u agoniju, ispostaviće se da je ljudima ostala šansa - da konačno shvate suštinu onoga na šta je pozivao Isus Hristos. Zato što je to jedini mehanizam preživljavanja civilizacije koja propada. To i jeste drugi Hristov dolazak.

Da bi ljudi mogli da prihvate ovu informaciju neophodno je da žive dušom i ljubavlju. Potrebno je da izgube stabilnost i blagostanje. Dakle, verovatno će čovečanstvu biti potrebne epidemije, kataklizme i ratovi. Nastupiće čas kada će se vreme ubrzati i kad svaki zločin protiv duše i ljubavi neće uticati samo na potomke trećeg ili četvrtog kolena, već će se ispoljiti u čovekovom životu za nekoliko godina.

Nekada se odmazda zbog grehova odvijala neprimetno. Za svoje prestupe čovek je odgovarao u sledećim životima, a takođe su ih otplaćivali i njegovi daleki potomci. U poslednje vreme sam primetio kako se uzrok i posledica sve više približavaju. Juče je bio greh, a sutra će biti bolest. Uzgred da kažem, davno pre Hrista ovaj proces je opisao prorok Jeremija: „U te dane neće se više govoriti: Oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi. Nego će svaki za svoje grehe poginuti; ko god jede kiselo grožđe, tome će zubi trnuti“ (Knjiga proroka Jeremije 31:29,30)

Dakle, Hristovo učenje je bilo osuđeno na iskrivljavanje. Naročito je jedno od njih predstavljalo obogotvorenje Hrista. A on je sam sebe nazvao „Sinom čovečjim“.

Svako novo znanje čovek prihvata kroz prizmu sopstvenog iskustva i prilagođava ga svojim ustaljenim predstavama. Zato je Hristos i govorio: „Niti se lije vino novo u mehove stare; inače mehovi prodru se i vino se prolije, i mehovi propadnu. Nego se lije vino novo u mehove nove, i oboje se sačuva“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 9:17). Međutim, ljudi su novo znanje uporno prihvatali kroz prizmu svojih sebičnih želja i zato su u hrišćanstvu tražili prvenstveno čuda, spasenje i isceljenje, a ne priliku za sopstvenu promenu. Preterana fokusiranost na čuda je i za monoteiste bila podstrek da pređu u paganizam.

- Stvar je u tome da je degradacija monoteizma počela još pre Hrista - nastavio sam nakon kraće pauze. - Čovek koji se klanja

moralnosti, koja je povezana s dušom, ili zakonima, odnosno pravednosti, koji su povezani sa svešću, neminovno će skliznuti s monoteizma na paganizam. Moralnost je jako lepa sve dok ne počnu da joj se klanjaju zaboravljujući na Boga i ljubav. Voljena osoba je takođe divna sve dok je ne postavimo iznad Boga. Nije zalud Hristos rekao: „I neprijatelji čoveku postaće domašnji njegovi“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 10:36).

Nepoštovanje prve i druge zapovesti gore je od ubistva, krađe, razuzdane seksualnosti, laži i izdaja, budući da je u svakom zločinu najstrašniji njegov uzrok, koji ga je stvorio.

Ako se čovek moli raznim bogovima, on će stvarati idole i u prvi plan će postaviti zemaljska zadovoljstva i svoje želje. Tada će se odreći Boga i ljubavi i uništiće svoju dušu. Takva osoba će preživeti samo ako joj bude stalno uključen mehanizam spasenja duše - i to prinudni. Uporne bolesti i nesreće moraju da unižavaju njegovo telo, sudbinu i svest. Takva osoba mora sve vreme da se nalazi na granici opstanka. Svakog trenutka mora da joj preti opasnost od gubitka budućnosti i tek tada će se ona, nesvesno i podsvesno, hvatati za svoju besmrtnu dušu i težiti Bogu i ljubavi.

Stabilnost i blagostanje su za nju smrtno opasni - oni guše njenu podsvesnu težnju ka Bogu, a njena duša će se raspadati i umirati, što će neminovno dovesti do potpunog uništenja sudsbine i tela. Na nivou čovečanstva je to „kraj sveta“. A novi svet je nov način razmišljanja, nova percepcija, koju nam je Tvorac dao kroz Hrista.

- Ali još uvek ne mogu da shvatim šta je to u katolicizmu i pravoslavlju što uništava prvu i drugu od deset zapovesti - rekla mi je sagovornica.

Nesvesno sam se osmehnuo.

- Odgovor je pred vama, samo što ga ne vidite. Monoteista se klanja Tvorcu, a idolopoklonik čoveku ili grupi ljudi - panteonu bogova, takoreći. Kako je moguće da čoveka pretvorimo u Boga i da mu se klanjam kao Bogu? Jako prosto - potrebno mu je dodeliti one kvalitete koje ima Svevišnji. Jedan od glavnih kvaliteta Svevišnjeg je bezgrešnost. Suština greha je u gubitku ljubavi prema Bogu, uništenju jedinstva s Njim. Zbog toga Tvorac inicijalno, po definiciji, ne može da bude grešan. Na taj način, ako neku osobu proglašavamo bezgrešnom, znači da je ona

Bog. Odmah se aktivira mehanizam idolopoklonstva, stvaranje kumira. A nakon toga počinje kršenje Deset osnovnih zapovesti i postepeni raspad duše. Nedostatak saosećanja prema bližnjem, krađa, laž i nasilje postaju normalni za osobu koja po navici sebe i dalje sebe naziva vernikom.

Kada su Hrista nazvali blagim, odnosno bezgrešnim, on se kategorički tome suprotstavio: „...Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim jednog Boga“. (Sveto Jevanđelje po Luki 18:19). Ovo svedoči da je paganska sklonost ka idealizaciji lidera bila vrlo snažna čak i tad, u vreme Hrista. U katolicizmu su bezgrešnim videli rimskog papu, u pravoslavlju - samu crkvu, odnosno sabor vernika. Odluke Vaseljenskih Sabora su priznavane kao istinite. Ali partijski skupovi, ma kakvog nivoa bili, ne mogu biti bezgrešni.

Samo je Bog bezgrešan i absolutni monopol na istinu ima jedino On. Svi ostali moraju da prave greške. Apsolutna istina je potpuno znanje o čitavoj Vasioni, o namerama Tvorca. Za čoveka je to nemoguće. Božanska energija, koja prolazi kroz čoveka, nikad nije bistra. Čak i proroci, kroz koje se Bog obraćao ljudima, a koji su prenosili poruku, mogli su u izvesnoj meri da pogreše i da ne shvate u potpunosti svoju misiju i znanja koja su dobili.

Apsolutna istina podrazumeva zaustavljanje vremena, kretanja i razvoja. Kada se vreme zgusne u tačku, zajedno s prostorom i materijom, to znači da je dostignuto potpuno jedinstvo s Tvorcem iako mi ne znamo da li će ono biti dostignuto čak ni nakon toga.

- A zašto je vlast u Rusiji uvek uspevala da podredi sebi crkvu?

- Verovatno zato što su istine koje je izneo Hristos bile nerazumljive i svoje glavno težište ljudi nisu postavili na učenje Hrista, već na sabore vernika, koje su nazvali Hristovim Telom i koje su se proglašili bezgrešnim. Ljudi su se oslanjali na Hristove reči: „...Jer gde su dva ili tri sabrani u ime moje onde sam ja među njima“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 18:20). Ali Hristos nije poistovećivao sebe s ljubavlju, već je njegova duša osećala neraskidivo jedinstvo s Bogom. Dakle, suština i smisao sabora vernika nije u poklonjenju Hristu, već u poklonjenju Bogu kroz ljubav.

Paganin se, za razliku od monoteiste, klanja onome što se nalazi u prostoru i vremenu - onome što se može uništiti, kao i onome što treba zaštititi. Obogotvorenje rimskog pape i crkve pokušaj je da se zaštiti

religija pozivajući se na više sile. Kad čovek prenosi veru na materijalne aspekte, odmah počinju politika i ekonomija. A to je već teritorija države, koja ne trpi konkurenciju. Pozivanje na to da je crkva, odnosno sabor vernika, glavni uslov za podršku vere, dovelo je do izgradnje velikog broja manastira i hramova. Car Nikolaj II je tokom svoje vladavine podigao brojne crkve, ali to nije ojačalo veru u narodu. Zakon prelaska kvantiteta u kvalitet je primenljiv na materijalni svet i važi za ljudsku logiku, ali božanska logika ima druge zakone.

Što je slabija vera time čvršći i nepokolebljiviji postaju kanoni, rituali i obredi. U današnjem Izraelu se subotom liftovi pokreću sami, bez pritiška na dugmad, a gas je u stanovima konstantno uključen. Čovek ne treba da radi subotom i ta zapovest se poštuje striktno formalno. Međutim, smisao ove zapovesti je u tome da bi čovek periodično trebalo da se odreši od svojih poslova i da se moli razvijajući u sebi umeće dijaloga s Bogom i osećaj jedinstva s Njim.

Što se rigoroznije poštuju obredi, više se gubi njihov smisao. Forma jača i uništava sadržaj. U pravoslavlju i katolicizmu isti taj ceremonijalizam je preusmeravao pažnju ljudi sa sadržaja na formu.

- Zašto, za razliku od džamija i sinagoga, u pravoslavnim hramovima ima tako mnogo zlata i ukrasa?

- To se lako može objasniti. Pošto je država potčinila sebi crkvu, velika i bogata crkva nije simbol sopstvene moći, već državne. Što su raskošnije crkvene građevine, time je jača i bogatija država. Setite se egipatskih faraona i piramide koje su gradili. Piramida je bila simbol moći. Što je piramida bila veća, što je više snage i novca utrošeno na njenu izgradnju, time je bila značajnija i veća moć faraona.

Ona je razmišljala, a zatim mi je postavila neočekivano pitanje:

- Odavno je zapaženo da je svaki čovek u Rusiji - pametan, pristojan i natprosečan. Ali kada se takvi ljudi okupe zajedno, predstavljajući državu, tad kreću tupost, grubost i rasulo. U Evropi je obrnuto: veličanstvene države, ali ljudi su najčešće prosečni, sa uskim interesovanjima i ograničenim načinom razmišljanja. Da li je ovaj fenomen povezan s religijom?

- Naravno - odgovorio sam joj. Sve ono čemu se klanjam na račun ljubavi i duše mora biti izgubljeno. Evropa se klanja ličnosti i zato ona

degradira, a država savršeno funkcioniše. A u Rusiji se pravoslavlje klanja društvu i zato društvo degradira pri čemu se stalno urušavaju šeme i oblici upravljanja društvom.

- Recite mi kako nepogrešivost rimskog pape izgleda na suptilnom planu?

- Isto kao i ideja o tome da je Zemlja ravna.

- A nepogrešivost crkve?

- Isto kao okrugla Zemlja koja se nalazi u centru Vasione.

- Zašto Rusiju tera maler više od svih zemalja? Zašto na istoku i zapadu vidimo normalnu ekonomiju i dobro upravljanje državom, a u Rusiji, bez obzira na sistem - siromaštvo i katastrofe?

- Zato što su se u Rusiji spojila dva osnovna paganska principa: klanjanje društvu i klanjanje ličnosti. Boljševici su pokušavali da načine alternativu pravoslavlju, pri čemu su izgradili kult ličnosti. Zato je Lenjin, u skladu s paganskim obredom, sahranjen u Moskvi. Mauzolej je sagrađen tako da nalikuje piramidi, kao simbol poklonjenja čoveku i njegovoj vlasti: vlast mora da bude večna, baš kao piramida. Faraon mora da bude večan i zato se njegovo telo balzamuje. Sve ono čemu se klanjamо mora da bude večno. Mislite li da je slogan „Lenjin je živeo, Lenjin je živ, Lenjin će živeti“ slučajno nastao? Paganin je, obogotvorujući čovekovo telo, želeo večno da živi. Zbog toga je i smišljeno balzamovanje.

- Recite mi da li na energiju zemlje utiče to što se Lenjin nalazi u Mauzoleju?

- Naravno da utiče. I to vrlo loše, jer program uništenja sudbine i države neprekidno radi. Reč je o tome da svaki čovek podsvesno identificuje neku zemlju s njenim glavnim gradom, a u svakom glavnom gradu postoje znamenitosti koje predstavljaju njen simbol. Poseta Lenjinovom lešu u Mauzoleju, uzgred rečeno, mimo njegove volje, nosi program uništenja duše i sudbine.

Mumija i piramida predstavljaju poklonjenje srećnoj sudbini i njenu nepovredivost na štetu duše. Drevni Egipat, koji nije izabrao ljubav i dušu kao svoj glavni cilj, već telo i blagostanje, bio je, pre ili kasnije,

osuđen na propast, na samouništenje. Zbog toga Lenjinov leš u Mauzoleju svakog trenutka deluje destruktivno na Rusiju.

- A kako se situacija može spasiti?

- Tako što Lenjina treba pokopati na Volkovom groblju u Sankt Peterburgu, kako je i tražio pre svoje smrti. Nakon toga treba srušiti Mauzolej i na njegovo mesto izgraditi pravoslavnu kapelu. Istina, današnji političari, flertujući s paganskim verovanjima svojih birača, najverovatnije se plaše da to učine. Za njih je vlast važnija od moralnosti i savesti.

- Da li ste nekada dijagnostikovali Lenjina?

- Da, ali nisam shvatao zašto njegova duša nije otišla u zagrobni svet. Ranije sam mislio da je to zbog njegovih zločina i okrutnosti. Obično se tako dešava sa samoubicama. A sada sam shvatio da je povezano s tim što nije sahranjen.

- A kakva je njegova lična dijagnostika?

- Slika je vrlo loša. Uništenje 13 slojeva duše zbog prosperitetne subbine. Lenjin je iskreno želeo da spase čovečanstvo, pri čemu se odrekao ljubavi i morala radeći na uništenju svoje duše.

- Ali sada je već poznato da su najkrvavije ličnosti u sovjetskoj Rusiji bile dva Jevrejina - Trocki i Sverdlov. Prvi je organizovao koncentracione logore, a drugi - takozvani crveni teror. Zašto su u ruskoj vlasti najokrutniji ljudi bili Jevreji?

- Prošle godine sam imao seminar u Izraelu. Rekao sam da je najstrašniji čovek na svetu bezbožni Jevrejin. Poštovanje zapovesti tokom nekoliko milenijuma daje ogroman duhovni potencijal i otvara neverovatne mogućnosti. Na tom fonu, gubitak ljubavi i lične težnje ka Bogu dovodi do snažne koncentracije na sposobnosti, moć, bogatstvo. Ne shvatajući to, čovek se pretvara se u đavola. I što je naprednija njegova ličnost, što je on talentovaniji, time postaje sve okrutniji. Uskoro će ovaj mehanizam biti primetan kod predstavnika bilo koje nacionalnosti, a ne samo kod one koja je najtalentovanija.

- Recite mi, da li ste dijagnostikovali Hitlera?

- Da. Kod njega je linija duše presečena. Za razliku od Lenjina, Hitler je želeo da uništi čitavo čovečanstvo. Može se reći da njemu ništa

nije ostalo od duše. Tužno je što je njegova lična zasluga u tom raspadu - samo trideset posto. Preostalih sedamdeset je energija društva, spremna da istrebi veru, dušu i moral zbog blagostanja i dominacije nad čitavim svetom. Nije slučajno to što su mnoge žene prosto obožavale Hitlera, a i nemački narod ga je sa bezrezervnim oduševljenjem prihvatio.

- Da li ste dijagnostikovali Rusiju?

- Da. Ona je šarolika: uokolo je blato, a u središtu se nalazi svetlost. U Rusiji postoji tendencija oživljavanja duše. Ako ljudi budu verovali u Boga i ako prestanu da uništavaju ljubav, dušu i moralnost, Rusija će oživeti. Ako, pak, bude savijala kičmu, klanjala se duhovnom ili materijalnom blagostanjem, kraj će doći mnogo brže nego što očekujemo. Duša je u Rusiji još uvek živa. Ako svako od nas počne da brine prvenstveno o svojoj duši, moći ćemo da rešimo sve probleme. Sećate se, Hristos je poredio veru sa zrnom gorušice? U početku je malo i neprimetno, a zatim čovek može da pokreće planine ako mu duša bude stalno ispunjena ljubavlju. Dakle, nisu najvažniji obim i broj problema, već ljubav i odlučnost da se prevaziđu.

LJUBAV ĆE POBEDITI

Tvorac upravlja svim događajima u Vasioni i sve se potčinjava Njegovoj promisli. Bog je ljubav. To znači da ljubav uvek pobeđuje. Ako imamo ljubavi, ako je sledimo - pobeđujemo zajedno s njom. Ali ako idemo protiv nje, tada propada naše telo, gasi se svest i površinski slojevi naše besmrтne duše.

Dokle je pogled sezao, iza prozorskog stakla, vijugale su se moskovske ulice prekrivene snegom. Biće da je zima ipak počela. Iako je napolju mraz, na duši je bezbrižno i radosno.

Opet sam se setio razgovora o Rusiji i Vanginog predskazanja: Rusija će prevazići svoje probleme, postaće slavna i velika. Vanga je takođe predvidela da Hitler neće okupirati Moskvu i Sankt Peterburg, kao i da će izmučena Rusija pobediti u ratu.

Verovatno postoje brojni scenariji budućnosti, i, u zavisnosti od naše unutrašnje težnje, ostvaruje se jedna ili druga varijanta.

U tom razgovoru nisam pomenuo detaljniju dijagnostiku bezumnog firera. U njegovom polju se nalazila smrt celog čovečanstva. Dakle, postojale su realne šanse da uništi današnju civilizaciju. Na suptilnom planu sam pogledao osnovne scenarije događaja. Po svemu sudeći, desilo se čudo. Glavni scenario je bio drugačiji.

Fašistička komanda je imala realnu priliku da napravi atomsku bombu, ali mesec-dva pre završetka, usled neshvatljivih, misterioznih razloga, projekat je obustavljen. Generalno, bomba je bila napravljena - i to ne jedna, već dve. Prva je trebalo da bude bačena na Lenjingrad. Najpre nisam bio siguran zašto ne na Moskvu, a zatim sam shvatio: postojala je opasnost da avion bude oboren. Radi zastrašivanja, bilo je jednostavnije i pouzdanoje baciti bombu na severnu prestonicu. Druga bomba je imala za cilj da uništi London, što bi predstavljalo demonstraciju sile pred, takoreći, celim zapadnim svetom. Zatim je trebalo da krene uništenje naroda Rusije, a nakon toga bi „hiljadugodišnji Rajh“, iz nekog razloga, trebalo da uništi Francusku i celo njeni stanovništvo. Posle pet do sedam godina usledilo bi atomsko bombardovanje Amerike.

Međutim, desilo se čudo i ono je nekako bilo povezano s Rusijom - s njenim narodom.

Pokušavao sam da na suptilnom planu vidim kakve su energije izazvale to čudo. Moguće da je odigralo ulogu to što nisu uspeli da okupiraju bespomoćnu Moskvu? Ili je možda presudan trenutak bio taj kada je obustavljena proizvodnja atomske bombe? Konačno sam, po ko zna koji put, shvatio šta se desilo: Rusi su poverovali u Boga. Ova pojava je postala masovna, ljubav i moralnost su počeli da dolaze u prvi plan. Takvi ljudi su morali da prežive, takva država je morala da preživi. Posle toga su i čuda bila moguća, kao i mistične podudarnosti. Nakon toga je i sovjetski narod mogao da pobedi u tom zastrašujućem ratu.

Uместо agonije, započeo je procvat. On nije trajao dugo, zemlja je ponovo prešla na poklonjenje svetloj budućnosti. Ponovo je otpočeo moralni i duhovni raspad društva, koji se završio raspadom Sovjetskog Saveza.

Današnja Rusija se grčevito i naizmenično baca ka veri, novcu i blagostanju i zadovoljstvima. Koji će put izabratи?

Sećam se onoga što je, nedugo pre smrti, govorila Vanga. Posećivao ju je veliki broj ljudi i tokom života ih je primila više od milion. Svi su se interesovali za svoje probleme, za bolest porodice, kao i to gde se nalaze nestale osobe. I za sve to vreme nijedan čovek je nije pitao što će se desiti s čovečanstvom u bliskoj budućnosti.

Za idolopoklonika je najvažniji cilj njegovo lično, kao i blagostanje njegove porodice. Pravi vernik oseća jedinstvo s celim svetom. On shvata da njegovo i blagostanje njegove porodice gube smisao ukoliko civilizaciju očekuje smrt.

Nijedan posetilac nije pitao Vangu za sudbinu čovečanstva. Svako je bio zainteresovan samo za svoje telesne interese, svoju sudbinu i svoju budućnost, pri čemu često na štetu svoje duše, ljubavi i vere.

Ali ljubav će ipak pobediti.

ONAJ KOJI JE PREŽIVEO

- Pre nekoliko dana je moja čerka išla s bakom u pozorište. Detetu je već 12 godina i trebalo bi da se upoznaje sa umetnošću“ - odlučio sam. Danas je teško pronaći objektivnu informaciju o kvalitetu predstava. Umetnički kritičari rade za novac, pišu ono što je naručeno. I onda dobijamo skup lepih i nerazumljivih fraza, tako da uglavnom preostaje da se oslonimo na ličnu preporuku. Žena na biletarnici mi je rekla da ljudi sa zadovoljstvom gledaju pomenutu predstavu. Međutim, uveče mi se čerka vratila i rekla svoje mišljenje - da je predstava bila odvratna.

- Loša je bila gluma? - upitao sam je.

- Ne. Puna dva sata su govorili samo o seksu. A najpristojnija reč bila je „guzica“.

Samo sam raširio ruke. Naša umetnost je bolesna.
Komercijalizacija u ovom slučaju deluje kao ozbiljna bolest.

- Pa, ništa zato. Možda ćemo pronaći dobru predstavu za tebe.

- U principu je sve logično - pomislio sam malo kasnije pregledajući ceduljice sa seminara. Kada ljudi imaju zbrku u glavi i ne znaju u kom pravcu da idu, preostaje im samo jedno - životinjski nagoni. Na seksu i nasilju se najlakše zarađuje. Kad nema cilja, čovek se pretvara u životinju.

Nekada je postojao ogroman broj gledišta, pravaca, različitih ideja i malo mogućnosti za njihovu realizaciju. Danas postoje sve mogućnosti, ali nema ideja. Da bi nastala ideja potrebno je čitavog života raditi, i to bez novčane nadoknade - takoreći iz ljubavi prema umetnosti. Da ulaže energiju radi zadovoljstva, koje dobija od razumevanja i razvoja, može samo osoba koja je ispunjena ljubavlju i verom. Danas svi žele da dobijaju a niko ne želi da daje. Ekstraprofit, o kome je pisao još Karl Marks, zbog koga je kapital spremjan da počini bilo koji zločin, postao je osnovna vrednost današnje civilizacije.

Ruska reč „халява“ („džabe“ - prim. prev.) - vodi poreklo iz jevrejskog „halav“, što znači „mleko“. U detinjstvu dete sve dobija besplatno, a zatim se isto tako nesebično brine o svojoj deci i starim roditeljima. Čim se pažnja, briga i ljubav povežu sa zaradom, odnosno

imaju materijalno vrednovanje, razvoj duše se zaustavlja i njome počinje da upravlja mamon. Ali besmisleno je novac smatrati zlom; klanjanje novcu je samo znak siromaštva duše.

Ako u duši vlada nered, čovek je osuđen da živi svešću ili telom - u režimu strašnog kapitalizma ili u sistemu strašnog socijalizma. U prvom slučaju, umetnost u potpunosti zavisi od privatnika i sve više opslužuje njegove prizemne interese. Ona tad ropski zavisi od novca i spremna je zarad njega da proda dušu. Umetnost gubi smisao svog postojanja budući da je njena svrha - upravo spasenje duše. Umetnost je na tom planu konkurent religije, kako je zapazio jedan glumac.

Socijalistička umetnost je upadala u drugu krajnost. Izdvajala su se mala sredstva, ali nikad se nije uzimao u obzir nivo kvaliteta. Ipak, moralnost se očuvala zajedno s brigom o duši. Pojavljivale su se nove ideje, kao i tendencija da se ne radi za novac, već iz ljubavi prema umetnosti. Međutim, poklonjenje duhovnosti i budućnosti neminovno prelazi u svoju suprotnost - poklonjenje novcu i telu. Poklonjenje fizičkom telu i njegovim nagonima se, takođe, vremenom pretvara u svoju suprotnost - smrt.

Kada čoveka obuzme oduševljenje, pa krene da „tamani“ svoje zalihe ostavljene za zimu i organizuje gozbe, njegovo sladostrašće neće dugo potrajati. Slavlje će se završiti, a s početkom zime nastupiće postupna i bolna smrt. Žudnja za profitom nas tera da sutrašnji dan uništavamo radi današnjeg.

Umetnost je usmerena ka spasenju duše, a bez toga ne možemo da preživimo u budućnosti. Danas umetnost služi telu. Sve ide svojim redosledom.

Iz nekog razloga sam se setio Mopasana. Kako je sad moderno da se kaže - on je bio kulturni pisac svog vremena. U osnovi svih njegovih dela leži poklonjenje požudi i raspad duše radi naslade. Ali kada otpočne uništenje duše, čovek retko kad oboli. Nemoralna, bezdušna i okrutna osoba može da ima odlično zdravlje. Proces prebacivanja oslonca sa duše na svest odvija se postepeno. Ogromnu gordost i unutrašnju agresivnost će naslediti njegova deca i unuci - oni će bolovati i umirati. Ili će doživeti ludilo. Kod Mopasana se taj proces znatno ubrzao. Saznao sam da je, u stanju ludila, sedeo pored cvetne aleje i ponavljaо: „Sadim tulipane da izrastu mali mopasančići“

Sladostrašće neminovno vodi ka pustoši duše i raspadu svesti. U jednom slučaju to izgleda kao šizofrenija, u drugom - kao zaposednutost, u trećem - kao ubistvo zbog koristi i novca. Zakoni fiziologije duše rade besprekorno.

Rusija se ipak grčevito držala duše, njeni kolektivni svedoci su kočila proces degradacije. Jedan čovek je telo, a mnogo ljudi su duša. Proces gubitka duše u Rusiji odigravao se daleko bolnije nego na zapadu. Agonija se rastezala.

Fjodor Mihajlovič Dostojevski može da posluži kao primer ovog procesa. Posedovao je ogromnu podsvetu koncentraciju na budućnost, svest, duhovnost i, naravno, ogromnu podsvetu gordosti i netoleranciju na stres. Epilepsija od koje je bolovao bila je kao sigurnosni ventil za ublažavanje negativnih emocija i agresije koje su mu se taložile u podsvetu. Dostojevski je smatrao svoj karakter odvratnim. Duša je težila da preživi i nije se poistovećivala sa svešću. Strasti i poroci su se gnezdili u podsvetu i mučili velikog pisca. Bio je strastveni kockar i to je bilo sasvim logično.

Kada se energija ne usmerava ka duši, ona je u celosti usmerena ka poklonjenju budućnosti i njenom obezbeđivanju, kontroli. Černiševski nije slučajno pisao o tome da se za budućnost treba moliti i da je treba približavati. Kad gubimo dušu, preostaje nam samo budućnost. Kod proroka su svi procesi sveobuhvatniji nego kod drugih ljudi. U podsvetu Dostojevskog, naivna vera u svetlu budućnosti brzo je prošla kroz sve faze svog razvoja i pretvorila se u monstruoznog čudovište. To čudovište, koje je boravilo u psihi Dostojevskog, bilo je spremno da moći, status i budućnost učini apsolutnim ciljem i da zbog njih počini ubistvo, izdajstvo i prekrši sve zapovesti i moralne norme. Njegov život se pretvorio u borbu sa ovim čudovištem. Zato je on odlično shvatao čime se završava poklonjenje svetloj budućnosti.

U svom romanu „Zločin i kazna“, glavni junak, Rodion Romanovič Raskolnikov, ubija dve žene zbog novca, ali motive svog zločina pravda nekim širim, uzvišenijim pojmovima. Raskolnikov intuitivno oseća da čovek kome vlast, odnosno nadmoći prema drugima, postanu glavni cilj, bez razmišljanja može da počini ubistvo. Takva osoba može da čini preljube, da pljačka, krade, laže, ispoljava zavist. U to vreme su se takve

osobe sve češće pojavljivale među onima koji su bili na vlasti. U nemoralnom društvu lideri ne mogu da budu pošteni ljudi.

Raskoljnikov ubija iz želje za samopotvrđivanjem. Poklonjenje svetloj budućnosti neminovno mora da doživi pad i pretvori se u poklonjenje vlasti, statusu, moći, a zatim - i novcu. Posle toga bi trebalo da usledi raspad svesti, a zatim i fizička smrt. Međutim, bolan proces raspada svesti se kod Raskoljnikova završava pokušajem da se vrati duši, da je spase. Njegova duša nije potpuno iskognila, a sa njom i savest, jer se on kaje zbog učinjenog i priznaje svoj zločin da bi pročistio svoju dušu. On svesno bira krah budućnosti, raspad sudbine i fizička uniženja, osećajući da pokajanje može da mu spase dušu.

Dela Dostojevskog su bila proročka. U svom romanu „Zli dusi“ opisan je put kojim je išla Rusija. Neverovatno je, ali sve se potvrdilo. Sva predviđanja Karla Marksa su pretrpela krah. Engels, koji je tvrdio da ne može biti govora ni o kakvoj moralnosti kada je reč o interesima proletarijata, takođe se ispostavio kao neuverljiv. Sva futurologija, politička ekonomija, sva komunistička, socijalistička i utopistička dela su se prvo ispostavila smešnim, a zatim i najstrašnjim fantazijama - jer su se sve preokrenule ne u zemaljski raj, već u koncentracione logore i pakao na zemlji. I samo jedna osoba, koja nije imala nikakve veze sa sociologijom, politikom i ekonomijom, dala je vrlo precizan opis onoga što će se desiti u budućnosti. Nemoralno i bezdušno društvo svako dostignuće mora da otplati neverovatnom patnjom i krvlju.

Periodično poklonjenje budućnosti je ispuzalo iz podsvesti Dostojevskog, trujući njegova osećanja, uništavajući njegovu dušu. Tada je posećivao kazino. Sa svakom propalom nadom u pobedu, on je, izgubivši budućnost, podsvesno stremio ka duši, ljubavi i Bogu. Mogao je za jednu noć da profučka sve što poseduje, ali podsvest mu je šaptala: „Radost pobjede će pojačati i osnažiti vlast nad budućnošću, uvećaće status i gordost i neminovno će odvesti u smrt“. Zbog toga je on ostajao u kazinu i drugog dana je gubio sve do kraja. Tako je spasao svoju dušu.

Ljudi oko njega su gubili moral, odricali se duše, sve više su poštivali vlast i novac, klanjali se svesti i razumu. Ali kod njih je taj proces tekao postupno, a posledice su se ispoljile kod njihovog potomstva, decenijama kasnije.

Za Dostojevskog je vreme bilo zgušnuto. Zato je video budućnost, na šta je opominjao druge: „Smiri se, gordi čoveče“. U celini uzev, njegov život je bio pokušaj da pobedi budućnost, ali je konstantno trpeo poraze. Sinčić mu je umro od epilepsije, koju je nasledio od njega. Otac nije mogao da prevlada ovaj pogubni proces u sebi. Umro je od bolesti pluća. Ponovo pluća, ponovo neprevaziđena tema gordosti. Prorok nije mogao da prevaziđe težnju ka smrti koju je imao njegov narod i zemlja. Međutim, borio se do samog kraja, pokušavajući da zaustavi pomenuti proces, da se ne poistovećuje s njim. Boreći se sa sobom, stvarao je genijalna dela u kojima je, kroz patnju i muku, spoznavao ljubav i Boga.

Jedini je on video da društvo umire. Za one koji su ga okruživali sve važnije su postajale paganske vrednosti. Čovek koji je bio vernik, moralan i ispunjen ljubavlju, bio je prognanik u takvom društvu - sredina ga jednostavno nije prihvatala. Dostojevski je napisao roman „Idiot“ da bi ljudi sa strane mogli da vide kako čudno u Rusiji izgleda čovek koji živi u skladu sa zapovestima. Društvo nije čulo ovo upozorenje. Zato je danas u celom svetu Dostojevski priznat kao jedan od najvećih pisaca. On je opisivao društvo koje se nesvesno kretalo ka sopstvenoj propasti. Prikazujući jednog čoveka, Dostojevski je oslikao celu današnju civilizaciju i postavio joj je sasvim jasnu dijagnozu. Na spoljašnjem planu je on izgubio, ali je pobedio u budućnosti. Pobedio je jer nije odustao od pokušaja da spasi svoju dušu. Opisao je bolest, ušao je u borbu s njom i to je, zapravo, već bila pobeda.

Dostojevski se kretao u dobrom pravcu. O tome svedoči njegov zaključak na kraju života: „Onaj koji želi da vidi živog Boga neka ga ne traži u praznom nebeskom svodu sopstvenog uma, već u ljudskoj ljubavi“.

Ali nekoliko svetaca su uspeli da spasu Sodomu i Gomoru. Čak i samo jedan preživeli prorok mogao je blagotvorno da deluje na sudbinu Rusije. Takav prorok je uistinu postojao. On je bio savremenik Dostojevskog i takođe je osetio na sebi energiju moralnog raspada društva. Toga se prisecao ovako: „Ne mogu bez užasa da se setim tih godina, odvratnosti i bola u srcu. Ubijao sam ljudе u ratovima ili sam ih izazivao na dvoboje kako bih ih ubio. Gubio sam na kartama, uživao u plodovima rada seljaka, kažnjavao ih, bludničio, varao. Laž, krađe, blud svih vrsta, pijanstvo, nasilje, ubistva... Nije bilo zločina na koji se ne bih

odvažio. I za sve to sam bio hvaljen. Moji vršnjaci su me smatrali i smatraju me relativno moralnim čovekom“.

Prvo je dao procenu svoje bolesti, svog stvarnog stanja. Zatim je pokušao da definiše uzrok svoje bolesti. Neverovatno, ali njegova dijagnoza je bila potpuno tačna: „Sada, sećajući se tih vremena, jasno vidim da je moja vera ono što je, osim životinjskih nagona, pokretalo moj život - moja jedina istinska vera u to vreme bila je vera u usavršavanje. Ali u čemu tačno usavršavanje i kakav mu je bio cilj, ne bih mogao da kažem. Trudio sam se da se usavršavam mentalno - naučio sam sve što je bilo moguće i na šta me je život gurao; pokušavao sam da usavršim svoju volju, sastavljući pravila koja sam se trudio da poštujem; usavršavao sam se fizički, raznim vežbama sam izoštravao snagu i spretnost i raznim odricanjima sam učio sebe izdržljivosti i strpljenju. I sve sam to smatrao usavršavanjem. Početak svega je bilo, razume se, moralno usavršavanje, ali ono se ubrzo promenilo u usavršavanje uopšte, to jest želju da budem bolji, ne pred samim sobom ili pred Bogom, već željom da budem bolji pred drugim ljudima. I vrlo brzo je želja da budem bolji pred drugim zamenila želja da budem jači od drugih, odnosno slavniji, važniji, bogatiji“.

Ovde je zapravo opisana fiziologija duše. Ubistvo, nepošteni postupci - posledica su strasti koje pokreću čoveka. A uzrok strasti je pogrešna životna orientacija. Poklonjenje svesti, duhovnosti i budućnosti vodi ka poklonjenju vlasti, moći i ubistvu svoje vrste.

Ali prorok je otiašao i korak dalje. Intuitivno je shvatio da bilo koji pogled na svet ishodi iz religioznih predstava. Dakle, religija mu nije pružila ispravnu sliku sveta, ili je njegova predstava o religiji bila iskrivljena, pogrešna.

Njegov zaključak je bio sledeći: „Prestao sam da verujem u ono što su mi pričali od detinjstva, ali sam ipak verovao u nešto. Šta je ono u šta sam verovao, ne bih mogao da kažem. Da li sam verovao u Boga, ili ga najverovatnije nisam poricao, ali kakvog Boga, ne bih mogao da kažem; nisam negirao Hrista i njegovo učenje, ali o čemu je bilo njegovo učenje, takođe ne bih mogao da kažem“.

Ako čovek ne zna kakav je smisao religije koju ispoveda, to u suštini znači potpunu unutrašnju dezorientaciju. Šta je moglo da dovede do toga?

I ponovo sledi pokušaj da se postavi dijagnoza: „Vera ne učestvuje u životu, i u odnosima s drugim ljudima nikad ne dovodi do sukoba, niti se u ličnom životu iko upravlja po njoj; vera se ispoveda negde тамо daleko od života i nezavisno od njega. Ako se s njom i sukobiš, sukobiš se samo kao s nekom spoljašnjom pojavom, nepovezanom sa životom“.

Po čovekovom životu, po njegovim delima, ni ranije niti danas, nikako se ne može znati da li je taj čovek vernik ili ne. Ako i postoje razlike među onima koji javno ispovedaju pravoslavlje i onih koji ga se odriču, ta razlika nije u korist prvih. Kako sada, tako i ranije javno priznanje i ispovedanje pravoslavlja najčešće se sretalo među glupim, grubim i pokvarenim ljudima, kao i među onima koji su sebe smatrali veoma značajnim. Pamet, poštenje, iskrenost, dobrota i moral najčešće su se sretali među ljudima koji su priznavali da ne veruju.

Mislim da je čitalac pogodio o kome je reč. Lav Nikolajevič Tolstoj je u svojim isповестима napisao kako do hrišćanstva nije mogao da se probije kroz pravoslavlje. Dogme, rituali i običaji postepeno su religiju pretvarali u pozorište koje je posećivalo sve manje gledalaca. Ovo pozorište je živilo svoj život, a publika svoj. Religija nije učila ljudi zapovestima, niti moralnosti i ljubavi. Obredi su bili važniji od moralnih zakona. Prema surovosti, krađi i seksualnom promiskuitetu, sudeći po opisima Tolstoja, prilično su se blagonaklono odnosili kako sekularna tako i duhovna vlast. To je garantovalo raspad društva.

Tolstoj se bori u kandžama protivrečnosti. S jedne strane, on vidi i oseća kakvu veliku ulogu igra vera u spasenju duše. On shvata da bez pravoslavlja Rusija ne bi postojala, a istovremeno u crkvi vidi ozbiljne probleme.

Zapravo, on je video istu sliku koja je bila 2000 godina pre toga u Izraelu. Ljubav i moral su bili u drugom planu, a formalno vršenje rituala bilo je na prvom mestu. Spasenje se nije dostizalo kroz ljubav, moralnost i poštovanje zapovesti. Bilo je dovoljno otići u crkvu, pričestiti se, ispovediti, kupiti sveću - i to je garantovalo pročišćenje i spasenje duše.

Ali zakone razvoja duše ne možemo da ukinemo. Poštovanje zapovesti je neophodno za očuvanje ljubavi. Ako čovek krađe, vara i klanja se svojim životinjskim željama, tada se pričest, isповест i odlasci u hram pretvaraju u beskorisne rezvizite. Ako forma nije hranjena sadržajem, ona umire. Upravo se to tada dešavalо u Rusiji.

Tolstoj pokušava da spozna Boga. Ne shvatajući uopšte u čemu je smisao hrišćanstva, on se okreće indijskoj filozofiji. Nastojanja da obuzda svoje strasti odvode ga u vegetarianstvo. Proboj ka spoznaji istine kroz izučavanje indijskih svetih tekstova takođe se ispostavilo kao težak zadatak. Tolstoj potom proučava islam i budizam; potraga se nastavlja. On se ponovo okreće hrišćanstvu i opet se susreće sa protivrečnostima kod Hristovih sledbenika.

Pred čovekom se nalazi nekoliko puteva, kako piše Tolstoj. Možete živeti u neznanju, ne razmišljajući ni o čemu. Drugi put je epikurejstvo, tj. uživanje u životnim zadovoljstvima.

Treći put Tolstoj naziva snagom i energijom: ukoliko ne otkrije smisao života, čovek uništava sebe. Četvrti izlaz je slabost: kad živimo samo zato jer ne možemo, ili se plašimo, da ubijemo sebe.

Tolstoj vidi da skoro svi ljudi žive upravo na taj način, ali njemu lično ne odgovara nijedan od tih puteva. Zapravo, sva četiri puta se svode na poklonjenje telu ili duhu. „Grub - uvek radostan. Nežan - na tuku svik'o“ - Onaj koji živi telom, boravi u stanju neznanja ili radosti. Onaj koji živi duhom prvo agresivno potiskuje i tlači druge, zatim počinje da tlači sebe i na kraju prelazi u stanje slabosti i pasivnosti.

Tolstoj je bio snažan čovek, ne samo fizički, već i duhovno. On nastavlja svoje traganje i intuitivno dolazi do spasenja duše tako što primećuje da ljudi koji se bave teškim fizičkim poslom nemaju vremena da uživaju u svom telu. Ne žude za osudom, nadmoćnošću ili unižavanjem drugih. Nemaju vremena za to da se koncentrišu na požudu i sladostrašće, a u ženama vide sestre.

Aristokrata, grof i poznati pisac se tad preodeva u seljačku odeću i počinje da ore zemlju. Oseća kako mu na duši postaje lakše. Ne shvata suštinu onoga što se dešava, ali istrajno i neprekidno teži ka spoznaji.

Ako je nemoguće prevazići unutrašnju zavisnost od novca, bolje ga je se odreći. Ako je nemoguće prevazići žudnju za fizičkim zadovoljstvom, bolje ih je izgubiti. Tolstoj počinje fizički da radi, kako bi bar na nešto preusmerio energiju strasti: ako ne ka ljubavi prema Bogu, tada bar u rad. Honorare od prodatih knjiga želi da zavešta državi. Status, popularnost i slava proždiru mu dušu i on to oseća. Lišavajući decu novca koji nisu sami zaradili, pokušava da im pomogne, da spasi i njihove duše. Ali rodbina u njemu vidi ludaka.

Lav Tolstoj pokušava da napusti porodicu, da se odreši od svih vezanosti i posveti spasenju sopstvene duše. Međutim, njegova žena izjavljuje da će se ubiti ako on to učini. Verovatno su proroku s Višeg plana nagovestili da asketizam i nevezanost nemaju više presudni značaj. Prisilno guranje ka ljubavi i veri treba da se pretvori u svesno i dobrovoljno.

Niko nije znao šta u praksi znači brinuti se o duši. Tolstoj nastavlja sa traganjem. Obično prorokom nazivaju osobu kojoj Bog prenese neku informaciju - ne samo o mogućim događajima, već i o onome šta je potrebno da radi, kakva treba da bude kako bi promenila budućnost. Tolstoj je verovatno bio jedini prorok koji je celog života tragaо za Bogom. Noseći na sebi grehe celog društva, pateći se i mučeći, iznutra istrzan, nastavljaо je dalje, s težnjom da pronađe smisao života.

U indijskim svetim spisima je pre mnogo hiljada godina napisano: „Sva dostignuća, tehnike i rituali su besmisleni ako ne postoji lična težnja ka Bogu“. Tolstoj ju je imao. Ta njegova postojana težnja po svoj prilici je bila još jedan korak ka spasenju današnje civilizacije.

„Kucajte i otvoříte vám se“, rekao je Hristos. Čovek koji stalno teži spoznaji Boga pre ili kasnije će bez sumnje postići rezultate. On će spasiti svoju dušu, što znači da će pomoći i drugima da se spasu.

U svojoj „Ispovesti“, Tolstoj je napisao: „Živite tražeći Boga i tada više neće biti života bez Boga“. „Sve u meni i oko mene je sinulo jače nego ikada pre i ta svetlost me više nije napuštala“.

Nedavno sam u novinama pročitao kraći tekst. U njemu je pisalo kako je sačinjen spisak od stotinu najboljih književnih dela svih vremena i naroda tokom cele istorije čovečanstva. Prvo mesto na listi je zauzeo Lav Tolstoj.

POVRATNA VEZA

Tehnički napredak je ubrzao sve procese, pa ljudi vremenski ne uspevaju da procene posledice brojnih otkrića i pronalazaka.

Nedavno su u jednoj televizijskoj emisiji prikazali Havaje. Naime, tamo se razmnožilo mnogo pacova i ljudi nisu znali kako da se s njima izbore. Na kraju su odlučili da na ostrvo nastane mungose. Svi su bili srećni zbog ove predivne ideje, jer je na taj način bila zapečaćena soubina pacova. Mungosi su se razmnožili i odjednom se ispostavilo da su pacovi aktivni noću, a mungosi - danju. Znači, dok su pacovi tamanili šećernu trsku, mungosi su mirno spavalii. A kada su se pacovi vraćali u svoje jazbine, mungosi su izlazili iz skrovišta i lovili domaće kokoške, ili su uživali u jajima lokalnih ptica, tako da je problemu pacova dodat i problem mungosa. Na kraju su masovna uništenja životinja na Havajima poprimila dvostruki zamah.

U skladu sa istom šemom danas se odigravaju brojni događaji u svetu. Poklonjenje novcu i trenutnim užicima iskrivljuju čovekov način razmišljanja. Da brine o dalekoj budućnosti sposoban je samo onaj koji se brine o duši i moralnosti. Danas vlasti mnogih zemalja, postupajući stihijski, ne uspevaju da se prilagode onome što nosi novi dan. Pogled na svet je veoma inertan. Ponekad se čini da je čoveku potrebno samo ukazati na očiglednu istinu i da će on postati drugačiji. Ali ispostavlja se da je za prihvatanje novih informacija potrebno da se promenimo, a promene su bolan proces. Što je veća istina, time se dublje treba menjati, a to pričinjava bol. Zbog toga mnogi daju prednost ideji da dobro žive danas a umru sutra.

Monopol na istinu i nepogrešivost neke ideje klasičan je slučaj uništenja povratne veze. Monopolu na istinu teži onaj koji se klanja svesti i budućnosti. Ono čemu se klanjam mora biti neuništivo i večno. Svaka istina mora biti apsolutna i stoga je nedopustivo sumnjati u nju.

Razmišljam sam o istorijskim događajima. Šta leži u osnovi monopola na istinu? Poklonjenje budućnosti. A u osnovi poklonjenja budućnosti je tendencija ka idolopoklonstvu. Kad se krše deset glavnih zapovesti paganizam počinje da jača i uništava monoteizam.

U srednjovekovnoj Evropi monopol na istinu je doveo do inkvizicije i samouništenja, a potom do postepenog uništenja vere. U Rusiji je

monopol na istinu doveo do raspada države. Nepogrešivost ma kakve istine znači poklonjenje formi. To se dešava kad se gubi sadržaj.

Čovekov sadržaj je duša. Sve dok je ona na prvom mestu, traje neprestana potraga za istinom i nova spoznaja zakona Vasione.

Ukoliko pak duša degradira, umesto ljubavi čovek počinje da se klanja svesti. Slika sveta postaje okoštala, nepogrešiva i čovek je sve goropadnije brani. A onda počinje propadanje.

Ljubav nam omogućava da haos i red povežemo u jednu celinu. Ljubav i moralnost omogućavaju povezivanje tržišne i planske ekonomije. Ako, pak, vera i ljubav oslabe, tada ljudima upravlja nepogrešiva dogma, a potom, kad ona pretrpi krah, otpočinje haos. Ovaj period je obično vrlo kratak i završava se preporodom ili smrću.

Život, kao fenomen, moguć je zahvaljujući povratnoj informaciji. Uzrok je u interakciji sa posledicom, posledica je u integraciji sa uzrokom. Vreme se sažima i ta veza postaje vidljiva. Vreme se širi i vidljiva veza se gubi. Vreme se sažima ljubavlju. Što je više ljubavi time se jače oseti jedinstvo svega što se dešava u Vasioni. Kad se vreme sažima, život procvetava. Kad ljubav nestane, kidaju se niti, a život kopni i umire.

U Rusiji postoji težnja ka ljubavi i ona je zbog toga prošla kroz mnoga iskušenja.

Nedavno su mi poslali poruku u kojoj se govorilo o zanimljivoj činjenici. Babica, koja je u Aušvicu porađala žene što su se nalazile u neljudskim uslovima, izjavila je da nijedno od tri hiljade novorođene dece nije imalo nikakvu patologiju. Telo i duh su na tom mestu bili krajnje uniženi. Uniženje duha je uništenje sudsbine i budućnosti. U takvoj situaciji ostaje samo duša, a duša živi ljubavlju i verom. U takvim uslovima čoveka spasava samo vera u Boga. I tada počinju da se događaju čuda, dolazi do preporaćanja.

Zar će jedino u nesreći, bolesti i lišavanjima čovek sticati veru i ljubav? Na ovo pitanje još uvek nemam odgovor.

KOMUNIZAM

Prolećno martovsko sunce rano izlazi. Kad pogledamo nebo i oblake, odmah se setimo da je počelo proleće. Sunce svetli sasvim drugačije.

Čudno: s jedne strane naučnici govore o tome da Sunce još nije ušlo u aktivnu fazu, da je prvi put za nekoliko stotina godina narušen jedanaestogodišnji ciklus, odnosno da može doći do globalnog zahlađenja. S druge strane, posmatranja su pokazala da se temperatura Sunčevog jezgra, koja obično iznosi oko 27 miliona stepeni Farenhajta, tokom nekoliko godina povećala na 49. Ispada da se Sunce iznutra zagreva, a spolja hlađi. Nešto se čudno dešava sa našim nebeskim telom.

Ležim i ne mogu da zaspim. Oko četiri sata ujutro napolju je još uvek tamno. Ma koliko se trudio da se opustim, ležeći zatvorenih očiju - ne uspevam da zaspim. Trebalo bi da se nečim zaokupim.

Misli mi se ponovo vraćaju na knjigu. Takođe, na situaciju koja trenutno vlada u Rusiji i čitavom svetu. Ispostavilo se da kapitalistički model razmišljanja ne odgovara Rusiji.

Danas je humanizam moderan pojam. Ali pre nego što se dotaknemo ovog koncepta trebalo bi da shvatimo šta je humanizam u odnosu na čoveka. Zapadna, odnosno naučna psihologija poistovetila je čoveka s fizičkim telom. Niko uporno ne želi da primeti koliko humanizam, okrenut ka telu, šteti duši i koliko može čoveka da pretvori u životinju. Jer, čovek je prvenstveno duša. On je ljubav i moralnost, a tek potom svest i telo.

Materijalistički humanizam je zamaskirani paganizam, koji nastoji da uništi ljubav, dušu i moralnost zarad fizičkog tela i njegovih nagona.

Nesvesno se prisećam priče iz Starog zaveta. Jedna od najmoćnijih država na zemlji bila je Izrael u doba cara Solomona. Imala je sve - pametnog vladara, vredan narod, ogromna bogatstva. No, i pored toga, ova država je propala.

U Starom zavetu se opisuje mehanizam smrti države. Sve počinje sa raspadom duše, odnosno nemoralnim ponašanjem vladara. Čovek zaboravlja na Boga kad na prvo mesto stavi požudu. Solomon je imao

sedam stotina žena i tri stotine ljubavnica. Tokom svih godina koje je proveo s njima otrov požude je sve jače trovao njegovu dušu. Ali seme odricanja od Boga u korist požude Solomon je nasledio od svog oca - cara Davida.

Ne mogavši da obuzda pohotu, car David je u dvorac doveo Vitsaveju - ženu svog vojnog komandanta, a njega je poslao u smrt kako bi u potpunosti mogao da poseduje ženu koju je želeo. Prvo dete im se rodilo mrtvo zato što je u sebi nosilo najjači impuls odricanja od Boga zarad naslade. Drugo dete je takođe trebalo da umre, ali se David kajao, molio, tražio oprost od Boga i tako se rodio Solomon. Rodio se zato što se David trudio da u sebi savlada greh požude. U Starom zavetu se pominju poslednje reči cara Davida - kada Duh Gospodnji govori u njemu, a Njegove reči izgovara David: „Onaj koji vlada ljudima neka je pravedan, vladajući u strahu Božjem“ (Druga knjiga Samuilova 23:3)

Ali duša Davidovog sina bila je zatrovana poklonjenjem zadovoljstvima, a višegodišnja seksualna zadovoljstva su dovela do toga da je iskreni vernik i najpametniji od svih ljudi svog vremena, car Solomon, polako gubio razum. Počeo je da se klanja paganskim bogovima. Podigao je spomenik Molohu i obavljao paganske rituale.

Bog je saopštio Solomonu da će njegovo carstvo pasti, ali će se to desiti posle njegove smrti. Genijalno je opisan postepeni proces stradanja države: gubitak vere u Boga; gubitak ljubavi i moralnosti; razvratnost vladara; siromaštvo i smrt države.

Razmišljaо sam gledajući u tavanici blago osvetljene sobe. Još nije svanulo, nebo je za nijansu postalo svetlige. Šta će biti sa Rusijom?

Nemoguće je oblikovati ideologiju za dva dana. Takođe, ni kultura i moralnost ne mogu da nastanu za deset ili dvadeset godina...

Ali možda postoji jedan scenario: očajni narod može da glasa za komunističku partiju. Zanimljivo je šta se zemlji sve može desiti ako na izborima pobedi komunistička partija? Da li ćemo ponovo graditi socijalizam i za tu ideju žrtvovati milione života? Treba razumeti zašto se komunizam pojavio i zašto se srušio. Ako tragediju ne budemo shvatili, ona će se ponoviti.

Neosporno je to da se poslednjih nekoliko vekova evropska civilizacija, gubeći moralnost i klanjajući se novcu, kretala ka neizbežnoj smrti. S jedne strane, zahvaljujući hrišćanstvu, obezbeđen je

neverovatan tempo naučno-tehnološkog napretka i procvata civilizacije. Evropa je u velikoj meri pretekla ostale narode i države u svom razvoju. S druge strane, jednostrana percepcija hrišćanstva dovela je do iskrivljavanja vere, slabljenja religije i moralnog raspada vlasti.

Kult novca, individualizam i rad koji pretvaraju ljudi u robe znaci su civilizacije koja umire. Potrošačko društvo, koje je u središte postavilo kult zadovoljstva, osuđeno je na propast. Socijalizam se pojavio kao pokušaj suprotstavljanja egoizmu, nemoralnosti i kultu novca.

Na koji način su ljudi razmišljali? Privatna imovina i tržišni odnosi su osnovna obeležja kapitalizma. Kult novca uništava moralnost i veru. Dakle, da bi se spasilo čovečanstvo, treba ukinuti novac i privatnu svojinu. Ne treba se klanjati novcu, već svetloj budućnosti. Materijalnim vrednostima treba suprotstaviti duhovne; osnovni cilj novog društva treba da bude poklonjenje duhovnosti. Potrebno je stvoriti novog čoveka, učiniti ga moralnim i razviti mu kolektivno mišljenje. Mehanizam spasenja njima se činio takvim.

Ponašanje egoiste proishodi jedino iz njegovih interesa. Moralna osoba uzima u obzir i interes ljudi koji je okružuju. Ona oseća jedinstvo s drugima i zato podsvesno razume da je agresija prema drugome - ujedno i agresija prema sebi. Ljubav i moralnost pružaju osećaj najvišeg jedinstva sa onima koji su nam slični, kao i sa čitavom Vasionom. Zbog toga je u socijalizmu ideja o trijumfu kolektivne svesti bila vrlo važan deo ideologije. Iz tog razloga su komunisti, hteli to ili ne, ideje o moralnosti, kolektivizmu i jedinstva pozajmili iz hrišćanstva.

Međutim, kasnije, iz nekog razloga je nastupio raspad. Iskreni sledbenici komunizma su zbog bolje budućnosti bili spremni da unište milione sebi sličnih. Pojavili su se prvi koncentracioni logori, a uništenje ljudi je dostiglo neverovatne razmere.

Zapitajmo se zašto je slogan „Čovek je čoveku prijatelj, drug i brat“ doveo ka bezdušnosti, okrutnosti i smrti desetina miliona ljudi?

Odgovor je jednostavan: čovečanstvo se ne može spasiti putem poklonjenja duhovnosti. Ljubav, moralnost i prijateljstvo se ne rađaju iz duhovnosti, već iz ljubavi i gaje se u duši. Komunizam nije mogao da spasi čovečanstvo zato što materijalne i duhovne vrednosti ne mogu biti cilj i smisao života. Čovek se pretvara u zver ukoliko im se klanja, što dovodi do uništenja sebi sličnih.

Duhovno i materijalno su dve suprotnosti. One se međusobno ne uništavaju, već se neometano razvijaju jedino kad postoji treći, glavni element koji ih ujedinjuje, a to je duša koja živi ljubavlju. Komunisti su pokušavali da slede moralnost, odnosno da spasu dušu, ali ceo njihov sistem bio je izgrađen kao oprečnost materijalističkom zapadu. U tom sistemu nije bilo dijalektike, te otud nije bio moguć ni razvoj.

Kao protivtežu slobodnom tržištu komunizam je ponudio plansku ekonomiju. Ali budući da nisu razmišljali dijalektički, nije bilo moguće ujediniti suprotnosti. Ili tržišna ili planska privreda. Zbog toga socijalizam nije mogao da pobedi u ekonomskom takmičenju sa zapadom, dok je moralnost omogućavala povezivanje planskog i tržišnog principa - što bi omogućilo napredak države. Međutim, svetla budućnost se ispostavila važnijom od života, moralnosti i ljubavi.

Kad zbog ideje uništavamo svoju vrstu, duša počinje da degradira. Ako je lepša budućnost važnija od života, a ideja od ljubavi, to uzrokuje gordost i okrutnost. Gorda osoba, ometena slabom dušom, ne može da oseti jedinstvo s drugima i zato ih s lakoćom ponižava, iživljava se na njima i ubija ih.

Preostaje da se postavi pitanje: zašto je socijalizam odbacio moralnosti? Tokom hiljada godina ljudi su osećali i shvatali da su, ako nema moralnih zakona, pojedinac, narod i država osuđeni na propast i smrt. Nemoralna država se raspada bez obzira na to kakve svetle ciljeve postavila ispred sebe. Ateistička država je osuđena na propast ma kako bila bogata, uspešna i civilizovana.

Moralni zakoni proishode iz religije, tj. vere u Boga. Zašto je komunizam odbacio veru? Setio sam se proročkog Puškinovog dela: „Bajka o popu i njegovom slugi Baldi“. U njemu je, kao i u Bibliji, pokazan mehanizam umiranja civilizacije. Predstavnici religije zaboravljaju na Boga i neprimetno počinju da služe mamonu. Oni veru u Boga pretvaraju u trgovinsko preduzeće. Narod im se isprava smeje, zatim se ograjuje od njih, a na kraju ih ubija.

Komunisti su pokušali da spasu čovečanstvo tako što su osmislili nov moralni poredak. Ali oni nisu videli moral u religiji. Crkva, koju je država podredila sebi, sve više se pretvarala u sekularnu komercijalnu strukturu. Ako moral ne može da se izgradi pomoću duhovnih činilaca, tada ga je potrebno izgraditi pomoću materijalnih. Stoga, glavni garant moralnosti mora da bude kolektivna imovina, suzbijanje individualnosti i

potpuno odsustvo tržišnih odnosa. Takav model je odmah pokazao svoju neodrživost, pre svega - ekonomsku. Ali odreći ga se bilo je isto što i odreći se moralnosti, a to je značilo krah celog sistema.

Što je u Rusiji više jačala tendencija spasenja čovečanstva, toliko su se ljudi čvršće hvatali za polovični model razvoja. Kada je počela perestrojka, a privatna svojina uzimala maha, moral se munjevito raspadao, budući da se bazirao na strogo materijalističkim konceptima. Umesto kolektivizma je došao individualizam. I tada su ljudi sa zaprepašćenjem shvatili da kapitalistički model nije ništa manje katastrofalan od socijalizma. Mnogi su primetili da od tržišta, kome su se klanjali, u svetu skoro ništa nije ostalo. Tržište se pretvorilo u svoju suprotnost - plansku ekonomiju. Koncept kao što je konkurenčija, u zapadnom svetu će, po svoj prilici, uskoro potpuno nestati.

Dakle, šta je ono što danas imamo: samo dva modela razvoja društva - socijalizam i kapitalizam. Oba su smrtonosna i svoje samoubilaštvo su dokazali u praksi jer ljubav, moralnost i život ni u jednom ni u drugom sistemu nikada nisu bili na prvom mestu.

Da li postoji opasnost od oživljavanja komunizma? Čini se da postoji iako je pređašnji oblik komunizma najverovatnije nemoguć.

Šta komunisti, u slučaju da preuzmu vlast, treba da učine kako ne bi uništili zemlju? Pre svega bi trebalo da shvate da se moral ne gradi pomoću materijalnih faktora. Kao drugo, trebalo bi da shvate da se ne sazdaje ni religijom. Istorija je pokazala koliko okrutni i nemoralni mogu da budu predstavnici bilo koje religije. Kao treće, neophodno je da priznaju: moralnost se gradi putem ljubavi i vere u Boga. Religija je samo mehanizam koji obezbeđuje zaštitu ljubavi i vere, a svaki mehanizam je sklon rđi i vremenom može da prestane s radom.

Ako se kapitalisti i komunisti okrenu realnoj veri u Boga, koja ne može da postoji bez ljubavi i moralnosti, onda suprotnosti neće uništavati jedna drugu, niti prelaziti jedna u drugu uz posledični raspad. Plansko upravljanje i stihijsko tržište mogu da se ujedine, međusobno stupaju u interakciju i razvijaju jedno drugo, a pre svega mogu da razvijaju ono što ih ujedinjuje i omogućava da se izbegne međusobno uništenje, odnosno moralnost, ljubav i veru.

Zatvorivši oči, pokušavam da zaspim, da skrenem pažnju od nasrtljivih misli. Napolju je još uvek mračno ali znam da će uskoro svanuti i da će zasijati Sunce. Zaspao sam sa osećajem radosti u duši.

JOŠ JEDAN KORAK

Poslednjeg meseca se zabavljam na sledeći način: telefoniram svojim poznanicima koji žive u raznim gradovima i zemljama i ako izraze želju, elektronski im šaljem rukopis trećeg i četvrtog dela knjige „Vaspitavanje roditelja“, a zatim upoređujem stanje njihovih aura pre i posle čitanja.

Zaista iznenađujuće, ali kod svih nastupa primetno poboljšanje, kao nakon ozbiljne konsultacije. Međutim, na konsultaciji „izvlačim“ pacijente, a prilikom čitanja knjige oni sami sebe harmonizuju. To je vrlo važno. Pritom, efekat je trajan, stanje se poboljšava i ostaje stabilno. Srećan sam jer s tim ciljem sam i pisao svoje knjige.

Istina, otkrio sam jednu nijansu.

Kod mog prijatelja, koji živi u Ukrajini, došlo je do naglog poboljšanja stanja nakon čitanja mojih knjiga. I to ne samo kod njega, već i kod njegove supruge. Ali deca su im bila problematična - pre seminara su kod njih obično otpočinjale bolesti, a nakon seminara - nesreće. Godinu dana nakon održanog seminara, prilikom povratka kući, sjurili su se automobilom u jarak brzinom od 180 km/h. Od automobila praktično ništa nije ostalo. Obojica su preživeli, nisu imali nijednu ogrebotinu.

- Znači ipak su lepo poradili na sebi - prokomentarisao sam ovaj slučaj. - Sebe su uspeli da poprave, ali im je ponestalo snage i za automobil.

Ipak, bez obzira na nesreće i bolesti, situacija je kod obojice bila generalno loša. Ali se desilo skoro čudo - polje im se naglo poboljšalo. Radi se o tome da seminar deluje kao energetski pljusak, kao hitna pomoć, dok knjigu čovek dugo čita i postepeno počinje da mu se menja pogled na svet, budući da u osnovi bolesti leži upravo nepravilna percepcija sveta.

Sad nešto o nijansama. Prijatelj me je zamolio da rukopis knjige pošalje jednom našem zajedničkom poznaniku. On je penzionisano vojno lice i sve pokušava da shvati razumom. Informacija mu je bila potrebna jedino zato da bi uspešnije upravljao ljudima i sudbinom. U takvim slučajevima čitanje mojih knjiga može biti opasno za zdravlje. Više puta sam ga upozoravao da je možda bolje da sačeka, ali vojni

penzioner je bio tvrdoglava osoba te je nastavio da proučava moje knjige. Dakle, dobio je tekstove novih knjiga i ja sam distanciono počeo da pratim šta se s njim dešava. U njegovom polju sam video smrt dece, ali je najverovatnije trebalo da on umre kako bi njih zaštitio. Biznis su mu upropastili drugi, a problemi su ga zapljuskivali kao voda iz vedra.

Pozvao me je prijatelj iz Ukrajine:

- Večeras čemo se okupiti i porazgovarati o vašoj knjizi. Čućemo se sutra.

Predveče sam pogledao polje vojnog penzionera. Slika je bila užasna - mnogo gora nego ranije. Pritom je bilo zanimljivo propratiti njegove emocije: prvo - strah, onda - odbacivanje, želju da se povuče, a zatim mržnju i podsvesnu želju smrti. Zatim ga je ophrvala potištenost. Pomislio sam kako nova informacija verovatno ruši neke njegove stereotipe. To se može izjednačiti sa raspadom idealja, pa skoro i sa osnovnom slikom sveta. Za njega to može biti problem koji neće uspeti da prevaziđe, jer će novu informaciju doživeti kao sopstveno uništenje. Zbog toga se u podsvesti prvo rađa strah, zatim negiranje, izdaja, potom mržnja i na kraju se pokreće program samouništenja. Sve ove emocije su za sada u njegovojoj podsvesti. Kada isplivaju, tada će ono što sam video u deliću sekunde moći da se ispolji u narednih nekoliko godina.

Prva senzacija nakon čitanja moje knjige može biti neslaganje i nerazumevanje. Mi prihvatomamo samo ono što možemo da modelujemo, što odgovara našim mogućnostima da se promenimo. Ako su mogućnosti unutrašnje promene minimalne, nemoguće nam je da shvatimo širu informaciju. Tada dolazi do odbijanja da se ona prihvati ili do samouništenja ako duša ipak pokuša da to učini. Nova informacija ne može da se prihvati bez ljubavi. Pomenutom čoveku je njegovo „ja“ važnije od ljubavi. „Žao mi je, ali tu se ništa ne može učiniti“ - pomislio sam. - Biće da je izgubio šansu da se iskobelja“.

Sledećeg dana me je prijatelj pozvao.

- Kako je prošao razgovor? - zainteresovao sam se.
- Dobro - neodređeno mi je odgovorio. - Sedeli smo i razgovarali; mnogo toga smo shvatili.
- Ali naš vojnik - nije shvatio - rekao sam mu. I to - uopšte nije shvatio.

Moj prijatelj je oklevao da odgovori.

- Da, zaista, bio je nekako skeptičan prema vašim knjigama. Rekao je da ih čita već mnogo godina, ali da ne primećuje nikakve promene.

- Molim vas, nemojte mu ovo preneti - razmislivši sam mu rekao - ali uskoro mu predstoje ozbiljni rezultati i sudbinske promene. Istina, ne one kojima se nadao. Ranije nije bilo nikakvih rezultata jer su oni zapravo energija koja je počela da teče i da se otelotvoruje. S takvim unutrašnjim pogledom na svet, kad potekne energija, kod njega će se gordost desetostruko uvećati. I tada, najduže za dva-tri meseca će umreti on ili njegova deca. Iako se događaju i automobilske nesreće u kojima nastrada cela porodica.

- Pa, šta činiti?

Zastao sam.

- Ništa. To je njegov izbor. Da li želite da preuzmete njegovu smrt na sebe?

Porazgovarali smo o drugim temama, nakon čega smo se pozdravili. Nedelju dana kasnije odlučio sam da pogledam polje bivšeg oficira i bio sam zapanjen: sve je bilo čisto! Informacija je ipak proradila. Čak i ako spolja bude protestovao, iznutra je on već drugačija osoba. Nakon pola godine će to verovatno moći da shvati i oseti. - Dobar znak - pomislio sam. Ukoliko ipak uspe da se iskobelja - znači da informacija mnogima može da pomogne”.

Setio sam se konsultacije na kojoj sam objašnjavao pacijentkinji razloge njenih problema. Slučaj je bio uobičajan - urinarna infekcija, koja nije mogla da se izleči nikakvim lekovima.

- Vi mislite da je to telesna bolest, ali je zapravo sve povezano sa vašom energijom. Infekcija se ne leči, jer u slučaju lečenja jakim dozama lekova, mogli biste da obolite od raka. Objasniću vam zašto, ali prvo mi odgovorite na pitanje šta je čovek?

- Telo, duh i duša.

- Tačno - složio sam se. - A šta je najvažnije?

- Duša.

- Tako je. Znači, najopasniji gresi su povezani sa nanošenjem štete duši. Kad čovek ne može da kontroliše požudu, kad se klanja užicima, to uništava njegovu dušu. Kad je zaokupljen seksom, alkoholom i hranom, u njegovoј podsvesti neprimetno dolazi do zamene - ne klanja se ljubavi, već zadovoljstvu. A onda počinju bolesti koje blokiraju zadovoljstvo i pomažu mu da se vrati Bogu. Urinarna infekcija u nekoj meri neutrališe seksualno zadovoljstvo. Dakle, uzdržavanje od alkohola, obilne hrane i sekса može biti daleko bolji lek od antibiotika. Lekovi otklanjaju konkretnu bolest, ali na njeno mesto mogu doći druge. Onkološku bolest

je teže izlečiti lekovima nego urinarnu infekciju. I, verujte mi, ovde 95% sve zavisi od unutrašnje energije.

Nedavno sam konsultovao ženu koja je bolovala od reumatizma - nastavio sam priču. - Pre nekoliko godina je imala komplikovanu operaciju na srcu, jer su joj arterije bile praktično zapušene solima. Objasnio sam joj da je to posledica njene ogorčenosti na voljenu osobu. Priznala je da se pet godina pre toga jako ljudila na muža i njegove rođake: „Nisu nam dolazili u goste i uopšte su se omalovažavajuće prema nama ponašali. Zaista sam nekoliko godina bila užasno ogorčena na njih. Lekari su rekli da se mitralni ventil zapušio od soli i da je potrebna hitna operacija“. - Vaše uvrede nisu samo vaše - objasnio sam joj. - Sva vaša osećanja odmah se prenose na vašu decu i vaš pogrešan odnos prema bliskim ljudima može da osakati život i zdravlje vaše dece. Bilo je neophodno da se nekako zaustavite u tom pogubnom procesu - zato vam je „odozgo“ i stigla bolest. A u tom stanju vam više nije do ljuntnje jer treba preživeti. Kod ljubomorne osobe moraju da se pojave problemi u odnosima, koji će joj pomoći u smanjenju vezanosti. Život bez konflikata može u tolikoj meri da pojača vezanost da se raspada duše sprečava samo neizlečivom bolešću ili smrću. Ako se klanjate voljenoj osobi - dobićete od nje bol. Što se više klanjate, dobićete više bola. Ili bolesti. Ili prevaru, razvod i smrt.

- Znači, požuda koju niste prevazišli - nastavio sam obraćajući se ženi kojoj lekovi nisu pomogli - uzrok je vaše bolesti. Preostaje još da se ustanovi šta se nalazi u korenu požude, šta je hrani. Poklonjenje požudi nastaje zbog poklonjenja voljenoj osobi. Kad joj se klanjamo kao idolu, kad pravimo od nje kumira, vezanost dostiže 13 slojeva duše, a zatim dolazi do njihove degradacije.

Klanjanje Bogu razvija i jača dušu, dok je klanjanje čoveku - uništava. Ljudi uglavnom upadaju u dve krajnosti. Prva je kad veruju da se Bog nalazi negde daleko, a da su ljudi „ovde“. Tada klanjanje čoveku višestruko pojačava gordost. Ako ga proglašavamo bezgrešnim, smrtonosni nivo gordosti je prekoračen 17 puta.

Druga krajnost je kada idealizujemo čoveka, smatramo ga Bogom i klanjamo mu se kao Bogu. U tom slučaju, poklonjenje čovekovoj duši 17 puta premašuje kritični nivo i deformiše 17 slojeva duše.

Ali istina je, kao i uvek, uvek negde na sredini. Bog se nalazi izvan prostora, vremena i Vaspione. Svetovi koje je On stvorio, vidljivi i nevidljivi - takođe su Bog. To su Njegove manifestacije, Njegove emanacije, koje

sve vreme podržavaju postojanje svih svetova. Princip monoteizma zahteva priznavanje apsolutne identičnosti, apsolutnog jedinstva Tvorca sa onim što je stvorio. Prema tome, svako od nas je po svojoj suštini jedno s Tvorcem i rastvara se u Njemu. Svi smo mi deca Božja, ali to ne znamo svi. Daleko od toga da svako može da spozna i realizuje ovo znanje.

Smisao razvoja Vasione je u tome da se spoljašnja ljuštura, koja se neprestano menja, sve više približava Tvorcu i na kraju se sjedinjuje s Njim. Razvijajući se, forma mora da dostigne nivo sadržaja. Kada postanu identični, razvoj se završava.

Zbog toga moramo shvatiti da je čovek po svojoj suštini božanski, ali je po formi daleko od besprekornog. U svakodnevnim situacijama mi idealizujemo čovekovu ljušturu (telo, svest i prolazni deo duše), ili ga negiramo, tj. ne vidimo Boga ni u okruženju, niti u čoveku.

Cilj Hristovog dolaska se verovatno sastojao u tome da su ljudi sposobni da svojim očima vide kako se božanski i zemaljski aspekt mogu sjediniti, ne isključujući jedan drugog i ne spajajući se u jednu celinu.

- Inače, da li znate kako nastaju ateisti? - nastavio sam. - Da li ste razmišljali o tome zašto Bog dopušta postojanje ateista?

Suština ove pojave je u sledećem: pred čovekom se ponekad pojavljuje izbor da li će postati đavo ili ateista. Po pravilu, čovek bira ovo drugo. Objasniču zašto se to događa.

Ako verujemo da je Bog negde daleko, onda se mi, opšteći sa svetom, u interakciji s njim, neizbežno vezujemo za njega i klanjamo mu se. Klanjanje pojačava čovekovu gordost zato što je pojedinac - telo i svest. Na nivou duše svi smo sjedinjeni; poklonjenje grupi ljudi dovodi do poklonjenju duši. Pojedinac je telo i svest, a grupa ljudi je svest i duša. Dakle, pogrešna slika sveta u našoj podsvesti proizvodi tendenciju koja živi, razvija se i dostiže inerciju.

Ljudi su mi često pričali o čudnim metamorfozama koje su im se događale kad su se molili. Neki su počeli da klonu u san, drugi su nekontrolisano zevali, treći su osetili potrebu da psuju. Svima sam objasnio da kad se čovek u molitvi obraća Bogu, to se dešava samo na spoljašnjem planu. Duša se, pak, po navici moli i klanja svesti. Pritom se u podsvesti naglo pojačava gordost, počinje đavolizam i pokreću se zaštitni procesi, koji moraju da se obuzdaju, otupe i unize svest. Čovek se moli a oseća privlačnost prema alkoholu. Drugi se moli i počinje da psuje, unižavajući duhovnost i ideale.

Ako vidimo Boga u čoveku, i ne možemo da ih razdelimo nego se čoveku klanjamo kao Bogu, pojačava se ljubomora. Poklonjenje duši znači poklonjenje uzvišenim osećanjima, poklonjenje nasladi i to se neminovno pretvara u ljubomoru. Poklonjenje čoveku se pretvara u poklonjenje sreći koju nam on pruža. Naša podsvest pojačava i razvija tu tendenciju i mi podsvesno počinjemo da se klanjamo požudi.

Pritom nastaje paradoksalna situacija: čovek se moli Bogu, a ljubomora i pohota mu se pojačavaju. I tada, posle molitve, on oseća potrebu za hranom - kaloričnom, obilnom i ukusnom. Ili mu se u toku molitve pred očima pojavljuju neki seksualni prizori. Borba s tim je neverovatno teška. Koncentracija na ljubav prema Tvorcu mora biti vrlo visoka i tek se onda mogu prebroditi krajnosti. Tada možemo da vidimo Boga u svemu i da istovremeno shvatimo slabost i nesavršenost pojedinca.

Boga i čoveka u živom biću istovremeno može da vidi samo onaj kome je duša prilično razvijena i ispunjena ogromnom količinom ljubavi. Ostali upadaju u krajnosti, odnosno u toku molitve im jačaju požuda ili gordost. Međutim, ukoliko se uz to ne pridržavaju ni zapovesti, već nanose štetu svojoj duši, ovaj proces se višestruko ubrzava. Njihova agresivnost se naglo pojačava, a za njom slede bolesti, raspad i smrt. Čovek sve to oseća, i, intuitivno, da bi preživeo, prestaje da se moli proglašavajući sebe ateistom. Nakon toga oseća kako mu je na duši lakše. To je otvoren, iskren ateizam.

Postoji i druga krajnost - prikriveni ateizam, neprimetan. On izgleda ovako: čovek oseća da iskrena molitva nanosi štetu njegovoj duši. Naročito kad je u molitvi više usredsređen na traženje nečega, nego što zahvaljuje i sam pruža. Tada se čovek na unutrašnjem planu odriče molitve, ali nastavlja da je održava formalno. On mrmlja reči molitve, ali nije zapravo nema. Takva osoba često sebe smatra vernikom i naziva se takvom, ali je u suštini ateista. Međutim, čak i formalno izgovaranje molitve i ispunjavanje obreda pojačavaju njenu unutrašnju energiju. Kod takvog vernika sladostrašće i gordost mogu da se uvećaju i on može da postupa nemoralno. A ono najvažnije za šta se drži je strogo i rigorozno poštovanje rituala i obreda.

Ovaj proces se može opisati i kroz drugi koordinatni sistem koji je povezan sa deset zapovesti. Ako prekršite prvu, osuđeni ste da prekršite i drugu. A zatim, hteli to ili ne, kršićete i sve ostale.

Prva zapovest glasi: Bog je jedan. Znači - kada ne vidimo Boga u čoveku, to je narušenje prve zapovesti. Tvorac je izvan granica svega i istovremeno je u svemu. Šta se dešava ako se klanjamo čoveku kao Bogu i pritom ne vidimo Boga u čoveku? To je idolopoklonstvo. Pojačava se gordost, kao i odricanje od jedinog Tvorca, što, na kraju, dovodi do ateizma.

Šta se dešava kada se klanjamo čoveku kao Bogu, kad vidimo u njemu Boga? Pojačava se poklonjenje duši, kao i požuda. Najjača agresivnost nije povezana s telom, već sa klanjanjem telu. Klanjanje svesti, odnosno duhu, donosi daleko veću agresiju. A klanjanje duši, koja ima nezamislivo veću dimenziju od svesti, donosi najveću moguću agresiju.

U principu je sve ovo potpuno logično. Duša je najbliža Bogu i njena energija je najjača. Zbog toga, pogrešan podsvesni pogled na svet uzrokuje najveću agresivnost. Ovaj mehanizam je opisan u Bibliji. Ime đavola je Lucifer, to jest, „sijajući“; to je anđeo koji poseduje najjaču energiju i najveće mogućnosti. Što je viši nivo energije, što smo bliže Bogu, time je katastrofalniji gubitak jedinstva s Tvorcem.

Kad vidimo Boga u čoveku i u svemu što nas okružuje, takav pogled na svet je nešto viši od primitivnog idolopoklonstva, koje ne vidi jedinog Tvorca, a takođe i monoteizma, koje priznaje jedinog Tvorca, ali smatra da se nalazi negde daleko. Što se više uzdižemo, čeka nas sve veći broj iskušenja. Što smo bliži Bogu, veća je naša energija i iskušenje da zaboravimo na ljubav. Zbog toga čovek sa slabom ljubavlju i nerazvijenom dušom jednostavno ne može da izdrži istovremeni fokus na zemaljske i ljudske vrednosti. I tada, da bi preživeo, on postaje ateista ili prelazi na niži nivo monoteizma: Bog je jedan, Bog upravlja Vasionom, ali se nalazi negde daleko.

Da bi ljudi preživeli u bliskoj budućnosti, verovatno će morati da dobiju novu porciju božanske energije, a za to je neophodno da prevladaju sve oblike poklonjenja zemaljskim vrednostima. Biće potrebno da sačuvaju ljubav prema Bogu ne samo prilikom uniženja i uništenja tela, već i duše. U suprotnom, božanska energija koja nam pristiže neće uvećati ljubav u duši, već pohotu i gordost.

Slično se desilo u Izraelu pre 2000 godina. Dodir s božanskom energijom je u ogromnoj meri uvećao gordost u ljudima, nakon čega se država raspala, a Jerusalim je izbrisana sa lica zemlje. Verovatno se nešto slično dešavalo i ranije, kad su dolazeće emanacije božanske svetlosti

maksimalno pojačale požudu i sladostrašće u Sodomi i Gomori.
Završnica je, kako nam je poznato, bila žalosna.

ŠTA JE ISTINA

Svi se krećemo putem koji se naziva život. Pred svakim čovekom je put koji on želi da pređe u celosti, od početka do kraja. Ali da bi u tome uspeo, potrebno je da ima dobar automobil i da poznaje saobraćajna pravila. Ukoliko su znaci pogrešno postavljeni, ili ih vozač ne razume, postoji opasnost da pogine već na samom početku puta. Ako je ispred njega kružni tok, a on se kreće u velikoj brzini, pri čemu saobraćajni znakovi ne postoje, to znači da je njegovo znanje o stvarnom stanju stvari nepotpuno i netačno. Stoga, on može očekivati nesreću ili smrt. Svako živo biće mora da ima pravilnu sliku sveta ili da bar naslućuje zakone koji upravljaju Vasionom. Ako su ta znanja istinita, i ono samo i njeni potomci će preživeti. Ukoliko nisu, put će se za njih prekinuti. Zbog toga sva živa bića teže da spoznaju istinu. To je zalog njihovog opstanka i spasenja.

Čovek naročito teži spoznaji istine. Opet mi se u sećanje vraća neverovatna činjenica koju su naučnici nedavno otkrili: ispostavilo se da skoro sva deca imaju urođenu veru u Boga. Naučnici su izveli vrlo zanimljiv zaključak: narodi i civilizacije koji su izgubili podsvesnu veru u Boga i nisu je preneli na buduća pokolenja, odavno su izumrli. Preostali su samo oni koji su verovali. Kad čovek izgubi težnju ka spoznaji istine, tada gubi i težnju ka opstanku. Iz tog razloga su se filozofi i mistici svih vremena uvek pitali: „Šta je istina?“

Ako se pod istinom podrazumeva znanje o tome šta se dešavalo u Vasioni i šta će se dešavati, ako se pod istinom podrazumeva poznavanje zakona Vasione, možemo da dođemo samo do jednog zaključka: absolutna istina je jedino Tvorac. Spoznaja ove istine dolazi kroz ljubav i težnju ka Bogu. Mogu preživeti samo oni koji potrebu za jedinstvom s Tvorcem osete isto onako kao što osećaju potrebu za disanjem kad ostanu bez vazduha.

Bog je ljubav. To znači da svaki put kad sačuvamo ljubav prema svetu, uprkos svim patnjama koju nam on pričinjava, uprkos prividnoj nepravdi koju trpimo, da svaki put kad u sebi oprostimo čoveku koji nas je uvredio - za korak bliži istini. Svaki put kad pati telo, kad nam je unižena svest i povređena duša, svaki put kad se ruše sve naše predstave o svetu, o pravičnosti i poštenju, svaki put kad se iz sve snage trudimo da

sačuvamo ljubav, odbijajući da mrzimo i osuđujemo - mi spoznajemo istinu. I ta istina nas potom spasava.